JOHN BRUNNER

TELEPATUL

John Brunner

TELEPATUL

Traducere de:
Alexandra Beatrice Kiseleff
şi
Constantina Paligora

Titlul original: Jhon Brunner – The Whole Man

EDITURA BARICADA 1994

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI: MATERIA

„Mens agitat molem”.
Vergiliu: Eneida

CAPITOLUL I

După naştere, o aşezaseră într-un pat. Era o femeie bine legată, dar într-atât de marcată de povara grijilor şi de foame încât pielea trupului îi era fleşcăită ca o haină veche. În ciuda lărgimii centurii pelviene, travaliul fusese greu. Luându-se după aerul ei obosit, medicul considerase că era mai amărâtă decât alte paciente care concurau pentru obținerea unui mic spațiu într-un salon de spital, aşa că-i acordase un pat. Femeia nu schițase niciun gest de mulțumire. Oricum însă părea să n-o impresioneze faptul că, după naştere, majoritatea lăuzelor se odihneau doar câteva ore într-un fotoliu, în timp ce în jurul lor îngrijitoarele ştergeau podeaua cu o soluție de sodă caustică, în lipsă de dezinfectante, aruncând la crematoriu feşele şi tifoanele de hârtie.

„Criza” atinsese apogeul cu câteva săptămâni mai înainte. Fereastra de lângă pat avea două ochiuri lipsă, iar spațiul gol fusese acoperit cu hârtie de ziar lipită cu bandă adezivă. Bolnava din patul din dreapta avea o rană produsă de o armă de foc şi zăcea fixând abulic tavanul. Într-un colț al tavanului se zărea o urmă de fum, asemănătoare aceleia pe care ar fi putut-o lăsa o lumânare: o limbă neagră cu margini cenuşii, lungă de vreo jumătate de metru.

Din stradă răzbăteau zgomote neobişnuite. În urmă cu câteva luni s-ar fi auzit freamătul traficului, larma persoanelor care treceau pe stradă, bucurându-se de razele soarelui, un fundal sonor previzibil şi reconfortant. Acum, din când în când, se distingeau pocnetele răguşite, amplificate, ale megafonului prin care se transmiteau ordine. Apoi veni rândul unei cacofonii inconfundabile, obsedante: huruitul

surd al unui vehicul greu, pe şenile; şuieratul strident al fluierelor poliţiştilor; tropot de bocanci mărşăluind la unison. Dintr-o clipă într-alta, putea izbucni şi lătratul automatelor.

La vreo oră de la naştere, în uşa salonului apăru o femeie îmbrăcată într-o uniformă militară, cu părul tăiat scurt şi încinsă cu o centură de care atârna un toc de piele lustruită. Câteva clipe, cercetă din priviri încăperea înţesată de paturi, cu un aer preocupat, după care se făcu nevăzută.

Mai trecu încă o oră, apoi în încăpere intră un bătrân, împingând o măsuţă pe rotile hodorogită, având pe ea două mari recipiente, unul plin cu o zeamă de o culoare incertă şi celălalt plin cu cafea. Imediat după aceea sosi şi o infirmieră, ce începu să distribuie castroane şi gamele pacientelor care erau în stare să mănânce.

Într-un târziu, îşi făcu apariţia o altă infirmieră, cu o figură posacă şi o cută amară în colţul gurii, însoţită de medicul care o asistase pe femeie în timpul naşterii. Abia ţinându-se pe picioare de oboseala, cei doi îşi croiră drum până la lăuza.

— Doamnă… ştiţi… – doctorul încercă să-şi dreagă vocea, încurcat – încă nu v-aţi văzut copilul, doamnă…

— Domnişoară, îl corectă femeia din pat, plecându-şi privirea. Domnişoara Sarah Howson.

— Înţeleg…

Doctorul nu era prea sigur că dorea sau putea să pătrundă în detaliile acestei situaţii penibile, dar răspunsul lui avea menirea să umple tăcerea apăsătoare ce se înstăpânise în salon, întreruptă când şi când de zgomotul vaselor goale.

Infirmiera îi şopti ceva, arătându-i un formular: linii cenuşii perpendiculare brăzdau hârtia gălbuie. Doctorul dădu afirmativ din cap.

— Îmi pare rău de întârziere, domnişoară Howson, continuă el, dar suntem puşi în faţa unui moment dificil… V-aţi gândit la un nume? – apoi, dându-şi seama că, în împrejurările respective, exista riscul să nu fi fost respectate întru totul procedurile obişnuite, adăugă, vi s-a spus că este băiat, nu?

— Cred că da. Da, fără îndoială, acum îmi amintesc – femeia îşi răsuci anevoie capul pe pernă, ca şi cum ar fi căutat să-şi găsească o poziție mai comodă.

— Dacă i-ați ales un nume, îl putem înscrie în registrul de naşteri, o încuraja doctorul.

— Eu… – îşi trecu o mână peste frunte – cred… ia te uită, dumneata eşti doctorul care m-a asistat? – lăuza îl privi cu atenție – da, dumneata eşti. Doctore, e urât, nu-i aşa?

— Da, foarte urât…

— Are… Vreau să zic, este… este o chestie definitivă?

— A, nu, nici vorbă! se strădui doctorul s-o linişească, sperând ca vocea să-i fie convingătoare. Nu era sigur de nimic… în zilele acelea, nimeni nu mai putea fi sigur de ceva, dar încercarea de a-şi încuraja pacienții devenise un obicei.

Când se va sfârşi totul? Şi cum? Siguranța şi tihna de acum câteva luni se destrămaseră şi în locul lor apăruse această „criză”. Pentru majoritatea oamenilor, acest cuvânt nu avea o semnificație clară; însemna doar că autobuzul nu apărea în stație la ora obişnuită; că electricitatea se întrerupea în timp ce se pregătea cina; că pe trotuare apăruseră slogane scrise cu vopsea roşie; că monumentul unui erou se înclinase pe piedestalul său pe jumătate distrus; că prețul alimentelor urcase până la stele şi că la radio, la fiecare 15 minute, se amintea că populația trebuie să-şi păstreze calmul. Pentru doctor, însă, „criza” însemna curățirea rănilor de aşchiile de piatră şi de fragmentele de sticlă; însemna lipsă de dezinfectante, de antibiotice şi chiar de cuverturi; însemna comoții cerebrale, răni produse de arme de foc, dar şi bombe incendiare artizanale lansate de la ferestre.

Pe la colțuri de strada, se zăreau o sumedenie de bărbați în uniforme spilcuite, care vorbeau o duzină de limbi străine, pregătiți în orice clipă să pună mâna pe pistol. Mai erau şi persoane oficiale care veneau să pună întrebări despre proviziile necesare şi despre paturile rămase libere, despre cum se făcea distribuirea rațiilor alimentare. Celor care îşi

primeau rația li se imprima pe dosul palmei stângi un timbru ce nu putea fi şters până a doua zi, pentru a preveni posibilitatea de a obține mai multe porții, ca şi cum, dintr-odată, întreaga populație s-ar fi preschimbat într-o adunătură de borfaşi şi cerşetori.

Lăuza se răsuci din nou în pat.

— Sper să nu mai am niciodată parte de necazurile prin care am trecut!

Infirmiera îi aruncă doctorului o privire mustrătoare, readucându-l cu picioarele pe pământ. Important era să o ajute pe femeie să stabilească numele pruncului, pentru a înlocui simpla noțiune de „copil”.

— Ați ales un nume pentru micuț?

— Un nume? Da… cred că Gerald. Ca pe tatăl lui – total confuză, lăuza îl privi pe doctor, încruntând din sprâncene – Ce s-a întâmplat? Pentru ce nu mi l-au adus încă? E ceva în neregulă?

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun! mormăi doctorul, hotărât să renunțe la menajamente.

— Care-i problema? N-are mâini, n-are picioare?

— Nu, din fericire, nu-i ceva atât de grav! E vorba de… o malformație generalizată. Bineînțeles, cu timpul, starea lui s-ar putea ameliora, dar deocamdată este încă prea devreme pentru a ne pronunța.

Femeia îl fixă îndelung, fără să spună nimic, apoi începu să râdă cu amărăciune.

— Ce blestem! Dar la ce mă puteam aştepta de la nemernicul ăla? N-a vrut să ne căsătorim… zicea că pe lume nu-i nimic sigur ca să-ți poți face planuri de viitor… Şi acum, după câte am îndurat… măcar dacă aş fi avut parte de un sprijin la bătrânețe… Numai că norocul meu a vrut să mă procopsesc cu o stârpitură pe care va trebui s-o îngrijesc cât oi trăi…

— Şi tatăl? întrebă doctorul, înfrângându-şi lehamitea.

— El? A fost omorât. Ştiam c-o s-o sfârşească aşa, de când se hotărâse să lupte. Of, Doamne, Doamne! continuă lăuza să

se căineze.

— Acum o să vă aducem fiul, domnişoară Howson, spuse infirmiera.

*

Înapoindu-se în birou, doctorul o găsi pe femeia îmbrăcată în uniformă militară răsfoind registrul de internări. Semnul distinctiv de pe umerii vestonului aparținea Israelului. O clipă, se gândi că persoana din fața lui nu părea a fi evreică, cu trăsăturile ei clasice şi ochii albaştri şi reci.

— Caut o cetățeană cu numele de Howson, spuse ea, ridicându-şi privirea din registru. Am studiat dosarul unui anume Gerald Pond, al cărui cadavru a fost găsit în apropierea rezervoarelor aruncate în aer chiar la începutul tulburărilor. După informațiile culese, respectivul avea o prietenă care se numea Howson.

— E posibil, răspunse doctorul. Dar, vă rog, luați loc pe un fotoliu. Howson, deci! Am asistat-o la naştere. Are un băiat handicapat.

— E ceva grav?

— Un umăr mai sus decât celălalt, un picior mai scurt, şira spinării deformată… urâtă treabă! – doctorul ezită – Nu cred că ar fi cazul s-o supuneți unui interogatoriu, pentru numele lui Dumnezeu! Naşterea a fost extrem de grea, iar acum va trebui să-şi vadă progenitura… Ar fi monstruos!

— Să nu ne grăbim să tragem concluzii! Unde este lăuza?

— În salon. Al patrulea pat din fund.

— Aş vrea doar să arunc o privire.

Israeliana se ridică. Doctorul nu se oferi s-o conducă. Când rămase singur, scoase dintr-un sertar al biroului ultimul pachet de țigări şi-şi aprinse una, trăgând cu nesaț fumul în piept. După câteva minute, musafira se reîntoarse în birou.

— Vreți s-o arestați? întrebă el curios.

— Nu. Evreica se aşeză din nou în fotoliu şi notă ceva în documentele ei. – Nu e cazul, întrucât nu are nicio legătură cu activitatea teroriştilor. Este apolitică în cel mai înalt grad

în care poate fi o creatură umană ce nu şi-a pierdut încă darul raţiunii. Se temea de singurătate… câţi ani are? Patruzeci?… şi nu credea că bărbatul acela, Pond, vorbea serios când zicea că pentru el sexul era doar o funcţie necesară. Nădăjduia că i-ar putea scoate din cap obsesiile referitoare la revoluţii şi sabotaje, că o să-l determine să o ducă… la altar şi o să-şi ia mobilă pe credit… Presupun că ştii prea bine repertoriul nefericitelor ăstora!

— Îmi închipui că i-aţi deschis şi ei un dosar, spuse doctorul, pe un ton sarcastic.

— Nu, nu i-am făcut niciun dosar şi, după părerea mea, nici nu merită osteneala să-i întocmim unul.

— Perfect! Sunt fericit să aflu că, din când în când, vă amintiţi să mai fiţi şi mărinimoşi.

— Ştii bine că nu noi provocăm necazurile. Datoria noastră este să stabilim faptele.

— Ei, drace, dacă sarcina voastră este… să intraţi într-un salon de spital şi să vă uitaţi la cineva, pentru a stabili dacă lucrurile merg bine sau râu, atunci e păcat că n-o faceţi de la bun început, înainte de a se produce pacostea!

Doctorul era foarte obosit şi foarte pornit împotriva acestor străini poligloţi ce erau susţinuţi de opinia publică mondială. Ca atare, nici nu se strădui să înţeleagă sensul vorbelor rostite de evreică, înainte de a pleca:

— Nu este de ajuns, doctore, nu încă!

CAPITOLUL II

După trei zile, o trimiseră acasă, cu copilul şi cu un teanc de documente: o legitimaţie pentru raţia suplimentară de hrană în timpul alăptării, o legitimaţie pentru medicamente, o legitimaţie pentru vizita medicală, precum şi alte hârtii pentru emulsii şi scutece.

Femeia se întoarse pe strada ei lungă şi îngustă, cu clădiri gemene de trei etaje, având faţadele îngălbenite şi crăpate. Pretutindeni erau risipite mormane de gunoaie, întrucât din

cauza „crizei” resturile menajere nu mai erau ridicate în mod regulat. A doua zi aveau să vină două mari autodube militare: una era concepută pentru aspirarea murdăriilor, iar cealaltă stropea strada cu un dezinfectant cu miros respingător. Chiar şi apa era distribuită cu autocisternele; inițial, fusese o raționalizare impusă de sabotajul organizat de Gerald Pond şi de tovarăşii săi la rezervoarele oraşului, apoi obiceiul se împământenise.

Ajunsă în apartamentul ei, Sarah Howson începu să facă ordine prin cele două camere, aruncând tot ceea ce i-ar fi putut aminti de Gerald Pond… haine vechi, pantofi, scrisori, cărți pe teme politice. Romanele însă le-a păstrat: nu fiindcă ar fi fost o cititoare împătimita, ci în speranța de a le vinde. Dacă pruncul nu ar fi rămas liniştit, s-ar fi descotorosit şi de el, fără să stea prea mult pe gânduri, şi Gerald Howson ar fi dispărut pe nesimțite dintr-o lume care nu se sinchisea de el.

*

În seara când Gerald împlinea o săptămână, apărură soldații. Erau patru, însoțiți de un ofițer şi de un şofer. Şoferul oprise dubița în fața casei în care locuia Sarah Howson, strecurând-o în spațiul liber dintre alte două automobile, fără a încerca însă să se apropie de trotuar. Din cauza „crizei” fusese sistată şi distribuirea benzinei şi, ca atare, maşinile rămăseseră încremenite de-a lungul străzii. Copiii începuseră să le considere ca pe nişte fiare vechi abandonate, spărgându-le geamurile, deşurubându-le capacele rezervoarelor, zgâriind pe vopseaua maşinilor, cu bricege sau pur şi simplu cu unghia, nume sau cuvinte obscene.

Toți oamenii care se nimeriseră să fie la acea oră pe stradă, ca şi cei ce pândeau din spatele perdelelor văzură soldații şi se simțiră cuprinşi de panică. Unii erau conştienți că se făcuseră vinovați de acte ilegale: în acele vremuri, piața neagră înflorea cu o iuțeală incredibilă. Alții, care se rătăciseră întâmplător prin împrejurimi, se temeau să nu fi

încălcat cumva vreo lege promulgată de forțele de pace, sau să nu fi ajutat, involuntar, teroriştii. Acțiunile de pacificare, deşi nu reprezentau o noutate, fuseseră întotdeauna considerate ca fiind ceva îndepărtat, despre care se pomenea prin ziare şi la TV, referitor la cei cu piele neagră, din țări îndepărtate, pline de jungle şi deşerturi.

În fața casei, rămăseseră doi soldați. După semnele distinctive de pe umerii lor, se putea deduce că făceau parte din trupele Pakistanului. Erau bărbați înalți, simpatici, zâmbind binevoitor, discutând între ei pe un ton detaşat. Fireşte, pistoalele nu lipseau din dotare.

Ceilalți soldați şi ofițerul, însoțiți de proprietarul imobilului, înspăimântat de moarte, urcaseră scările întortocheate, până la etajul doi, unde locuia Sarah Howson.

Când femeia ciufulită, îmbrăcată într-un capot răpănos de celofibră, peste care îşi petrecuse un şorț de bucătărie, deschise uşa, ofițerul o salută militareşte.

— Doamna Sarah Howson? întrebă el politicos.

— Eu sunt. Ce doriți?

Ochii întunecați şi răutăcioşi ai femeii îl scrutară cu atenție pe militar, încercând să descifreze în el o undă de omenie.

— Dacă nu mă înşel, o vreme ați fost… prietenă intimă cu Gerald Pond…

— Aşa e, – Sarah vorbise normal, fără să protesteze, chiar dacă sufletul îi tremura – dar Gerald a murit. Şi, oricum, eu n-am fost amestecată în treburile lui politice.

— Trebuie să vă rog să veniți cu noi, continuă ofițerul pe acelaşi ton. E nevoie să răspundeți la câteva întrebări.

— Bine. Femeia se retrase din prag, fără să-şi trădeze emoția. Intrați şi aşteptați-mă să mă îmbrac. O să dureze mult interogatoriul?

— Asta depinde de dumneavoastră, oftă ofițerul, dând din umeri.

— Şi cu copilul ce să fac? strigă ea din camera alăturată. Să-l iau cu mine sau să-l las în grija cuiva?

Ofițerul se încruntă şi consultă o fițuică scoasă dintr-un

buzunar.

— Cred că ar fi mai bine să-l luați cu dumneavoastră, răspunse el într-un târziu.

*

Se opriră în fața sediului poliției. Magnificele dale de marmură ce cunoscuseră gustul sângelui mai păstrau încă urme de grenade şi de gloanțe, iar mai multe ferestre se căscau oarbe spre cer. Controlul asupra clădirii fusese preluat de trupele multinaționale: ca atare, agenții, fie că erau sau nu îmbrăcați în uniformă, trebuiau să-şi arate legitimațiile de liberă trecere ca să poată pătrunde înăuntru. Bărbații înarmați care păzeau poarta aveau ecusoane indicând DANEMARCA. Sarah Howson îi văzuse în mai multe rânduri după moartea lui Pond şi, de fiecare dată, se întreba cum de-şi închipuiseră ei şi tovarăşii lui că vor izbândi împotriva întregii lumi.

În holul clădirii, ofițerul se prezentă şi chemă o femeie îmbrăcată în uniformă, pe al cărei veston se zărea o tresă albă cu o cruce roşie în mijloc. Femeia avea o voce plăcută şi era zâmbitoare, iar Sarah Howson îi încredința pruncul fără să şovăie. Dintr-odată, însă, nou-venita tresări şi surâsul îi dispăru când simți, prin scutecele subțiri, şira spinării diformă şi umerii inegali.

— Copilul dumneavoastră va fi îngrijit cu toată atenția, până când vom încheia discuția, spuse ofițerul. Pe aici, vă rog! – o conduse pe un coridor lung, având de-o parte şi de alta mai multe uşi. Va trebui să mai aşteptați câteva minute.

Intrară într-o încăpere ale cărei ferestre dădeau spre marea piață ce se întindea în fața clădirii. Soarele strălucea la asfințit, aruncând umbre portocalii pe pereții cenuşii şi pe mobilele verzui.

— Luați loc, vă rog! o invită ofițerul.

Apropiindu-se de birou, militarul ridică microfonul interfonului şi formă un număr pe disc.

— Cu domnişoara Kronstadt, dacă se poate! ceru el, după

câteva clipe de aşteptare.

Urmă o scurtă pauză, apoi bărbatul vorbi din nou, pe un ton plin de respect:

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnişoară Kronstadt, dar avem o vizită foarte interesantă. Unul dintre cei mai străluciţi experţi ai noştri a fost ieri la crematoriul comunal, ca să-l repună în funcţiune, şi din întâmplare, descărcând una dintre ultimele dube, a remarcat pe o scrisoare numele lui Gerald Pond. Fireşte, individul fusese clasat ca mort, aşa că treaba asta nu a avut urmări până astăzi după-amiază, când am descoperit că exista şi o amantă, care locuieşte încă la vechea adresă…

Ofiţerul se opri brusc şi se uită încruntat la microfon, ca şi cum acesta l-ar fi muşcat.

— Spuneţi că trebuie s-o trimit pur şi simplu acasă? se miră el. Şi e sigur că n-a fost?… La dracu'! Îmi pare rău, ar fi trebuit să verific mai întâi la dumneavoastră, dar nu mi-am închipuit că aţi fost informată atât de repede. De acord, o duc acasă… Cum?

Sarah Howson se simţi dintr-odată străbătută de nişte fiori stranii, ce o smulseră din proverbiala sa apatie, dându-şi seama că, dacă era atentă, reuşea să audă vorbele pronunţate în interfon:

„Nu, mai reţineţi-o câteva minute. O să vin cât se poate de repede. Vreau s-o mai văd o dată, deşi nu cred că deţine alte informaţii despre Pond… avem deja un dosar cu 200 de pagini!”

Ofiţerul întrerupse legătura, dând din umeri, şi scoase dintr-un buzunar al vestonului un pachet de ţigări străine. Îi oferi şi femeii o ţigară, aprinzându-i-o cu o brichetă Zippo cu încărcător.

*

Uşa se deschise şi îşi făcu apariţia femeia tunsă scurt, ce purta însemnele Israelului, Sarah Hown trase cu sete din ţigară şi o privi cu atenţie pe necunoscută.

— V-am mai văzut! declară ea.
— Exact! – un zâmbet scurt lumină chipul evreicei. Numele meu este Ilse Kronstadt. Ne-am întâlnit zilele trecute la spitalul municipal. – femeia se aşeză pe marginea biroului, într-un echilibru precar. Ce face micuţul?
Sarah Howson dădu din umeri.
— E bine? insistă evreica. Vreau să zic, primeşte raţiile, are parte de tratamentul necesar unui copil?
— Presupun că da. Numai că…
— Numai că asistenţa socială nu prea are ce face în cazul ăsta, murmură Ilse Kronstadt. Asta voiai să spui, nu?
Sarah Howson încuviinţă din cap, jucându-se distrată cu ţigara pe jumătate consumată. Privind-o, Ilse Kronstadt se încruntă.
— E adevărat ce se spune despre bunicul dumitale? întrebă ea pe neaşteptate.
— Cum?! exclamă uluită Sarah Howson. Bunicul meu… ce legătură are?
Expresia de simpatie dispăruse brusc de pe faţa evreicei. Femeia se ridică în picioare.
— Foarte rău! spuse ea. Nu erai o virgină neajutorată, nu-i aşa? Ştiai că, date fiind antecedentele dumitale familiale, nu ar fi trebuit să faci copii! Să foloseşti o sarcină ca să şantajezi… şi mai cu seamă pe un bărbat ca Pond, pe care nu-l interesa nimic în afară de mica lui obsesie pentru putere! Ruşine!
Ofiţerul pakistanez urmărea această insolită înfruntare fără să înţeleagă nimic.
— Nu, nu este adevărat! îngăimă Sarah Howson. Eu nu…
— În fine, acum toate discuţiile nu-şi mai au rost! oftă Ilse Kronstadt. Cred că singurul lucru pe care-l mai poţi face este să încerci să uşurezi handicapul copilului. Ereditatea sa fizică poate fi înspăimântătoare, dar calităţile lui intelectuale ar trebui să fie excelente: din partea lui Pond, materialul este de primă calitate, şi nici dumneata nu eşti o proastă. Eşti rea şi egoistă, dar proastă, nu!

Ofensată, Sarah Howson se înroşi. Apoi, după o scurtă pauză, se hotărî să-şi ia inima în dinți.

— Atunci zi-mi şi mie: cum pot să... „uşurez” viața ăluia mic? Nu mai sunt o copilă, nu? Bani – ioc, instruită nu sunt, bărbat nu am! Ce-mi rămâne de făcut? Să spăl podele? Să spăl vase?

— Pentru a da copilului ceea ce i se cuvine, singurul lucru, care contează este să-l iubeşti! o îndemnă Ilse Kronstadt.

— Da, bineînțeles! spuse cu amărăciune Sarah Howson. Cunosc dictonul: „sânge din sângele meu, carne din carnea mea”. Nu e cazul să-mi ții o predică! Gerald nu mi-a servit decât predici ce mă scoteau din minți şi m-a blagoslovit cu un copil slut! Acum pot să plec? Cred că mi-a fost de ajuns pe ziua de azi!

Ochii albaştri se închiseră pentru o clipă, Evreica strânse din buze, iar pe frunte îi apăru o cută adâncă.

— Da, poți pleca. Există mulți oameni ca dumneata pe lume, pentru că noi nu putem vindeca peste noapte tot răul. Dar dacă nu vei reuşi să-ți iubeşti băiatul din tot sufletul, cel puțin aminteşte-ți de clipa în care, mai presus de orice, ți-ai dorit un copil!

— Dacă uit, o să-mi amintească el, de câte ori îl voi privi! răspunse sec Sarah Howson, ridicându-se în picioare.

Ofițerul pakistanez întinse o mână spre interfon şi formă un anumit număr.

— Infirmieră, adu-l, te rog, pe copilul Howson în hol.

*

După ce mama îndărătnică ieşi pe uşă, ofițerul se uită întrebător la Ilse Kronstadt.

— Ce era cu bunicul ei?

— N-are importanță! răspunse femeia oftând. În lume există milioane de probleme asemănătoare. Practic, este imposibil să te ocupi de fiecare în parte.

Tonul ei redevenise sec, profesional.

— Totuşi, cea mai importantă problemă are şanse să fie

rezolvată. Cred că vom putea pleca de aici într-o lună.

CAPITOLUL III

O perioadă îndelungată, lucrurile continuară să meargă prost. Magazinele rămăseseră închise. Atacurile sporadice demonstrau că teroriştii nu renunţaseră încă la luptă, comportându-se aidoma unor copii mânioşi. Mai izbucniseră câteva incendii, iar cel mai important pod din oraş fusese blocat timp de două zile, din cauza exploziei unei bombe de plastic.

Încetul cu încetul însă viaţa reintră în normal. Cu toate acestea, Sarah Howson nu se strădui câtuşi de puţin să urmărească evoluţia situaţiei. Odată cu reluarea programelor, începu transmiterea ştirilor la televiziune, pe lângă cele radiofonice, care nu fuseseră întrerupte în timpul „crizei". Câteodată, la urechea femeii ajungeau frânturi de informaţii referitoare la noul guvern, sau la consilieri şi împrumuturi străine, şi la serviciile de utilitate publică… Când mergea pe stradă, vedea titlurile negre din paginile ziarelor azvârlite în drum şi le citea fără să înţeleagă nimic. În mintea ei, nu făcea nicio asociere între sosirea experţilor tehnici şi faptul că, în bucătărie, apa curgea din nou, ori de câte ori avea nevoie, ca pe vremuri. Sarah nu reuşea să stabilească nicio legătură între noul guvern şi borcanele cu alimente pentru copii „eliberate de băcănia din colţ celor ce prezentau bonurile de raţie, borcane pe care era lipită o etichetă în şase limbi, precum şi o poză colorată, pentru uzul analfabeţilor.

Toată populaţia era de acord cu un fapt: situaţia era dezastruoasă. E adevărat, din punct de vedere material, existau speranţe de ameliorare. Dar oamenii se simţeau deprimaţi din considerente obiective: tragedia se întâmplase *acolo*. Ei, familiile lor, oraşul, ţara lor se făcuseră de ruşine în faţa lumii întregi. Pe străzile pe care le străbăteau fuseseră comise crime, avuseseră loc atentate cu dinamită şi acte teroriste. Curând, acest acut sentiment de vinovăţie modifică

felul de a gândi şi de a acționa al supraviețuitorilor, aruncându-i într-o stare de totală apatie.

În anii următori nu se consemnă nicio depresiune economică, şomajul fiind minim, dar bucuria de a trăi lipsea în bună parte. Moda nu se mai schimbase atât de repede şi nici nu mai apela la culori şi croieli bătătoare la ochi. Automobilele renunțaseră la decorațiunile pline de fantezie, devenind în exclusivitate funcționale şi banale. Oamenii simțeau, în mod neclar, că dacă ar fi acordat atenție luxului ar fi trădat ceva anume, nici ei nu ştiau ce... Nu doreau decât ca restul lumii să afle că erau preocupați să descopere un țel superior, un ideal național, capabil să răscumpere ruşinea ce încă mai apăsa pe umerii lor.

Extravaganța devenise simbolul iresponsabilității sociale, semnul distinctiv al celor mai detestați criminali: intriganții politici, precum şi reprezentanții pieței negre. Aceştia din urmă, la rândul lor, considerau că majoritatea populației – puritană, străduindu-se din răsputeri să fugă de o amintire urâtă – dădea dovadă de neghiobie. Iar „neghiobii” îi condamnau pe cei ce nu se jenau să se distreze ostentativ, numindu-i paraziți şi profitori.

Şi în mijlocul acestei societăți se învârtea ca o somnambulă Sarah Howson, măsurând trecerea timpului prin intermediul întâmplărilor cotidiene banale. O vreme, beneficiase de un soi de alocație guvernamentală, constând dintr-o serie de bonuri cu care putea face cumpărături din anumite magazine, fără să-şi bată capul să analizeze implicațiile unui asemenea ajutor social. De obicei, oamenii disprețuiau această alocație tocmai pentru că era acordată şi unor femei de teapa lui Sarah Howson, care comisese un dublu delict, înhăitându-se cu un cunoscut terorist şi aducând pe lume un fiu nelegitim. Dar ea rareori auzea asemenea comentarii, întrucât nu obişnuia să stea la taclale cu vecinii.

Când se sfârşi perioada alocației, pentru câtva timp îşi găsi de lucru ca femeie de serviciu, în câteva birouri, apoi într-o tavernă. Salariile erau mici, ca o consecință a sindromului

general de reacție împotriva opulenței. Prin urmare, existau prea puține şanse ca să aibă parte de o muncă mai bine plătită.

Apoi Sarah Howson întâlni un văduv, tată a doi adolescenți, un băiat şi o fată, ce avea nevoie de o menajeră-amantă şi care nu acordă importanță faptului că persoana în cauză aducea cu sine un copil şi nici aspectul neîngrijit al femeii. Astfel, ea se mută în cealaltă parte a oraşului, în apartamentul văduvului, situat într-o clădire masivă, asigurându-se întrucâtva împotriva sărăciei. Avea mâncare şi un pat, un acoperiş deasupra capului, ceva bani pentru haine, pentru copil şi pentru tradiționala sticlă de lichior de sâmbătă seara.

Micul Gerald suporta diversele vicisitudini ale vieții fără să crâcnească: la început, când mama lui lucra, stătea la creşă, apoi, după ce se mutaseră în casa văduvului, zăcea uitat prin diverse colțuri, ca un obiect neînsuflețit. La creşă, diformitatea lui fusese tratată cu multă înțelegere, impresionanta lui fişă medicală fiind examinată cu atenție. Tot ce reuşiseră să facă educatoarele pentru el fusese să-l ajute să-şi folosească articulațiile, pentru a deveni, pe cât posibil, mai îndemânatic. Şi cu vorbitul avusese unele probleme, ceea ce nu-l împiedică mai târziu să facă progrese rapide; observând lumea cu ochii lui mari, severi, care străluceau pe o față de idiot, copilul trecu de la conceptele concrete la cele abstracte fără nicio dificultate, ca şi cum ar fi amânat în mod deliberat să înceapă să vorbească pentru a reflecta, mai întâi, asupra acestui lucru.

La patru ani, ştia să-şi coordoneze destul de bine cele patru membre diforme, astfel încât reuşea să stea drept fără să se sprijine de ceva. Învăță să se plimbe prin cameră ținându-se cu o mână de perete sau apucându-se de scaune şi de masă. Când, în cele din urmă, izbuti să rămână mai multe minute în picioare fără niciun ajutor din exterior, se pregăti pentru o ultimă bătălie: legănându-se încet pe picioarele inegale, se strădui să ajungă în mijlocul camerei… cădea… se ridica fără

să se vaiete şi o lua de la început.

Acum, atitudinea mamei sale era total indiferentă. N-avea încotro, trebuia să suporte. Prin urmare, nu primi nici laude şi nici încurajări când realiză unele performanțe deosebit de dificile, cum a fost urcatul scărilor… Doar o grimasă de uşurare apărea pe chipul femeii, la gândul că nu era total neajutorat. Văduvul îl lua uneori pe genunchi, îi spunea poveşti sau îi răspundea la întrebări, dar nu părea să-l pasioneze prea mult această îndeletnicire. Se scuza spunând că era prea bătrân ca să se mai ocupe de copii, ai lui fiind de-acum la vârsta căsătoriei. Uneori însă era mai onest, mărturisind că micuțul îl impresiona. Ochii… poate că ochii erau pricina: ochii aceia inteligenți pe un chip de idiot. Mai erau şi frazele acelea de adult emise de vocea bâlbâită de copil…

Când era în toane bune, Sarah Howson îşi lua fiul la cumpărături, acceptând cu un aer sfidător murmurele de falsa mila care răsunau inevitabil în jurul ei. În acea parte a oraşului, nu se ştia că fusese amanta lui Gerald Pond. Dar, cum fiecare plimbare presupunea coborârea fotoliului pe rotile pe scările înguste ale imobilului, Sarah nu se înhăma prea des la o asemenea corvoadă. Înainte de a se mărita, fiica văduvului îl dusese de câteva ori pe copil la parcul de distracții, dându-l în leagăne şi arătându-i animalele… un cal, veverițele, maimuțele şi cerbii. Dar, ultima dată, micul Gerald rămăsese tăcut, privind zbenguiala maimuțelor, iar obrajii îi erau scăldați de lacrimi.

În apartament exista un televizor, şi copilul învățase imediat cum să-l deschidă şi să schimbe canalele. Îşi petrecea multă vreme în fața micului ecran, fără să înțeleagă mare lucru din ceea ce vedea… sau poate că înțelegea. În plus, făcu dovada altui talent surprinzător: încă înainte de a fi în stare să scrie şi să citească „putea răspunde la telefon, fiind capabil să comunice un mesaj fără cea mai mică eroare, chiar dacă era vorba de un număr de telefon interurban cu un prefix complicat.

Gerald văzuse puține cărți înainte de a se duce la şcoală. Nici mama lui, nici văduvul nu se omorau cu lectura, deşi din casă nu lipseau ziarele. Fiul văduvului cumpăra reviste pentru bărbați, fiind interesat de articole picante şi de nuduri, în vreme ce fata lua şi ea din când în când reviste de modă, precum şi romane dulcege şi benzi desenate.

Copilul se apropie de literatura prin intermediul televizorului, lămurindu-se de unul singur în privința raportului dintre sunet şi simbolul lui, iar şcoala îl ajută doar să-şi completeze inevitabilele lacune… Cadrul general fusese deja trasat. În scurt timp, făcu progrese considerabile, astfel încât, după şase săptămâni de şcoală, învățătorul lui, un tânăr idealist, dar totodată conştient de toanele contemporanilor săi, încercă să o convingă pe Sarah Howson că, întrucât fiul ei era mult prea talentat, nu era recomandabil să fie supus bătăii de joc şi cruzimii celorlalți colegi, într-o şcoală normală. De curând, guvernul înființase câteva şcoli speciale, una dintre ele aflându-se chiar la periferia oraşului, pentru copiii care aveau nevoie de un tratament deosebit. Ca atare, el îi sugera să-l transfere acolo pe Gerald.

Pentru o clipă, lui Sarah Howson îi surâse ideea tânărului pedagog, dar imediat îi veniră în minte documentele, cererile, scrisorile pe care ar fi trebuit să le scrie, ca şi interminabilele discuții cu autoritățile, care pur şi simplu o terorizau. Se interesă totuşi dacă n-ar fi fost posibil ca băiatul să fie primit intern la şcoala specială.

După ce consultă regulamentele, învățătorul găsi răspunsul: nu, dacă locuința se afla la o distanță ce putea fi parcursă în decurs de o oră cu un mijloc de transport în comun. Excepție făceau numai cazurile prevăzute în articolul X, aliniatul Y, paragraful Z… şi aşa mai departe.)

Sarah Howson reflectă îndelung şi, în cele din urmă, clătină din cap.

— Ascultă, dumneata eşti încă un copil, în vreme ce eu nu mai sunt tânără! Oricând s-ar putea să mi se întâmple ceva.

Soțul meu n-ar dori să se lege la cap cu Jerry, înțelegi? Nu-i copilul lui! Jerry trebuie să-şi poarte singur de grijă. E greu să trăieşti în lumea asta! Dacă este inteligent, cum zici dumneata, o să se descurce. După părerea mea, trebuie să reuşească, mai devreme sau mai târziu!

După discuția cu învățătorul, un timp, Sarah păru să se intereseze ceva mai mult de copil, făcându-şi visuri vagi despre un viitor în care Jerry i-ar fi devenit un sprijin la bătrânețe, ajungând funcționar într-un post liniştit, cu un salariu bunişor… Dar ideile acestea nu-i erau prea familiare şi, treptat, interesul pentru el dispăru din nou.

Uneori, Gerald avea necazuri din pricina celorlalți colegi, care făceau glume pline de cruzime la adresa lui. Odată, se văzu nevoit să se suie într-un copac, ca să scape de o şleahtă de ştrengari; o creangă cedă şi el se alese cu o buşitură zdravănă, de pe urma căreia pătimi trei săptămâni. Văzându-i vânătaia, Sarah îşi aminti brusc de cuvintele evreicei, alungându-le apoi cu furie din memorie.

În cele din urmă „perioada torturilor şi a umilirilor se încheie. Mentalitatea oamenilor începea să se schimbe – trauma „crizei" se estompase, veselia nu mai părea un lucru suspect, iar extravaganța şi divertismentul reveniseră treptat la modă. Renunțând la isterie, indivizii deveniră mai toleranți. Când avea vreo 13 ani, Gerald reuşi să-şi facă primii prieteni şi cam tot în aceeaşi perioadă negustorii şi gospodinele din cartier descoperiră că puteau apela la el pentru felurite servicii: pentru comisioane, să dea de mâncare pisicii, când lipsea familia din oraş, să facă temele chiulangiilor, care uitau de lecții şi se duceau în grup la cinematograf.

Când văduvul muri, Gerald începu să se gândească serios la viitorul lui, încercând să descopere ce munci anume se potriveau cu diformitatea sa. Oricum, împlinise vârsta legală ce-i permitea să părăsească şcoala.

Şi cum o nenorocire nu vine niciodată singură, fu rândul lui Sarah să se îmbolnăvească. După câteva luni de investigații, doctorii confirmară bănuielile lui Gerald: mama

lui suferea de cancer. Până ce boala se agravă, necesitând spitalizarea nefericitei femei, adolescentul se văzu nevoit să muncească din greu pentru a câştiga banii necesari traiului zilnic: ţinea contabilitatea unor negustori, spăla vase într-un bar-restaurant... Pentru el, speranţele reprezentau un vis mult prea îndepărtat. În cele din urmă, Sarah Howson muri în chinuri îngrozitoare, lăsându-l singur pe lume, la 17 ani. Singur, diform, neîndemânatic, inutil...

Se mută într-o cameră, la câteva blocuri distanţă (fostul apartament fusese rechiziţionat de autoritatea municipala pentru o familie cu mulţi copii), şi continuă să ducă acelaşi trai cenuşiu, lipsit de orice orizont: muncea ocazional, ca să poată supravieţui, în rest îşi umplea timpul citind cărţi şi reviste. Când reuşea să intre, sub un pretext oarecare, în casa cuiva, urmărea pasionat programele de la televizor, iar uneori se ducea la film, dacă reuşea să strângă banii necesari pentru o asemenea evadare din realitate.

Ajuns la vârsta de douăzeci de ani, Gerald Howson nutrea convingerea că indiferenţa semenilor săi faţă de el rămăsese aceeaşi de când venise pe lume şi nu întrevedea şanse ca situaţia să se amelioreze. De aceea, prefera să-şi petreacă mare parte din timp izolat, făurindu-şi un univers aparte, în care nimeni nu-l privea cruciş, nimeni nu-l mustra pentru stângăcia lui şi nimeni nu se simţea ofensat de faptul că se născuse diform.

Capitolul IV

Casiera de la cinematograful din cartier îl cunoştea din vedere pe Gerald. Când tânărul se aşeza la rând, şchiopătând, ea îi remarca prezenţa şi-i întindea biletul înainte de a apuca să deschidă gura. Fireşte, cel mai ieftin bilet. El aprecia această atenţie şi-i mulţumea cu timiditate, ruşinându-se de vocea lui subţire şi plângăreaţă.

Deşi încetase să mai crească de la doisprezece ani, Howson încerca să-şi mascheze unele defecte. Cu un an în urmă, o

bătrână doamnă se îndurase de el şi, cum pe vremuri fusese o croitoreasă bună, îi refăcuse o haină nouă, adăugându-i vată la umăr, dându-i o croială specială, astfel încât, la o examinare sumară, Gerald putea trece drept un om normal până la brâu. De asemenea, pantoful din piciorul mai scurt avea tocul foarte înalt. Desigur că acest artificiu nu-l ajuta să nu mai şchiopăteze, dar mersul nu mai reprezenta o intolerabilă suferință pentru muşchii spinării. Îmbrăcase haina zi de zi şi, de aceea, acum era uzată. Din păcate, bătrâna murise, aşa că nu mai existau şanse să-şi înnoiască garderoba.

Gerald traversă holul cinematografului, uitându-se împrejur, aruncând o privire fugară la afişe. Săptămâna următoare avea să ruleze acelaşi film, întrucât era foarte solicitat de public. Apoi, intrând în sală, trecu prin fața ecranului, iar spectatorii îl priviră cu o anumită curiozitate, ca şi cum ar fi făcut parte din reprezentație, în vreme ce mestecau insolenți floricele de porumb şi caramele. Era o senzație stânjenitoare, de vietate țintuită în insectar, pe care cu greu putea s-o ignore.

Fotoliile centrale erau ocupate de o ceată de puştani. Câteva locuri laterale erau goale, aşa că se duse într-acolo. Sigur, vizibilitatea era mai proastă ca de obicei, dar prefera acest dezavantaj, decât să deranjeze alte persoane de pe rând, şchiopătând obositor şi împiedicându-se de picioarele lor. Se aşeză şi privi spre ecranul gol; ca întotdeauna, mintea i se umplu cu crâmpeie de vis. Simplul fapt de a se afla în acel local îl făcea să evadeze, chiar înainte de începerea filmului. Simțea cum îl invadează fragmente de conversații, imagini de caleidoscop, bucurii şi melancolii fără număr, contopindu-se unele cu altele, provocând înăuntrul lui un soi de excitație reconfortantă. O parte din cele văzute cu ochii minții păreau rupte de orice suport real, dar el era încredințat că îşi aveau izvorul în amintirile ce-i populau subconştientul. Doar văzuse sute de filme în acel cinematograf.

Şi totuşi… această explicație nu i se părea întru totul

satisfăcătoare.

Un bărbat în costum cenuşiu străbătu culoarul central al sălii de proiecţie, se apropie de Howson şi se aşeză pe rândul din faţa lui, punându-şi impermeabilul pe locul de alături. Străinul îşi consultă îngrijorat ceasul de mână, după care, cu un „aer mulţumit, se rezemă de speteaza scaunului, îndreptându-şi atenţia spre ecran.

Acest amănunt, sau faptul că, după cum arăta, bărbatul respectiv ar fi trebuit să ocupe unul dintre cele mai scumpe locuri, sau, pur şi simplu, un imbold venit din subconştient îl făcu pe Gerald Howson să devină atent. Fără a-şi explica fenomenul, el era sigur că omul nu-şi cercetase ceasul numai ca să ştie câte minute rămăseseră până la începerea filmului. Deşi nu era nervos, individul părea totuşi încordat, dintr-un motiv ce nu avea nicio legătură cu vizionarea unei pelicule bune.

Frământările lui Howson luară sfârşit odată cu stingerea luminilor: totul dispăru, în afară de enormele imagini colorate ce se perindau pe ecran. Zi şi noapte, visele tânărului erau populate cu imagini desprinse din filme, de la televiziune şi din reviste. Deşi vecinii lui se arătau amabili şi îl invitau deseori să urmărească programele TV, el prefera, în pofida sacrificiilor pe care trebuia să le facă, să se ducă la cinematograf, unde era ferit întrucâtva de priviri suspicioase şi iscoditoare. În plus, aici avea ocazia să simtă emoţiile celor de alături, ceea ce-i amplifica propriile trăiri.

La început, rula un documentar, *„Cele mai fascinante locuri de distracţii”*. Ecranul fu invadat de mareea zgomotoasa a Atlanticului, de huruitul puternicelor maşini ce traversau Autostrada Saharei, de fulgerarea albă a schiorilor din Alpi, de clocotul motoscafelor în apa azurie a Pacificului. În mod deliberat, Howson făcea abstracţie de prezentarea pompoasă, construindu-şi în minte propriul comentariu, încercând parcă să-şi schimbe personalitatea, văzându-se proiectat în mijlocul imaginilor: admira cu vădită plăcere fetele aproape goale de pe plajele Atlanticului, i se strângea inima de teamă în faţa

salturilor schiorilor, retrăind durerea resimțită odinioară, când o cracă se rupsese sub el şi se prăvălise la pământ. Dar automobilele îi stârneau cea mai puternică senzație. Se afla pe Autostrada Saharei, care se întindea în fața lui pe două mii de mile, dreaptă ca lama unui cuțit. Geamul capotei se opacizase automat, pentru a proteja vehiculul de căldura soarelui; contorul turbinei rămăsese fixat la două sute de mii de turații pe minut. Oameni cu pielea întunecată lucrau de zor, în echipe compacte, dispuse din zece în zece mile, folosind nişte maşini speciale; prin fața ochilor i se perindau imagini rapide cu oaze artificiale înconjurate de nisip, unde cu ajutorul apei, a ierbii robuste şi a unor mutanți din familia coniferelor se fertilizau noi şi noi teritorii. Era un vis minunat.

Spoturi publicitare, secvențe din viitoarele premiere... Pentru o clipă, Gerald îl zări din nou pe bărbatul în costum cenuşiu, care se uitase iarăşi la ceas, scrutând apoi împrejurimile, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. O prietenă? Instinctiv, îşi dădu seama că nu era vorba de asta. Renunță însă la speculații când pe ecran apăru genericul filmului, cu litere roşii pe fond negru.

*

Gerald Howson cunoştea puține lucruri despre tatăl său. Experiențele din şcoală îl învățaseră să aprecieze discreția, aşa încât evitase să-i pună mamei sale întrebări directe pe această temă, preferând să surprindă din când în când fragmente de adevăr, aluzii şi referiri fugare. Cât despre criza politică ce zguduise societatea în perioada premergătoare naşterii sale şi ale cărei efecte reale se terminaseră înainte de a le conştientiza, informațiile lui erau şi mai sumare. Totuşi, când avea ocazia să urmărească un film a cărui acțiune se petrecea în epoca respectivă, încerca o senzație deosebită. Nu reuşea să analizeze cauza reacției publicului, dar îi plăcea: toți spectatorii păreau cuprinşi de o spaimă prudentă, ca şi cum ar fi vrut să încerce rezistența unui picior abia scos din ghips, fiind tentați să se asigure, în absența durerii, că

piciorul poate suporta greutatea trupului lor.

Într-un fel, comparația era exactă. Trauma „crizei” trecuse; venise vremea când acele evenimente dureroase puteau fi incluse în cursul de istorie din învățământul şcolar. Experiența le demonstrase tuturor că temuta „criză” nu reprezentase sfârşitul universului: viața continua sub ochii lor, țara era prosperă, copiii creşteau fericiți, iar îngrijorarea se dovedise a fi fost nefondată.

Acum, cinematografele gemeau de oameni când rula câte un film pe această temă… Howson văzuse o sumedenie de asemenea producții, absurde, spectaculoase, violente, melodramatice, ocupându-se veşnic de terorism sau de prevenirea războiului în diverse colțuri ale Pământului, bogate în culoare locală, având drept eroi agenți misterioşi ai Națiunilor Unite capabili să citească gândurile… spioni onorabili, telepați.

În acest film, subiectul era de-a dreptul romantic. Un agent înalt, suplu, dezinvolt şi telepat întâlnea o fată blondă, înaltă, frumoasă, melancolică, telepată şi ea, ținută sub hipnoză de o bandă de fanatici internaționali ce intenționau să arunce în aer o centrală nucleară, pentru a-şi satisface setea de putere. Cei mai vârstnici dintre spectatori recunoscuseră numeroase imagini familiare: autodube kaki ce treceau huruind pe o stradă scăldată în razele lunii, soldați care ocupau în grabă punctele vitale ale unui mare oraş, un copil părăsit vagabondând pe ulițe pustii.

Pe alocuri, puteau fi sesizate încercări de transpunere fidelă a realității. Una dintre eroine, de pildă, era o evreică telepată, cu aspect matern, care în intenția regizorului trebuia să semene cu legendara Ilse Kronstadt. Reacțiile celor din sală erau împărțite, în primele rânduri, adolescentele îi lăsau pe băieți să le mângâie cu insistență sânii, chicotind excitate, fremătând de oroare şi de plăcere la ideea că propriile lor mame le-ar putea citi gândurile. Şi băieții visau să fie telepați, ca să ştie cu siguranță dacă fetele le acceptau îndrăzneala, şi până în ce punct… şi mai visau la putere şi la bani.

*

Howson căzuse pe gânduri. Ideea de a şti dacă asemenea lucruri se petrecuseră întocmai nu îl atrăgea în mod deosebit; pentru el, acele povestiri romanțate se înrudeau cu trucajele cinematografice: trebuiau acceptate între anumite limite şi urmând o logică anume. Realitatea pe care o trăia şi fantezia făceau parte din planuri mult prea diferite ca să le poată confunda.

Totodată, handicapul său îl scutise de orice formă de obsesie sexuală, şi pentru asta îi era recunoscător naturii; ar fi fost groaznic să fi căzut pradă diverselor pofte erotice, imposibil de satisfăcut din motive lesne de înțeles. În acelaşi timp însă dorea cu disperare să fie acceptat de societate, şi orice fărâmă de considerație pe care i-o acorda cineva reprezenta în ochii lui o comoară neprețuită.

Tocmai de aceea, avea o concepție proprie în privința telepaților, considerându-i nişte persoane deosebite față de restul lumii, datorită unei anomalii mentale. Era nemulțumit totuşi să constate că admirația față de telepați, stârnită de acel film şi de altele asemănătoare, precum şi de articolele agențiilor oficiale de informații părea artificială. Telepații erau ființe cu totul speciale, oarecum stranii, singuratice, magnifice, aidoma zăpezii de pe culmile masivilor muntoşi. Ideea de a putea scotoci în mintea altora îi impresiona pe spectatori (dialogul şi acțiunea evitaseră cu grijă să dezvăluie situația exactă), dar când consecințele deveneau evidente – posibilitatea descifrării propriilor gânduri – lua naştere un val de violentă repulsie. De aici, apărea şi dihotomia: în mod conştient, se accepta evidența că telepații salvau nenumărate vieți, îndepărtând țările de dezastrul războiului, şi cu toate acestea, independent de rațiune, se declanşa alarma instinctivă.

Publicul afla despre existența telepaților grație unei meticuloase campanii de mediatizare. Zvonurile, lăsate să circule intenționat, de la aluziile fine până la ştirile de-a dreptul incredibile, erau dezmințite ulterior prin anunțuri

oficiale degajând siguranță, plauzibile doar prin contrast. Buletinele de știri prezentau o sumedenie de ceremonii pașnice, fără a intra în amănunte: telepatului X, care lucra pentru Națiunile Unite, i se decernase cea mai înaltă distincție de către țara pe care o salvase de curând de la un război civil. Trebuia să cauți la infinit identitatea reală a persoanelor ce se ascundeau în spatele imaginii oficiale, ca să obții numai câteva nume, fotografii și informații de mâna a doua.

Howson era sigur că toate aceste filme, melodramatice și ireale, reprezentau o simplă fațadă, camuflând o politică concepută și urmărită cu deosebită grijă. Și, din acest motiv, simțea o mare invidie. Știa, fără posibilitate de tăgadă, că oamenii normali, puși față în față cu performanțele telepaților, fără a fi preveniți, fără să fi fost sensibilizați prin intermediul ecranului, ar fi reacționat cu dispreț și cu furie, recurgând chiar și la masacre. Dar cum telepații fuseseră prezentați ca fiind importanți pentru soarta omenirii, repulsia își pierduse din intensitate: forțele întregii lumi se reuneau pentru a le veni în ajutor.

Pe când mintea îi rătăcea într-alte sfere, visând la un destin mai mărinimos, atenția îi fu atrasă de necunoscutul în costum cenușiu, care nu mai era singur. Fața acestuia era întoarsă spre un alt bărbat, care se așezase alături, fără ca Howson să bage de seamă. Cercetându-și mintea, Gerald își dădu seama că, în ultimele minute, văzuse deschizându-se de două ori ușa de la toaletă pentru bărbați.

Din pură curiozitate, ciuli urechile, și deodată îl trecură nădușelile. Prinsese din zbor cuvintele murmurate și, punându-le laolaltă, intuise restul discuției.

„Nava… la ora două dimineața la Black Wharf… Cudgels este interesat personal de încărcătură… valorează o jumătate de milion, să zicem… o mică diversiune pentru Șarpe: o să-i țină oamenii ocupați în cealaltă parte a orașului… nicio problemă cu polițiștii, l-am cumpărat pe sergent…”

Cei doi tăcură și își zâmbiră complice. Ultimul sosit se

ridică şi se îndreptă din nou spre toaletă, iar după câteva minute bărbatul în costum cenuşiu îşi luă impermeabilul pe braț şi porni către ieşire. Howson rămase nemişcat, înțelegând că destinul îi oferea ocazia de a deveni „important” chiar în momentul când şi-o dorea.

Cudgels… Şarpele… Da, era clar, el nu avea legături cu lumea interlopă, dar era imposibil să trăieşti în acel cartier nenorocit şi să nu auzi pomenindu-se acele nume: până şi copiii ştiau că era vorba de două căpetenii care conduceau două bande rivale. Un club fusese devastat de vandali necunoscuți, vitrina unui mare magazin fusese spartă, un „dur” din rândurile poliției fusese dus la spital, după ce fusese găsit plin de sânge pe o uliță întunecată. Atunci se vorbise despre Cudgels Lister şi despre Horace Hampton, zis „Şarpele”. Şi cel puțin unul dintre tinerii pe care-i cunoştea îi arătase un automobil, zicând:

— Iată drumul pe care au apucat-o pungaşii, ca să ajungă sus! într-o zi sau alta, îi voi urma şi eu!

În vreme ce simțea cum respirația i se îngreuiază din ce în ce mai mult, Gerald Howson se sili să ia marea hotărâre.

CAPITOLUL V

În pofida trecerii anilor, strada pe care păşea Gerald Howson îşi păstrase acelaşi nume, Grand Avenue. În perioada „crizei”, fusese unul din punctele fierbinți ale oraşului. Mai târziu, oamenii începuseră s-o evite, preferând alte rute, şi treptat întreaga zonă intrase într-un bizar declin, căpătând o faimă sinistră. Cu toate acestea, strada era bine iluminată, iar magazinele aveau vitrine ce-ți luau ochii. În împrejurări normale, Howson ar fi ocolit-o cu grijă, refugiindu-se în ungherele cele mai întunecate.

Dar acum, tânărul sfida lumina, deşi simțea cum inima i se zbătea cu sălbăticie în piept. Peste drum, zări localul pe care-l căuta: un club particular cu un bar, ce-i servea Şarpelui drept paravan. Încercă să adopte o expresie gravă, dar

surprinzându-şi imaginea reflectată într-o vitrină îşi dădu seama că strădania lui era inutilă. La dracu', importante erau ştirile pe care le aducea, iar nu aspectul lui de maimuţoi! Şi totuşi, stomacul i se făcuse ghem de emoţie, gura i se uscase şi, colac peste pupăză, îl cuprinsese un soi de ameţeală, astfel încât se trezi că se îndepărtase prea mult de ţintă. Se opri brusc şi se chinui să-şi potolească respiraţia gâfâitoare, apoi se întoarse, traversă strada şi se decise să-şi încerce norocul.

Barul strălucea, plin de oglinzi şi de becuri orbitoare. Difuzoarele din tavan lăsau să se reverse o ploaie de sunete asurzitoare. La mese erau aşezaţi obişnuiţii casei. Un barman plictisit îl privi chiorâş pe necunoscutul care se apropiase de tejghea şchiopătând.

— Ce bei?

Howson nu fusese tentat niciodată de băuturile alcoolice. Deseori văzuse beţivi care se clătinau şi mergeau pe două cărări şi se întrebase cum de era posibil ca oamenii sănătoşi şi normali să renunţe de bunăvoie la controlul propriului lor trup. Gândul de a deveni şi mai dizgraţios îl umplea de dezgust. Oricum, nu avea bani de risipit, aşa încât găsi de cuviinţă să treacă la atac.

— Domnul Hampton… hm… e cumva aici?

Barmanul îl măsură din priviri şi rânji:

— Ce ai tu de-a face cu el, piticule? Crezi că dumnealui stă la dispoziţia oricui?

— Am să-i spun ceva care-l interesează în mod deosebit, insistă Howson, blestemându-şi în sinea lui vocea piţigăiată.

— El ştie tot! răspunse sec barmanul. Pe acolo-i uşa! Valea!

Apoi individul apucă o cârpă udă şi începu să frece tejgheaua, îndepărtând urmele lăsate de halbele de bere.

Howson privi în jur strângând din buze. Clienţii încetaseră să se mai holbeze la el, reluându-şi ocupaţia de căpătâi. Făcându-şi curaj, se adresă din nou barmanului.

— E vorba de o afacere a lui Cudgels, murmură el, constatând totodată că dacă tonul era coborât, vocea îi părea aproape normală.

— De când eşti confidentul lui Cudgels în materie de afaceri? îl întrebă barmanul încruntat.

Dar, după câteva clipe de gândire, ridică din umeri şi, făcând doi paşi, întinse o mână sub tejghea, căutând pesemne un buton. Nu dură mult şi în spatele tejghelei se deschise o uşă, în cadrul căreia apăru un ins cu părul pomădat.

— Piticul de colea, spuse barmanul, vrea să-i vândă domnului Hampton un pont despre Cudgels.

Nou-venitul se uită neîncrezător la Howson, apoi ridică şi el din umeri şi-l pofti să-l urmeze.

Parcurseră un coridor slab luminat şi în cele din urmă intrară într-o încăpere mobilată cu patru fotolii imense, îmbrăcate în catifea roşie, şi având pe pereți o sumedenie de tablouri abstracte.

Bărbatul îl invită pe Howson să ia loc şi să aştepte puțin, după care dispăru din nou.

Howson se aşeză pe un fotoliu, cu toți muşchii încordați, încercând să ghicească ce se petrecea de cealaltă parte a zidului. I se părea că distinge un zgomot specific, apoi un altul, amintindu-i de o secvență dintr-un film preferat. Ruleta. În aer se simțea nelinişte şi încordarea, ceea ce-i întărea presupunerile.

Bărbatul cu părul pomădat se întoarse curând şi-l pofti pe Howson într-o încăpere alăturată, în care un individ slab, cu mâini palide, uscățive, stătea pe scaun în spatele unui birou încărcat cu telefoane, în vreme ce doi tineri vegheau în picioare, lângă el. Văzându-l pe intrus, paznicii cei fioroşi rămaseră cu gura căscată, stăpânindu-se cu greu să nu izbucnească în râs.

Uitându-se la bărbatul aşezat la birou, Howson înțelese motivul pentru care era supranumit Şarpele: chipul său era amăgitor, iar ochii întunecați îi scânteiau de viclenie.

Temuta căpetenie îl studie câteva clipe, apoi ridică dintr-o sprânceană, adresând o întrebare mută însoțitorului său.

— Piticul nostru vrea să vândă nişte informații despre

Cudgels. E tot ceea ce ştiu.

— Aha…

— Şarpele îşi trecu o mână peste bărbie.

— Deci a venit fără să se anunțe. Interesant. Cine eşti, piticule?

Adresarea nu părea insolentă, cum ar fi putut suna pe buzele altcuiva, ci aducea mai mult a constatare. Poate un om care purta porecla de „Şarpe” nu acorda prea mare atenție lucrurilor de acest gen. Howson îşi drese glasul.

— Mă cheamă Jerry Howson, începu el. Acum o oră, pe când mă aflam la cinematograf, doi tipi s-au aşezat în fața mea, ferindu-se parcă de restul lumii. Au vorbit în şoaptă, iar eu le-am surprins discuția.

— Vai-vai! comentă Şarpele, auzind această explicație nu tocmai elegantă. Şi?

— Să discutăm prețul, sugeră bărbatul cu părul pomădat.

— Taci, Collar! porunci Şarpele, continuând să-l fixeze pe Howson.

— La ora două dimineața, o ambarcațiune va urca pe râu, în direcția Black Wharf. Nu sunt sigur dacă este vorba de noaptea aceasta, dar presupun că da. La bordul vasului se află o încărcătură ce valorează o jumătate de milion.

Howson îşi încheie relatarea, gândindu-se cu întârziere dacă n-ar fi trebuit să ceară de la început un preț bun, cum sugerase Collar, sau măcar să fi dat ştirea cu țârâita. Apoi se linişti. Nu, procedase bine! În încăpere se lăsase o tăcere deplină.

— Deci, asta era metoda! exclamă în cele din urmă Şarpele. Ai auzit, Collar? Şi, dacă ai auzit, ce faci ca să-i opreşti?

Collar înghiți în sec şi se repezi la unul din telefoanele de pe birou. Urmă o nouă pauză, timp în care cei doi paznici îl studiară cu interes pe Howson.

— Gizmo? întrebă Collar cu voce scăzută în receptor. Sunt eu, Collar. Poți vorbi?… Mobilizare generală! Avem o treabă la noapte… Da, de acord. Nu mai mult de două ore. Clar?

Collar puse receptorul în furcă. Şarpele se ridică în

picioare, lăsând să se înțeleagă că întrevederea se sfârşise. Howson se simți cuprins de panică, văzând rapiditatea cu care se succedaseră evenimentele.

— În fine, cred că valorează ceva, nu? întrebă el şovăitor.

— S-ar putea, zâmbi Şarpele cu viclenie. Vom afla imediat. Deocamdată, prețul ar fi… să zicem, câteva pahare, o masă bună, care cred că nu ți-ar displăcea, şi puțină companie. Ai auzit, Lots?

Unul dintre paznici dădu din cap şi făcu un pas înainte.

— Supraveghează-l! Ar putea fi important: Dingo!

Înaintă şi celălalt paznic.

— A spus că-l cheamă Jerry Howson. Du-te şi vezi unde locuieşte, iscodeşte-i pe vecini. Dacă găseşti cel mai mic indiciu că ne trage în piept… dacă afli chiar că a fost văzut în acelaşi autobuz cu vreunul dintre băieții lui Cudgels… laşi totul baltă şi vii să-mi spui. În drum, telefonează la poliție şi vezi dacă găseşti pe careva dintre oamenii noştri. Te-ai întors?

Abia stăpânindu-şi frica, Howson interveni cu glas răguşit:

— Bărbatul în costum cenuşiu… a zis că l-a cumpărat pe sergent, dar nu ştiu pe care.

— Tot ce se poate. Nu-i cunoşti pe oamenii ăia, nu-i aşa? se interesă Şarpele, căruia-i dădea ocol o idee.

— Eu… ştiți… nu i-am mai văzut până acum…

— Bine, bine! Lots, du-l în Sala Albastră şi rămâi cu el până se întoarce Dingo!

*

Lots nu îl privea cu ostilitate, fapt remarcat imediat de Howson. În cursul discuției, tânărul infirm deduse, din amănuntele pe care le scăpase însoțitorul său, că dacă ştirea adusă de el era adevărată, l-ar fi ajutat pe Şarpe să-şi extindă monopolul asupra unor produse ilegale… Howson nu întrebase despre ce produse era vorba, dar îşi închipuia că la mijloc era traficul de droguri. Aversiunea sa pentru alcoolism se extindea şi asupra drogurilor, aşa că prefera să nu-şi bată capul în privința dedesubturilor întregii afaceri. Ceea ce-l

interesa în acele momente era să reuşească să devină important.

— Ce-ai păţit, piticule? se interesă Lots într-un târziu. Vreun accident?

— M-am născut aşa, răspunse Howson. Apoi îi trecu prin minte că, poate, Lots încerca să fie amabil, şi adăugă, pe un ton de scuză: Nu sunt prea vorbăreţ de felul meu.

— Aha! căscă Lots şi se întinse de-i pârâiră oasele. Bei ceva? Sau preferi ospăţul pe care ţi l-a făgăduit Şarpele.

— Nu beau, se bâlbâi Howson. Şi din nou simţi ciudata dorinţă de a da o explicaţie: chiar şi fără băutură, abia mă mişc, nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să zic...

Lots se uită lung la el, cu gura căscată. După o clipă de tăcere, râse zgomotos.

— Nu cred că, dacă aş avea problemele tale, aş fi în stare de un asemenea sacrificiu. Bine, ia o Coca Cola sau ce-ţi face plăcere. Eu voi cere, totuşi, nişte gin.

*

Timpul se târa cu viteză de melc. După ce isprăviră de mâncat, discuţia lâncezea. Lots îi propuse să joace *ramino*, oferindu-se să-l înveţe regulile jocului, dar renunţă la idee când constată că degetele lui Howson erau lipsite de agilitate în manevrarea cărţilor. Stânjenit, Gerald sugeră o partidă de şah sau de dame, dar Lots nu se arătă prea încântat.

În cele din urmă, uşa se deschise şi apăru Dingo.

— Mişcă-te, Lots! Din câte am putut afla, amicul nostru este curat. Mergem cu toţii la râu.

Instinctiv, Howson dădu să se ridice şi el, dar Dingo îl opri cu un gest scurt.

— Tu mai aşteaptă, piticule! porunci el. Nu-i uşor să-l mulţumeşti pe domnul Hampton! mai ai puţintică răbdare!

Howson rămase singur, măcinat de nelinişti copleşitoare. În cele din urmă, puţin după miezul nopţii, adormi în fotoliu. Când se trezi brusc, la auzul uşii care se deschidea, pierduse total noţiunea timpului. Cu ochii cârpiţi de somn, îl zări pe

Şarpe, însoţit de Lots, Dingo şi Collar, şi înţelese pe loc ca expediţia fusese încununata de succes.

— Ţi-ai câştigat banii, piticule! zise cu căldură Şarpele. Asta-i sigur. Rămâne o singură problemă.

Howson încercă să-şi pună ordine în gânduri. Să fi fost oare vorba de suma pe care o pretindea? Ba nu, era altceva. Şarpele continuă:

— Vreau să ştiu, eşti un jucător cinstit?

Din gâtlejul lui nu ieşiră decât nişte sunete confuze: iar i se uscase gura de emoţie. Şarpele îl studie câteva secunde cu atenţie, apoi luă o hotărâre.

— Să-i dăm cinci sute! i se adresă el lui Collar. Şi... ţine minte, piticule, că jumătate din ăştia reprezintă un aconto pentru data viitoare, dacă va fi cazul. Lots, ia o maşină şi condu-l acasă.

Şocul provocat de faptul că primise mai mulţi bani decât văzuse în toată viaţa lui spulberă bariera care despărţea fantezia de realitate. Ca atare, în următoarea jumătate de oră, mintea tânărului se limită doar să înregistreze impresiile... maşina, drumul până la blocul unde locuia... din cauza avalanşei de vise ce-l năpădiseră. Nu va exista o singură dată viitoare, ci şi o alta, şi o alta. Va culege de pretutindeni voci şi fragmente de discuţii, alcătuind informaţii, ca să fie plătit, dar, mai presus de orice, ca să fie lăudat şi, în fine, considerat un om important. Era ceea ce-şi dorea cel mai mult pe lume. În plus, mai realizase un lucru îndelung râvnit: făcuse ceva pentru cineva, din proprie iniţiativă, o treabă originală, care avea valoare pentru alţii, depăşindu-şi astfel condiţia mizeră. Pentru amintirile sale, acest eveniment avea să reprezinte o piatră de hotar, pentru că era ceva pe care-l considerase imposibil, ca şi cum ar fi mers fără să şchiopăteze.

Vreme de câteva zile, delirul şi speranţele sale fură alimentate cu fragmente de ştiri şi flecăreli: îşi spunea că începuse un soi de bătălie, şi că poliţia găsise o pistă necunoscută marelui public. I se părea că-şi trage încrederea în sine şi energia din oceanul de tensiune şi zvonuri; mergea

pe Grand Avenue, în plină lumină, pe mijlocul trotuarului, iar nu strecurându-se pe lângă ziduri, şi reuşea să ignore obişnuitele priviri încărcate de milă, întrucât dobândise conştiinţa propriei sale valori. Dăduse dovadă de multă viclenie, credea el, schimbând, în celălalt capăt al oraşului, hârtia de cinci sute în bancnote de valoare mai mică, ce atrăgeau mai puţin atenţia şi nu stârneau comentarii. Apoi îşi ascunsese comoara în loc sigur, oprindu-şi doar suma necesară pentru a-şi comanda o pereche de pantofi cu tocuri inegale şi o haină nouă, cu umeri vătuiţi.

Cu toate acestea, sâmbătă seara, minunata sa lume nouă se făcu ţăndări.

CAPITOLUL VI

Spre seară, scosese din tainiţă cinci bancnote. Până atunci, nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea cheltui atâta bănet într-o singură zi. La scurt timp după ce plătise chiria camerei, nu-i mai rămăsese decât suma necesară pentru o săptămână. Curând, avea să fie nevoit să-şi reia vechea ocupaţie: spălatul tacâmurilor, într-un local din apropiere, în schimbul resturilor pe care nu le mai mânca nimeni. Tacâmurile nu se spărgeau când le scăpa din mâinile lui anchilozate, spre deosebire de farfurii şi pahare; de aceea patronul nu-l lăsa să se atingă de ele. În plus, faptul că munca respectivă îi era oferită ca o favoare îl făcea să sufere mult.

În seara aceea, totuşi, dorea să se răsfeţe: să meargă la un film, să bea Coca Cola, să se îndoape cu dulciuri şi îngheţată, să-şi satisfacă plăcerile infantile. De obicei, se ruşina de aceste metehne, dar în clipele acelea se hotărî se să sfideze lumea. Puţin îi păsa ce credeau ceilalţi despre un băiat de douăzeci de ani care adora acadelele şi îngheţata!

I-ar fi plăcut să încalţe pantofii noi şi să îmbrace haina cea nouă, dar meşterii îi spuseseră că nu vor fi gata decât peste zece zile. Prin urmare, se mulţumi să-şi lustruiască vechea

pereche de pantofi şi încercă să curețe petele de pe haina uzată, apoi porni la drum, nădăjduind să petreacă o seară veselă, să aibă parte de ceva care să-l facă să se simtă aproape normal.

Pe strada întunecoasă unde locuia vecinii îl priveau firesc, fără să se mai mire, adresându-i chiar şi câte un salut. Numai că în seara aceea, spre surprinderea lui, nimeni nu-l băgă în seamă. În minte i se perindau tot felul de fantezii, şi nu voia să se întrebe ce anume determinase comportarea lor. Avea senzația stranie că şi ceilalți se gândeau la el, dar asta ar fi fost de-a dreptul absurd...

Şi totuşi, respectiva impresie nu-l părăsi. Chiar şi când se avântă sub strălucirea neoanelor de pe Grand Avenue, amestecându-se printre străini, mintea lui continua să-l prezinte în centrul atenției, ca pe un jucător de pocher ambițios să-şi demonstreze abilitatea de a servi o formație completă de „culoare” de mai multe ori la rând.

La început, era amuzant, dar după câtva timp fenomenul începu să-l irite. Se hotărî să nu se mai ducă la filmul pe care-l alesese, un film ce rula la alt cinematograf decât cel frecventat de obicei, la care se ajungea cu un autobuz. Luase autobuzul şi, spre marea lui uimire, călătorii se arătaseră deosebit de săritori; cineva îl ajutase să se suie, un altul se ridicase pentru a-i ceda locul. Dar toate astea nu-i risipiseră neliniştea. Mai mult chiar, senzația că oamenii aceia se gândeau la el îi accentua în mod supărător starea provocată de handicapul său fizic.

În cele din urmă, după ce hoinărise pe străzi o oră şi jumătate, se decise să renunțe la proiectele pe care şi le făcuse şi se îndreptă spre casă, furios pe sine la gândul că ratase distracția mult-dorită din lipsă de curaj şi încercând să se convingă de faptul că impresiile lui nu erau decât rodul unei fantasmagorii obsesive.

Apropiindu-se de strada pe care se afla blocul lui, senzația deveni şi mai puternică. I se părea că este supravegheat. O dată se opri şi se întoarse brusc, având certitudinea că-l

urmărea cineva. Dar în direcția spre care privise instinctiv nu era decât o uşă închisă. În timp ce stătea acolo, uşa se deschise şi ieşi o fată, ce-i mai adresă câteva cuvinte unei persoane nevăzute.

Din acel moment, neliniştea spori înăuntrul lui. Cu cugetul tulburat, Gerald continuă să meargă, căutând să scape de ideea ce i se cuibărise într-un colț întunecat al creierului. Dar toate strădaniile sale fură zadarnice. Ideea prinse formă, materializându-se în cuvinte.

O să înnebunesc. Probabil că am înnebunit.

Dădu colțul şi se rezemă de zidul unei clădiri, încercând să-şi revină în fire. Şi atunci pricepu.

Chiar în fața lui, oprită în dreptul blocului în care locuia, se afla o maşină mare albă, prevăzută cu un girofar, având pe radiator inscripția: POLIȚIE.

Şoferul stătea tolănit pe scaunul de la volan; doi agenți în uniformă discutau:

Ne-ar putea auzi.

Între Howson şi oamenii legii era o distanță de aproximativ cincizeci de metri. Propriu-zis, replicile agenților se transformau într-un murmur continuu, dar el auzea toate cuvintele pronunțate.

„Acum este plecat… De obicei, se duce la cinematograf… Poate a făcut ceva pentru Şarpe… Greu de crezut: este nou pe lista lui de plăți. Pesemne că s-a dus el la Şarpe; în principiu, Şarpele nu apelează la cei din jur…”

Pe Howson îl năpădi o spaimă cumplită. Văzu apropiindu-se o altă maşină. Înainte de a fi reperat, se retrase şontâcăind, în vreme ce vocile se țineau după el ca nişte fantome.

„Ce-ai zice să aruncăm o privire în cinematograful de alături?… Nu, nu merită osteneala. Dacă nu l-a anunțat careva, se întoarce el acasă, mai devreme sau mai târziu. Îl aşteptăm în camera lui, sau venim să-l luăm după câteva ore…”

Erau porniți împotriva lui… împotriva nevolnicului Gerald Howson, aşa cum, în ziua în care se născuse, împotriva

acestui oraş se concentraseră toate forțele lumii.

Dar această constatare reprezenta numai jumătate din motivul spaimei sale. Cealaltă jumătate era şi mai teribila: devenise conştient de ceea ce se întâmplase. Fiind atât de departe, nu avea cum să audă ceea ce discutau polițiştii. Şi totuşi, cuvintele ajunseseră la el, dar nu pe cale normală, ci într-un mod ciudat, insolit: pe calea *gândului*. Unul dintre gândurile surprinse era neplăcut: aparținea unui om brutal, căruia îi plăcea să-şi exercite puterea conferită de uniformă. Intenționa să-l bată. Zicea că era un schilod, dar puțin îi păsa. Era responsabil de un omucid, de o confruntare între bande rivale, de un delict. Singura modalitate de a-l face să vorbească era bătaia.

Howson nu putea înfrunta şocul respectiv spunându-şi simplu *„Sunt un telepat”*, ci-l interpreta în termenii cu care se obişnuise asistând la filmele despre telepați: Nu-mi ajungea că sunt schilod, mai trebuia să fiu şi anormal mintal.

Oare atunci, la cinematograf, auzise cu adevărat ceea ce-i spusese bărbatul în costum cenuşiu celui de alături, sau îi interceptase gândurile?

Trebuia să se piardă în anonimatul mulțimii, să se îndepărteze cât mai mult de locul în care era vânat. Spaima pusese stăpânire pe el, picioarele îl dureau, plămânii îi ardeau şi nu se simțea în stare să formuleze niciun plan concret. Singurul lucru la care se gândea în acele momente era să nu se oprească din mers.

Încotro se îndrepta, ce viitor îl aştepta? Avea senzația că toate clădirile se ridicau amenințătoare deasupra capului său, străzile cunoscute transformându-se în prăpăstii de netrecut; toate maşinile păreau să-şi deschidă fălcile ca să-l devoreze, aidoma unor dulăi ce se năpustesc asupra vânatului; toate răspântiile păreau a fi ultima cotitură înaintea sfârşitului. Totuşi, încercă o enormă uşurare când văzu că în jurul cartierului nu fuseseră instalate baraje de poliție. Urechile îi țiuiau, muşchii îl dureau, dar el continua să meargă înainte, cu disperare.

Nu avea nicio țintă. Se străduia, în măsura posibilităților, să pună o distanță cât mai mare între propria-i persoană şi nesigura lui locuință. Străbătu mai multe străzi rezidențiale întunecate, apoi trecu printr-o zonă împânzită cu şiruri de magazii şi mici întreprinderi: după firme, deduse că acolo se fabricau saci de hârtie, îmbrăcăminte şi mobilă din plastic. Ultimele autobuze se retrăgeau din cursă; era conştient de faptul că şoferii îl vedeau, dar nu avea ce face.

Decorul se schimbase din nou; acum în jurul lui apăruseră magazine luxoase, baruri, şi de pretutindeni se auzea muzică. Din vitrine, ecranele televizoarelor îi momeau pe eventualii trecători cu diverse reclame. Dar el mergea mai departe.

Apoi, dintr-odată, se pomeni în fața unor ziduri goale, înalte de patru metri, din ciment cenuşiu şi cărămidă roşie sfărâmicioasă. Se opri tulburat, bântuit de gândul că nimerise într-o închisoare şi, instinctiv, coti la dreapta. După câtva timp, se dumiri că ajunsese lângă marele râu, în locul unde Cudgels încercase să-şi treacă încărcătura în valoare de o jumătate de milion... Afişele îl avertizau că acela era DOCUL DE RĂSĂRIT, ZONA DE INTRARE A MĂRFURILOR SUPUSE IMPOZITULUI DE CONSUM, fiind INTERZIS ACCESUL STRĂINILOR FĂRĂ AUTORIZAȚIE DIN PARTEA INSPECTORULUI-ŞEF AL VĂMII.

Ideea de „autorizație” se amesteca în capul lui cu confuza imagine a forțelor de poliție ce-l urmăreau. Cu o ultimă sforțare, Gerald schimbă direcția, îndepărtându-se de sinistrele ziduri. În întreaga lui existență nu mai făcuse un asemenea efort fizic. Picioarele îl dureau înfiorător. Şi se lăsase o tăcere înspăimântătoare, ce se reflecta direct în gânduri: se afla într-un loc rupt de lume, în care nu exista nici țipenie de om. Această izolare era de neconceput pentru el, care se născuse şi trăise la oraş, obişnuit să-i ştie pe ceilalți semeni în preajmă.

Deodată, străduța se îngustă şi mai mult. Zidul din stânga se termină, lăsând să apară un teren viran împrejmuit cu sârmă ghimpată fixată pe pari de lemn. Îşi îngustă ochii,

pentru a distinge mai bine amănuntele, în marea de întuneric ce-l înconjura. Poate că găsise un refugiu: respectivul teren aparținea unui magazin în curs de demolare. De sârma ghimpată era agățat un afiş murdar şi zdrențuit: DE VÂNZARE – DEMOLAREA RĂMÂNE ÎN SARCINA ACHIZITORULUI.

Se târî de-a lungul împrejmuirii, în căutarea unui loc pe unde să se poată strecura, aidoma unui animal hăituit ajuns la capătul puterilor. În cele din urmă, descoperi un spațiu liber; probabil, copiii smulseseră de acolo propteaua. Fără să-i pese de noroi, Howson se aplecă şi trecu pe sub sârma ghimpată, îndreptându-se spre clădirea dezafectată.

Ghemuindu-se la adăpostul unui zid pe jumătate prăbuşit, oboseala şi teroarea se contopiră în mintea lui, făcând loc apoi unui văl de obscuritate ce-i aduse alinarea.

*

Când se deşteptă, îi era frică. Pentru prima dată în viață i se întâmpla ca, la trezire, să vadă fără să deschidă ochii.

Circuitul conştiinței se închise şi începu să recepționeze imagini nebuloase, contrastând cu mărturiile simțurilor, ce-i erau mai familiare. Înțepenise de frig. Zăcea întins pe o grămadă de saci vechi, murdari, cu capul rezemat de un obiect dur. Totodată, observă o lumină cenuşie şi o formă asimetrică, ce aducea cu o păpuşă dezarticulată, având o expresie tembelă… Era chiar el, privit din exterior. Şi, în plus, încerca senzații fizice nefireşti: umeri egali, cum nu avusese niciodată, şi ceva greu, pe piept, trăgându-l în jos… o altă diformitate?

Apoi înțelese, şi dădu un strigăt, deschizând ochii. Groaza îl făcu să se retragă din fața unui contact mental nedorit. Se mişcă şi, întinzând mâna, întâlni la o distanța de câțiva centimetri o claie de păr slinos.

Un vaiet înfundat însoți încercarea lui de a înțelege ce anume avea alături. Fără îndoială, cineva îl târâse până acolo, aşezându-l pe acel pat improvizat. Şi persoana în cauză era

mai mult ca sigur una şi aceeaşi cu fata îngenuncheată lângă el, cu faţă mare şi posomorâtă, cu braţe puternice şi ochi speriaţi.

Se temea de el! Era prima dată când cineva se temea de el!

Deşi ar fi dorit să se bucure de această nouă senzaţie, nu reuşi. Frica persista ca un miros neplăcut în nările sale. Împinse cât colo meşa de păr pe care o apucase, şi gestul acesta diminuă senzaţia de teamă. Se ridică în capul oaselor şi se uită cu atenţie la fată.

Părea de şaisprezece sau şaptesprezece ani, chiar dacă nu era fardată, aşa cum procedau îndeobşte adolescentele. Avea o constituţie robustă şi era îmbrăcată sărăcăcios, cu un pardesiu cenuşiu pus peste o rochiţa de bumbac subţire. Hainele erau curate, dar, în schimb, mâinile ei erau mânjite de noroi.

— Cine eşti? întrebă răguşit Howson. Ce vrei?

Fata nu răspunse. Se întoarse într-o parte, luă o pungă de hârtie şi o desfăcu cu grijă; înăuntru îngrămădise coji de pâine, o bucată de brânză, două mere stricate. Perplex, Howson privea când la alimente, când la ea, întrebându-se pentru ce se folosea de semne: îşi mişca buzele, de parcă ar fi vrut să mănânce, fără să scoată o vorbă.

Şi, ca şi cum ar fi atins culmea disperării, fata emise un zgomot gâlgâit, şi atunci el înţelese.

Vai, Doamne, eşti surdo-mută!

Speriată, fata scăpă punga cu mâncare din mâini şi se ridică în picioare, cu mintea răvăşită. Îi percepea gândul, proiectat de timida sa „voce” telepatică, şi noutatea absolută a senzaţiei îi zdruncină din nou echilibrul fragil. Mirosul greţos al fricii îl invadă iarăşi pe Howson, numai că acum ştia ce se întâmpla. Valul de infinită milă ce puse stăpânire pe el, în faţa unui tovarăş de suferinţă, a unei fiinţe handicapate, rătăcită într-o lume neîndurătoare, ajunse imediat la destinatar.

Ea se aruncă din nou în genunchi, de data aceasta lăsându-şi capul în jos, şi începu să plângă în hohote.

Şovăielnic, el dădu să o mângâie. Ea îi strânse mâna cu putere şi o lacrimă caldă îi picură pe degete.

În acea clipă, mintea lui Gerald înregistră o nouă „premieră”. Încordându-se, el formulă un mesaj, pe care-l lăsă să treacă prin canalul misterios ce se deschisese înăuntrul lui.

„Nu te teme! Mulțumesc că m-ai ajutat!” Şi apoi adăugă: *„O să te obişnuieşti să mă auzi vorbind aşa”.*

CAPITOLUL VII

Mai târziu, Howson înțelese că acea primă încercare de a comunica îi hotărâse viitorul.

Reacția lui instinctivă luase naştere din unica şi dezastruoasa tentativă de a deveni o persoană importantă; fusese subjugat de extraordinara posibilitate de a-i transmite Şarpelui ştirea, fără să se gândească la consecințe, mai rău decât un flămând care dă peste un codru de pâine mucegăită. Descoperind însă că era un telepat, devenise conştient de faptul că era un criminal, complice la un delict, ceea ce îl aruncase într-o totală degringoladă. În clipa aceea, nu voia decât să fugă, să se întoarcă în întuneric, fiind terorizat de ideea că nu era normal nici în plan mental. În timpul fugii disperate pe străzile oraşului, ar fi fost în stare să jure că niciodată în viața lui nu se va folosi de acea capacitate.

Ca şi cum şi-ar fi declarat intenția de a rămâne surd pentru tot restul zilelor!

Oricum, însă, ceea ce i se dezvăluia acum, pe când îşi sonda propria minte, nu era nici văz, nici auz, nici pipăit; era ceva incomparabil, nesupus legilor obişnuite ale firii.

La început, senzația îl năuci. Dezgropa amintiri uitate, fraze în care-şi căuta mângâierea: astfel, ştia că demult, la şcoală, auzise un soi de definiție – „oamenii sunt copaci care merg” – o imagine ce căpăta acum valențe ciudate. Apoi problema deveni mai complexă datorită şocului simțit prin intermediul fetei. În comparație cu nefericirea acestei creaturi, propria sa

existență i se părea mai puțin mizerabilă, în general, restul lumii putea accepta că, în pofida formelor sale dizgrațioase, Howson era o ființă umană. Dar surdo-muta, incapabilă să se exprime prin viu grai, trecea drept un animal în ochii celorlalți.

Totuşi, creierul fetei nu fusese afectat de handicap. În mod normal, ea ar fi putut fi ajutată, întrucât existau o seamă de metode speciale de reeducare, despre care vorbeau atât ziarele, cât şi televiziunea. Howson se trudea să descopere de ce această făptură rămăsese într-un stadiu de semisălbăticie. Încercarea nu era lipsită de dificultate: în gândurile ei, fata nu folosea cuvinte, ci doar concepte vizuale şi senzomotorii reunite în calupuri neomogene, aidoma unei budinci împănate cu cocoloaşe mari. Dezlegarea veni atunci când încercă să interpreteze din nou ceea ce-i „spusese". Transmițându-i: Nu te teme, ea îşi formulase conceptul respectiv parte din amintiri, parte din senzații fizice, de căldură şi satisfacție, care datau din timpul alăptării. Cu încăpățânare, Howson începu să descifreze imaginile din mintea fetei, pentru a-i înțelege trecutul.

În amintirile pe care tânărul le explora exista o stranie dedublare. Bună parte din ele păstrau întipărit portretul real al tatălui, un hamal din port, veşnic îngălat, beat în permanență şi cu o gură căscată înfricoşător, spre a azvârli un potop de cuvinte a căror grozăvie o bănuia. Dar, deşi îşi văzuse părintele în adevărata lui lumină, în acelaşi timp îşi făurise o imagine idealizată, desprinsă din rarele ocazii când se îmbrăcase şi el bine, pentru sărbători, şi când se purtase cu afecțiune față de ea, încetând, pentru câteva clipe, s-o mai considere drept o povară inutilă. Această imagine era colorată de o adâncă visare în care Howson reuşi să pătrundă cu uşurință, retrăgându-se însă imediat: în străfundurile sufletului, fata se credea o prințesă ce-şi aştepta adevărații părinți.

De mama ei abia îşi mai amintea. O pierduse din fragedă pruncie, fiind înlocuită cu o puzderie de femei de toate

vârstele ce se perindaseră prin casa tatălui ei, fără a lăsa nimic în urmă. Şi totuşi, promiscuitatea, frustrarea şi lipsa de afecţiune treziseră în ea o ciudată nevoie de a se apropia de ceilalţi oameni, pe care Howson o înţelese imediat, pentru că era asemănătoare dorinţei lui de a fi important. Fata năzuia să dobândească cheia misterului cuvintelor, spre a deschide poarta de cristal care o izola de toţi. Într-o frenetică încercare de a înlocui în vreun fel această incapacitate de comunicare, îşi petrecuse timpul ajutând familiile din vecini. Un zâmbet de mulţumire pentru că avusese grijă de un copil sau o mică recompensă pentru o treabă simplă era unicul reazem, unicul fior emoţional al existenţei sale.

În ultima vreme, avusese nevoie mai mult decât oricând de o asemenea încurajare: din cauza alcoolismului, tatăl ei fusese concediat şi nu existau şanse să-şi găsească altă slujbă, pentru că nu prezenta suficiente garanţii că s-ar putea debarasa de obiceiurile lui… cel puţin aşa interpretă Howson amănuntele confuze pe care le găsise în mintea fetei. De aceea, individul devenise mai violent şi mai certăreţ, iar fata era nevoită să rătăcească toată ziua pe drumuri, întorcându-se acasă numai după ce adormea el. Când intrase în magazia părăsită ca să se apere de vânt, îl găsise pe Gerald pe jumătate leşinat şi-l trăsese pe grămada de saci, pentru a-i permite să se odihnească în voie, apoi se dusese să caute de mâncare, în speranţa că el o va învrednici cu o laudă.

Brusc, Howson fu cuprins de o puternică durere de cap. Exercitarea noului său „talent” nu era grea în sine, totuşi impunea o atenţie sporită: semăna cu prima încercare de a viziona un film, când trebuie să înveţi regulile de bază, pentru a ajunge să înţelegi întregul mecanism al imaginilor proiectate pe ecran. Pe de altă parte, concentrarea îndelungată se dovedea a fi obositoare. De aceea, contactul începuse să se întrerupă.

Intuindu-i intenţiile, fata îl apucă de o mână şi-i strânse încheietura, aţintindu-l cu ochi rugători, iar în mintea ei, abstract, dar imposibil de a fi confundat, apăru un apel

disperat.

Amintirea terorii ce-l stăpânise în urmă cu numai câteva ore era prea proaspătă pentru a-i permite tânărului handicapat să se gândească la alte ambiții. Pe moment, nu ştia ce să facă: folosirea straniei sale capacități îi provoca un soi de excitare amestecată cu frică, asemănătoare senzației pe care o ai când te aşezi prima oară la volanul unei maşini de curse. Instinctul îi şoptea că ar fi fost cazul să se țină în umbră, pentru a se feri de neprevăzut. Totuşi, se ivise ocazia mult dorită de a fi o persoană importantă în ochii cuiva. Desigur, nu era vorba de o ființă deosebită, ci doar de o fată nefericită, o infirmă, aidoma lui.

Era prea devreme ca să-şi dea seama care dintre cele două impulsuri putea să fie mai avantajos pentru el. Deocamdată, simțea că s-ar fi cuvenit să satisfacă rugămintea mută a fetei: *Rămâi cu mine!*

Ea râse cu un gâjâit inuman şi apucă din nou punga cu resturi puțin ispititoare, forțându-l pe Howson să mănânce.

*

Timpul se scurgea, fără ca Howson să-şi mai dea osteneala de a-l măsura sau de a se împotrivi inerției. Treptat, se obişnui cu existența de fugar: noaptea, pe furiş, pornea în expediție, în căutare de hrană, darul telepatiei ajutându-l să descopere dacă se apropia cineva. Ziua, în schimb, existau o mulțime de lucruri de făcut, la care nu se gândise niciodată până acum.

În spatele unui perete al vechiului magazin, începuse să prindă contur un fel de colibă. Fata, credincioasă ca un câine, căra de pretutindeni scânduri şi cuie ruginite, precum şi pietre pe care le folosea pe post de ciocan. Fără îndoială, îl depăşea din punct de vedere al forței fizice, fiind capabilă să muncească mai multe ore în şir. Tatăl ei devenise o imagine nebuloasă, în comparație cu prezența vie a lui Howson. Ideea de a se despărți de el, fie şi numai pentru câteva minute, o teroriza, pentru că aceasta ar fi însemnat o întoarcere

definitivă la vechea singurătate.

De la o vreme, Howson cădea deseori pe gânduri, amintindu-şi cu tristețe de toți acei bani ascunşi în camera sa, de care nu se mai putea bucura, de haina şi de pantofii cei noi, pe care nu avea curajul să se ducă să-i ia. Când oare urma să scape de acel coşmar şi să iasă din nou pe străzi? În câteva rânduri, captase gândurile unor polițişti ce-şi feceau rondul, descoperind că fusese dat în urmărire în întregul oraş.

Acea mizeră existență vegetativă, singura pe care şi-o putea permite – deocamdată, deveni apăsătoare şi, cum nu îndrăznea să încerce o evadare reală, preferă să lase drum liber imaginației. Ca odinioară, visa cu ochii deschişi, dar căuta să includă în vechile himere prezența fetei ce-i stătea în preajmă.

Pentru început, socoti că filmul despre telepați îi oferea o schemă optimă. Era curios să afle dacă pe surdo-mută ar fi amuzat-o spectacolele cinematografice sau de televiziune şi descoperi, aşa cum îşi închipuise, că, pentru ea, intriga conta prea puțin, întrucât – nu putea înțelege dialogul, în schimb acțiunea şi culorile o fascinau.

Prin urmare, Howson se apucă să sondeze straniile ei fantasmagorii, în care se considera o prințesă nefericită, pentru a-i oferi ceea ce-şi dorea, grație straniului său talent. Când se înghesuiau unul într-altul, încercând să alunge umezeala nopții, mintea lui plăsmuia poveşti colosale, în care el era înalt, frumos şi musculos, iar ea era grațioasă, frumoasă şi luxos îmbrăcată.

Lumea adevărată, rece şi crudă, părea din ce în ce mai îndepărtată, mai lipsită de importanță. Ceea ce mai percepea el din realitate era insuportabil de trist, aşa încât nu l-ar fi deranjat să rupă orice legătură cu exteriorul. Dar, din când în când, îşi amintea că telepații erau bine tratați de societate, ba chiar erau lăudați, bucurându-se de mare considerație. Nu ştia însă dacă autoritățile l-ar fi primit şi pe el cu brațele deschise. La un moment dat, se hotărî să se predea şi să

spună: „Sunt un telepat”, apoi se răzgândi şi amână totul pe mai târziu. În continuare, însă, trăia în universul lui fantastic, din ce în ce mai acaparator şi, pe zi ce trecea, visele deveneau tot mai strălucitoare.

*

Cel însărcinat cu comunicarea îşi legă casca de inelul din jurul gâtului, detaşându-se de restul lumii cu toate canalele lui senzoriale normale. Orb, surd, fără greutate, se lăsă închis în compartimentul izolat al satelitului, în timp ce acesta depăşea curbura Pământului şi intra în zona de contact cu bula de gânduri care avansa, în cădere liberă, către lumina roşie a lui Marte. Pentru a se relaxa, se folosea de tehnicile yoga, eliberându-şi mintea, pregătind-o să recepționeze mesajul care traversase cincizeci de milioane de kilometri.

? (O întrebare silențioasă, care însemna gata pentru recepție.)

! (Un fel de excitare constantă, ce indica faptul că nava funcționa perfect, că misiunea avea speranțe de succes.)

Şi, deodată:

…bărbatul cel rău tremură în fața telepatului omniprezent şi atotcunoscător, când îl eliberă din înşelătoarea condiționare hipnotică, iar mintea…

„CINE E? Pământule, ce naiba, te-ai apucat să transmiți o dramoletă de doi bani?”

…Sărmana fată era închisă în fortăreața întunecată, unde era condamnată să-şi petreacă întreaga viață, fără să mai poată vorbi cu cineva…

„Ce forță, Doamne! CINE EŞTI?”

… plângând acum de bucurie că tatăl ei cel rău era doar un părinte adoptiv, în vreme ce salvatorul ei…

„CĂTRE ASTRONAVA MARȚIANĂ: ÎNTRERUPERE, ÎNTRERUPERE, ÎNTRERUPERE… vorbim mai târziu… acesta este un vis de evaziune ce pare a proveni de la un grup catapatic care trebuie să fie identificat, şi…”

…ca s-o scoată din închisoare, ducând-o într-o lume plină de

soare, lipsită de nefericire…

„… nu ne putem permite să pierdem o asemenea minte! Pentru Dumnezeu, nu auziți ce forță are? E incredibil!”

Din nava marțiană recepționă un mesaj cât de cât înțelegător: *„Unde se află? Pe Pământ? Unde (orașul), unde (strada)?”*

„Într-un punct al emisferei vizibile, îmi închipui! Trebuie să-l găsim înainte ca…”

Şi cel ce avusese sarcina de a asigura comunicarea începu să izbească furibund cu pumnii în pereții cabinei, urlând:

— Scoateți-mă de aici! Repede!

CAPITOLUL VIII

Afară, în lumea reală, se întâmpla ceva. La început, oraşul fusese împânzit de zumzetul avioanelor care, fără încetare, descriau pe cer mari cercuri; acum, elicopterele zbârnâiau pe deasupra plafonului cenuşiu de nori. Peste decorul dezolant se cernea o ploaie rece, iar apa, amestecându-se cu noroiul, forma numeroase băltoace, din care se desprindeau râulețe roşii, saturate de pulbere de cărămidă. Dar lui Howson puțin îi păsa de tot ce se petrecea afară, cel puțin aşa pretindea el. În plus, era o zi infectă, numai bună să stai la adăpost şi să te laşi purtat de vise.

Spre surprinderea lui, simțea că, pentru prima dată, fantezia îi juca feste. Idei neaşteptate, nedorite, i se târau prin minte, distrăgându-i atenția. Supărat la culme, înregistra senzații primare: foame, frig, diverse imagini lipsite de importanță, al căror, emițător, fără îndoială, era fata. Numai că în timpul nopții mâncaseră bine, iar focul ce pâlpâia în mica sobă improvizată împrăştia o căldură plăcută. Surdo-muta devenise o tovarăşă incredibil de pasivă, fericită să-şi anuleze total personalitatea, pentru a se bucura pe deplin de minunatele vise pe care le crea Howson.

Cu toate acestea, gândurile străine continuau să-l perturbe, la limita percepției, fiind totuşi extrem de slabe şi de

instabile. Câteva clipe, avu senzația că gândeşte: *Asta este infantil. De ce nu reuşesc să-mi folosesc puterile cum s-ar cuveni?* Apoi, în timp ce încerca să alunge aberanta idee, se pomeni asaltat de o alta: *În felul ăsta, pericolul mă pândeşte în fiecare clipă. Aş putea să uit de trupul meu şi să mor de foame în timpul somnului.* Reacția furioasă *(Ei şi?)* provocă, la rândul ei, o altă reacție: *Să mori, fără să cunoşti adevărata prietenie generată de raportul telepatic?*

Howson simți că se sufocă şi deschise ochii, sărind ca un resort. Mişcarea fu urmată de un junghi dureros, o reacție firească a muşchilor lui înțepeniți. De alături, fata lansă un apel disperat, temându-se să nu piardă contactul mental. El însă nu-i acordă nicio atenție şi, bălăbănindu-se pe picioarele lui fragile, ieşi în pragul refugiului.

Perdeaua de ploaie, amestecată cu fum şi praf, nu era într-atât de compactă încât să-l izoleze de restul lumii, şi totuşi îl împiedica să privească în sus. Iar ceea ce căuta el era ascuns de stratul des de nori.

Dar el, *el* cum s-ar fi putut ascunde?

Această ultimă idee, care-l împinsese să sară în picioare, nu se născuse nici în mintea lui, nici în a fetei. În spatele cuvintelor banale se ghiceau nenumărate sedimentări de experiență, aparținând unui telepat teribil de înzestrat şi deosebit de abil. Nu era greu să ajungă la o asemenea concluzie: mesajul vorbea de la sine. Oricum, veniseră pentru el, iar el nu putea să fugă şi nu învățase încă să se refugieze în spatele unui ecran mental.

Zumzetul elicopterelor devenise obsesiv. Fără să mai stea prea mult pe gânduri, Howson se năpusti afară, afundându-şi picioarele în masa mocirloasă. Se împiedică şi căzu ca un sac, apoi, fără să-i pese de noroiul şi de apa care şiroiau pe hainele lui, se ridică din nou auzind din spate țipetele animalice ale surdomutei. Înțelese, fără niciun dubiu, că urmăritorii îl descoperiseră şi aştepta, dintr-o clipă în alta, ca elicopterele să se năpustească asupra lui, aidoma vulturilor care, după ce şi-au ochit prada, se reped s-o sfâşie.

Dintre nori se desprinse o libelulă uriaşă. Howson scrâşni din dinţi şi continuă să înainteze, clătinându-se. Zumzetul ajunsese chiar deasupra capului său. *Rămâi!* percepu gândul fetei.

De ce te temi, telepatule?

Vocea străină pătrunse în mintea sa ca un vânt rece, izolându-i conştiinţa în ochiul taifunului de zgomot şi frică. Era o voce persuasivă, ce dorea să-i insufle curaj şi să-l facă să-şi accepte soarta. Pentru o clipă, tânărul fu prea năucit ca să mai opună rezistenţă, dându-şi seama că se confrunta cu un adversar mult mai puternic şi mai experimentat. Apoi, din nori se ivi al doilea elicopter, iar Howson îşi reveni în fire, sub biciul necruţător al spaimei.

NU, NU, NU! LĂSAŢI-MĂ ÎN PACE!

Gândul ţâşni cu o violenţă incredibilă, lovind orbeşte, şi elicopterul de deasupra lui se zgudui ca şi cum ar fi fost atins de un proiectil, se răsuci nebuneşte de câteva ori în aer, apoi se prăbuşi peste clădirea în curs de demolare, stârnind o avalanşă de praf şi de resturi contondente.

Uluit, Howson privea dezastrul, incapabil să-şi imagineze că el îl provocase. Şi totuşi, ştia că nu se înşela: sesizase zguduitura din mintea pilotului, după care contactul dintre ei se întrerupsese, făcând loc unei senzaţii neplăcute, de disconfort.

În aceeaşi clipă, sesiză că pierduse legătura cu surdo-muta; întorcându-se spre ea, o văzu zăcând în noroi, fără cunoştinţă.

Pe moment, se entuziasmă. Dacă reuşise o asemenea performanţă, nimic nu-i mai putea sta în cale! Îi respinsese pe intruşi cu o serie de lovituri mentale, obligându-i să se oprească, să nu-l mai hărţuiască.

Apoi simţi durerea.

Din carcasa elicopterului se răspândeau vibraţii înfundate, imposibil de controlat, îndreptându-se spre Howson. Pesemne că cel aflat în suferinţă ştia că el era autorul accidentului. Încercând să se mişte, îşi dăduse seama că avea picioarele

rupte, vertebrele dislocate şi capul spart. În mintea tulburată a sărmanului infirm se auzi din nou vocea telepatului:

— *Tu ai făcut asta.*

LASĂ-MĂ ÎN PACE!

De data aceasta, celălalt elicopter rămase pe loc, iar contactul telepatic vibră, fără a se întrerupe însă deoarece furia lui Howson îşi pierduse din tărie în urma recepţionării cumplitei dureri. Tânărul handicapat se urni iarăşi din loc, şontâc-şontâc, cu gândul de a se ascunde printre ruine, încercând totodată să-i răspundă telepatului:

Lasă-mă în pace! Nu vreau să fiu o persoană importantă! Ori de câte ori am vreo legătură cu lumea înconjurătoare, se întâmplă lucruri groaznice (aceste cuvinte erau însoţite de imagini confuze: poliţia care îl aştepta în faţa casei, pilotul elicopterului care se zvârcolea în faţa comenzilor).

Howson reuşi să se caţere pe o grămadă de moloz şi se ghemui lângă un zid, sub o fereastră. Unda telepatului îl ajunse din nou.

Îţi rişti talentul pe fantasmagorii. Nu ştii cum să-l foloseşti. Ăsta-i motivul nenorocirilor tale… E ca şi cum te-ai aşeza la volanul unui automobil de curse fără să ştii să conduci!

Pe jumătate năucit de durere, dar stăpânit totodată de spaima că, în pofida minţii sale neexersate, i se oferise cu nepăsare o discuţie extrem de valoroasă, Howson se târî până în vârful grămezii de moloz, ajungând la nivelul ferestrei. În faţa lui se căsca o groapă adâncă de patru metri. Acolo fusese pe vremuri o pivniţă. Terorizat, tânărul se gândi că ar fi fost mai nimerit să sară înăuntru.

Eu te pot apăra de frică şi de durere. Lasă-mă să o fac!

NU, NU, NU! LASĂ-MĂ ÎN PACE!

Contactul vibră; părea că însuşi telepatul îşi aduna forţele. Apoi îi transmise: *Bine, o meriţi, pentru că eşti un prost. Rămâi nemişcat!*

O strânsoare de oţel blocă centrii motori ai creierului lui Howson. Mâinile lui rămaseră încleştate de cerceveaua vechii ferestre, picioarele îi înţepeniră în grămada de moloz.

Folosindu-se de o putere necunoscută, telepatul îl imobilizase. Nu reuşi nici măcar să ţipe.

Apoi începu să vadă diverse imagini.

O uşă dând într-o ulicioară. Uşa se crapă scârţâind. Înăuntru se zăreşte un bărbat slab, cu ochii injectaţi, cu obrajii scofâlciţi, care îşi târăşte picioarele numai prin forţa voinţei. Ajuns în prag, se prăbuşeşte la pământ.

După un timp, un copil care alergase după o minge până la capătul străzii îl găseşte şi fuge strigând după ajutor. Vine un poliţist care îl acoperă pe muribund cu propria-i haină, încercând să-i dea primul ajutor. Soseşte şi ambulanţa, cu un medic şi câţiva infirmieri.

Pe urmă, văzu o sală cu geamuri murdare… o cameră mizeră, în care se aflau patru persoane cu aspect scheletic, o femeie şi trei bărbaţi. Respectivii indivizi erau întinşi pe nişte lăzi de lemn, deasupra unor saci rupţi, şi păreau incapabili să gândească sau să se mişte. Pe feţele lor şi pe mâini…

Howson se revoltă, simţindu-se năpădit de un violent val de greaţă, dar menghina mentală nu-l slăbea din strânsoare.

Pe feţele lor, pe pleoape şi pe încreţiturile frunţii, ca şi în spatele urechilor, peste tot, erau acoperiţi cu praf, aşternut inexorabil deasupra lor, fără ca nimeni să-i fi oprit invazia.

Primul bărbat era un telepat, spunea mesajul. *Se numea Vargas. Şi lui îi plăcea să se piardă în vise, în compania unor oameni care-l admirau. Şi a murit, cu publicul lui cu tot.*

Howson scoase un strigăt de triumf. Se eliberă din încleştarea mentală, se clătină şi înţelese, într-o clipă de maximă teroare, că-şi pierdea echilibrul şi că va cădea. Ultimul lucru de care-şi mai aminti fu o creangă ce se rupea şi o rană ce-l sâcâise săptămâni în şir, fără să se vindece.

*

— Totul merge bine.

Cuvintele fuseseră pronunţate cu glas tare, fiind însoţite, în plan mental, de o senzaţie de încredere în viitor. Howson deschise ochii şi văzu deasupra lui o figură binevoitoare,

zâmbitoare. Încercă să răspundă, dar gândul străinului îi ieşi din nou în întâmpinare.

— Nu te forța să vorbeşti! Eu sunt telepat... mă numesc Danny Waldemar.

Howson deveni conştient de existența unor bandaje în jurul capului şi pe brațe. În mintea lui pâlpâi o întrebare confuză.

— Stai liniştit! Ți-am administrat un coagulant, protrombină, văzând că pierzi prea mult sânge. Rănile se vor cicatriza – şi brusc, Waldemar reveni la dialogul telepatic: *Reprezinți un miracol, îți dai seama? Ai riscat să mori de sute de ori!*

Întrucât nu murise, problema părea lipsită de importanță. În consecință, Howson se opri asupra unui amănunt ce-i stârnea fiori.

Ce o să se întâmple cu mine?

În întrebarea lui bântuiau spaima şi vagi imagini de vivisecție umană.

— Nu te teme! spuse Waldemar cu glas tare, pe un ton plin de emfaza. Nu ți se va face nimic care să scape înțelegerii tale. Nimic! De acum înainte, vei avea posibilitatea să ştii şi ce fac alții, şi vei înțelege şi de ce!

Da... bineînțeles.

Howson îşi simți buzele destinzându-se într-un zâmbet timid. Mulțumit că reuşise să-i înlăture suspiciunile, Waldemar râse încetişor şi se ridică în picioare.

Acum te vom duce la bordul elicopterului şi-ți vom îngriji rănile cum se cuvine.

Aşteaptă...

Waldemar îl privi întrebător.

E vorba despre fată. E surdo-mută. Nu mă avea decât pe mine... Dacă mă duci de aici... trebuie să o iei şi pe ea. Altfel, n-ar fi cinstit.

Surprins, Waldemar strânse din buze. O clipă, lăsă impresia că stă cu urechile ciulite, ca şi cum ar fi aşteptat indicațiile cuiva, apoi dădu din cap binevoitor.

— Da, de ce nu? Este absurd să mai existe asemenea

persoane neajutorate în zilele noastre. Creierul ei funcționează bine, ceea ce înseamnă că am putea să-i creăm o voce artificială, auz artificial… Fără discuție, o luăm cu noi.

Howson închise ochii. Nu se îndoia că Waldemar îi sugerase mental să facă asta, dar nu-i păsa. Important era că, în sfârşit, soarta se îndurase de el şi că viitorul nu-l mai îngrozea.

Înainte de a adormi, apucă să mai simtă zâmbetul încurajator al lui Waldemar.

CARTEA A DOUA: METAMORFOZA

CAPITOLUL IX

Howson stătea tolănit în fotoliu şi privea Ulan Batorul, gândindu-se la aparenta similitudine dintre propria-i condiție şi ceea ce vedea. Simțea atmosfera colectivă; tot restul vieții lui urma să suporte acest gen de „climat” emotiv, compus din suma minților individuale care-l înconjurau.

Oraşul era neobişnuit de mic şi avea aspect provincial, deşi era capitala țării. Transformările civilizatoare – transport, comerț, comunicații – îl proiectaseră brusc în epoca modernă; acum, pretutindeni vedeai turnuri albe şi străzi largi, pe care se preumblau călători din toate țările. În tumultul acestor preschimbări, cei bătrâni căutau să se dumirească în privința rostului noii lumi, depănând amintiri şi plângând fără tragere de inimă după trecutul lipsit de complicații.

Şi el, Gerald Howson, era copleşit de schimbarea nedorită, şi ştia că o acceptase numai primind asigurarea că vor ține cont de condițiile pe care le punea.

N-ar fi putut spune că se arătaseră nepoliticoşi față de el. Dincolo de investigațiile medicale complexe la care fusese supus (spitalul din Ulan Bator era cel mai important centru terapeutic al Organizației Mondiale a Sănătății din întreaga Asie, cu un personal competent), beneficia de unele mici înlesniri, cum era fotoliul pe care şedea acum, ce fusese comandat special pentru el: era mai mic decât unul obişnuit şi avea tapițeria adaptată la diformitatea lui. Şi patul avea o construcție specială, aidoma întregului mobilier din încăpere şi din baia alăturată.

Dar el nu dorea asta. Era ca şi cum cineva l-ar fi ajutat să se urce într-un autobuz supraaglomerat, reamintindu-i cu încăpățânare handicapul său.

Cineva bătu la uşă. Automat, îşi îndreptă atenția către

vizitator… ba nu, erau mai mulți. N-apucase încă să urmeze niciun curs de inițiere telepatică, dar printre medicii spitalului se aflau telepați destoinici, grație cărora reuşise să-şi îmbogățească cunoştințele, perceptivitatea şi controlul telepatic. Nu putea decât să-i admire (şi cine nu i-ar fi admirat?). Totuşi, până atunci, nu descoperise nimic în privința lor care să-l recompenseze pentru faptul că el era doar o pocitanie.

Rosti în gând, dar şi cu glas tare, pe un ton în care se ghicea oboseala:

— Intrați!

Pandit Singh pătrunse primul în încăpere. Era un bărbat bondoc, cu tendințe de îngrăşare, având o barbă îngrijită şi ochi inteligenți şi pătrunzători. Singh conducea Secția întâi de Terapeutică; altfel spus, răspundea de toate tratamentele neurologice şi psihologice efectuate în spital. Toată lumea îl aprecia, inclusiv Howson.

Împreună cu el veniseră Danny Waldemar şi o femeie din grupul neurologilor, Christine Bakwa, pe care Howson o cunoscuse în timpul numeroaselor testări. Femeia nu se prea pricepea să-şi disciplineze gândurile verbalizate, cele mai accesibile la prima „vedere” telepatică, şi drept urmare, încă înainte ca grupul să intre în cameră, Howson interceptase aproape tot ce urma să afle.

Totuşi, se arătă plin de amabilitate, poftindu-i să ia loc, şi-şi răsuci comodul fotoliu astfel încât să stea față în față cu Singh.

— Salut, Jerry, spuse Singh cu un aer preocupat. Am auzit că prietena ta a fost adusă aici. Ce mai face?

— Bine, răspunse Howson.

Era adevărat: fata se obişnuise cu impulsurile emise de timpanele artificiale şi cu coardele vocale din material plastic. Făcea progrese rapide şi, cu siguranță, după ce avea să termine instruirea, urma să se bucure de o voce foarte muzicală, deşi puțin cam ezitantă. Howson se strădui să-şi înăbuşe uşoara invidie stârnită de fericirea copilărească a

surdo-mutei şi se hotărî să atace întrebarea al cărei răspuns îl anticipa:

— Şi în privința mea ce-ai mai aflat?

Singh îl scrută cu un aer dojenitor.

— Ştii doar că am veşti proaste! Nu pot să ți le ascund.

— Dă-i drumul! îl invită Howson, cu încăpățânare.

— Bine, suspină Singh.

Medicul schiță un gest, şi Christine Bakwa îi întinse un dosar cu mai multe file, scos dintr-o mapă voluminoasă. Singh luă prima foaie şi continuă:

— Jerry, pentru început să ne oprim la bunicul tău… bunicul tău din partea mamei.

— A murit cu mulți ani înainte de a mă naşte eu, murmură Howson.

— Exact. Ştii cumva cauza morții sale?

Tânărul clătină din cap.

— Am avut întotdeauna impresia că mamei mele nu-i făcea plăcere să vorbească despre asta.

— Mă rog, presupun că ştia. Era ceea ce se numeşte un hemofil… un individ predispus hemoragiei, cu alte cuvinte avea o insuficiență trombocitară. El n-ar fi trebuit să aibă copii. Dar a avut şi, ca atare, ți-a transmis ție această sinistră moştenire.

— Te-am avertizat! interveni Danny Waldemar. Când te-am adus la bordul elicopterului! Îți aminteşti? Ți-am spus că ți-am dat protrombină, care este un coagulant artificial. Rănile şi vânătăile tale au întotdeauna nevoie de mult timp ca să se vindece, nu-i aşa? O hemoragie puternică… dacă ți-ar fi curs sânge din nas, să zicem… te-ar fi ținut în spital o lună întreaga sau, foarte probabil, te-ar fi ucis. Eşti norocos că te mai afli în viață!

Noroc să fie ăsta? Howson se abținu să facă vreun comentariu, dar Waldemar, receptându-i gândurile amare, se cutremură vizibil.

— Şi acum? întrebă cu glas tare după o clipă. Fără îndoială, protrombina îşi face efectul şi rănile se vindecă

repede, după formarea crustei…

Cei trei oaspeți schimbară între ei priviri semnificative. Înainte de a începe să vorbească din nou, Howson înțelese ce era în mintea medicului indian.

— Nu? murmură el.

— Nu. Îmi pare rău, Jerry! Timpul de vindecare e aproape dublu față de cel normal. Şi mai sunt probleme grave… de pildă, o coastă ruptă… cine ştie dacă sunt şanse să se refacă vreodată… Totuşi, paradoxal, tocmai asta face din tine cel mai promițător telepat pe care l-am întâlnit de la Ilse Kronstadt încoace. Să-ți explic.

Singh apucă o foaie din dosar şi o ținu în aşa fel încât Jerry să o poată vedea. Era schema unui creier omenesc. La baza scoarței se zărea o săgeată roşie.

— Probabil că ai „citit" aproape tot ceea ce vreau să-ți spun, continuă indianul. După cum a afirmat Danny, de acum înainte vei avea capacitatea de a înțelege ceea ce ți se întâmplă, precum şi respectiva motivație. Te rog, însă, nu renunța la vorbire, pentru că eu nu sunt telepat şi mă fac mai lesne înțeles verbal.

Howson dădu din cap, privind schema cu un aer nefericit.

— Informațiile sunt înmagazinate în creier destul de dezordonat, îl lămuri doctorul. După cum vezi, există mult spațiu liber. Totodată însă există anumite porțiuni în care sunt concentrate date deosebite. Ceea ce numim „imaginea corporală" (un fel de descriere, sau reprezentare standard, care serveşte drept etalon pentru starea corpului) îşi are centrul în punctul indicat de săgeată. Bineînțeles, cea mai mare parte a datelor necesare vindecării rănilor se găseşte la nivel celular, dar în cazul tău mecanismul este defectuos… dovadă, hemofilia ta. Dacă am putea depăşi acest obstacol, aplicând stimuli artificiali asupra nucleului imaginii tale corporale, n-ar mai exista paradoxul de care-ți vorbeam.

Singh luă un al doilea desen, care reprezenta creierul văzut de jos, decorat şi acesta cu o săgeată roşie.

— Aici ai un creier normal, tipic, ca al meu sau al

Christinei. Săgeata roşie indică un grup de celule ce poartă numele de organul lui Funk. Organul lui Funk e atât de mic încât existența sa a fost ignorată, până la descoperirea primului telepat. În creierul meu, de exemplu, el este compus din circa o sută de celule, nu prea deosebite de cele din vecinătatea lor.

Extrase o nouă filă din dosar. Era de fapt o radiografie, pe care se distingea, în lumină, profilul unui craniu.

— Îți aminteşti că ți-am făcut radiografia capului, Jerry, după ce ți s-a administrat o substanță de contrast, opacă la razele X, care… „înnegreşte” în mod selectiv celulele organului lui Funk. Priveşte ce a ieşit.

Howson îi urmă sfatul, fără a pricepe însă mare lucru.

— Masa asta cenuşie de la baza creierului, continuă Singh, e organul lui Funk. E cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. În mod potențial, tu ai cea mai mare capacitate telepatică din lume, fiind capabil să recepționezi o cantitate înspăimântătoare de date.

— Şi asta m-a făcut să fiu infirm? bombăni Howson.

— Întocmai, Jerry, încuviință Singh, punând radiografia înapoi în plic. Acest organ a ocupat spațiul destinat în mod normal centrului imaginii corporale şi, în consecință, noi nu suntem capabili să-ți remodelăm trupul. O asemenea operație te-ar putea ucide, înainte de a te ajuta cu adevărat.

*

— Ce părere ai, Danny? îl întrebă Singh pe Waldemar, după ce se întoarseră în biroul său.

Telepatul, a cărui specialitate era descoperirea şi instruirea noilor „ucenici”, dădu din cap.

— Nu are niciun motiv să colaboreze, spuse el. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai putea să-l condamni? Gândeşte-te la situația lui! Ce recompensă poate fi aceea ca, după douăzeci de ani de trai mizer, umilitor, să devii telepat? Am citit asta în mintea lui… – se întrerupse o clipă, înghițind în sec – aminteşte-ți, a fost depistat pentru prima oară de pe

orbită, de un practicant al comunicărilor spațiale, deci, în mod potențial, „vocea” lui este cea mai puternică din istoria omenirii. Totuşi, vocea lui reală nu este cea a unui adult, ci mai păstrează timbrul acut al unei voci de femeie! Nici măcar nu şi-a schimbat dinții de lapte, iar părul îi creşte extraordinar de încet. Despre barbă, n-are sens să discutăm, întrucât nu e cazul. În privința sexualității, n-am remarcat decât un soi de ataşament superficial. În mod cert, n-a încercat încă emoțiile autentice. Pentru prima dată, suntem nevoiți să ne ocupăm de un pacient cu o serioasă problemă sexuală… Dumnezeu ştie ce-o ieşi de aici!

— Am putea întreprinde ceva în direcția asta? se interesă Singh.

— În niciun caz! protestă Waldemar. Ar fi inuman să-i doreşti o asemenea schimbare. Dacă i-ai reda capacitatea sexuală, prin simpla folosire a hormonilor, n-ai reuşi decât să-i amplifici chinul. De altfel, nici nu sunt sigur că ar fi posibil: creierul lui este atât de deosebit, încât nu-mi dau seama dacă ar reacționa sau nu la hormoni.

— Eu cred că… interveni Christine Bakwa, dar apoi se opri. Waldemar o privi zâmbind.

— Te întrebi dacă n-aş putea să-i „desfac” mintea în părțile componente şi să i-o asamblez la loc, ca să elimin acea teribilă gelozie pe care o încearcă față de prietena lui, nu-i aşa?

— Da! – femeia schiță un gest vag. Înțeleg de ce este deosebit de susceptibil: în cazul fetei, dobândirea vorbirii şi a auzului s-a petrecut cu atâta uşurință, încât subconştientul lui refuză să creadă că pentru el nu există o soluție. Simplul fapt că a pus condiția să o luăm cu noi ne demonstrează, fără urmă de îndoială, că dispune de o mare empatie.

— Bineînțeles, admise Waldemar. Numai că… e foarte puternic în plan mental.

— Bănuiesc că, la început, reuşiseşi să-l domini.

— Pentru scurt timp, şi numai fiindcă suferea îngrozitor ştiind că el era vinovat de prăbuşirea elicopterului. Dar, în

cele din urmă, a reuşit să se elibereze de sub controlul meu. Stăpânindu-şi emoțiile, ar putea rezista oricărei tentative de abordare în plan mental, şi n-aş garanta că telepatul care s-ar încumeta s-o facă şi-ar păstra rațiunea.

În încăpere se aşternu o tăcere adâncă. După câteva minute, însă, soneria telefonului îi readuse la realitate. Singh se ridică greoi din fotoliu şi se apropie de birou.

— Da?

— Domnule doctor, a sosit domnul Hemmikaini, se auzi o voce.

— Foarte bine! Adu-l aici – Singh îşi privi colegii. Este unul din asistenții speciali ai Secretarului General al Națiunilor Unite. Cred că va trebui să-mi pierd timpul cu el, în loc să mă ocup de Howson. Dar, cu puterile latente ale acestui om…

Waldemar termină fraza, ridicându-se în picioare:

— S-ar putea întâmpla ca, într-o bună zi, să vrea ca tot restul lumii să dispară, numai şi numai ca să-şi depăşească el nefericirea! Cineva va trebui să răspundă, mai devreme sau mai târziu, la întrebarea: oare noi, telepații, n-am provocat mai mult rău prin ceea ce am reuşit să modificăm?

CAPITOLUL X

Hemmikaini era un bărbat gras, cu fața rotundă, cu păr blond şi scurt şi pielea alb-trandafirie, ilustrând perfect prototipul funcționarului scrupulos, a cărui carieră reprezenta o succesiune de reuşite. Doar natura muncii lui îl diferenția de ceilalți.

După ce-i întinse lui Singh o mână grăsuță şi după ce îşi puse servieta neagră pe birou, se aşeză într-un fotoliu.

— Ştiți pentru ce mă aflu aici, doctore Singh. Timpul este scurt, aşa că nu voi pierde niciun minut cu politețurile obişnuite. Avem o problemă. Conform analizelor efectuate de creierele electronice, ne trebuie o persoană cu capacitățile Ilsei Kronstadt. Totuşi, la cererea noastră de a obține serviciile sale, adresată directorului executiv al acestei instituții, am

primit un răspuns care sugera să luăm legătura cu ea. Puteți să-mi explicați ce se întâmplă?

Singh își puse coatele pe birou și-și privi unghiile cu atenție, evitând să-și înfrunte direct oaspetele.

— De fapt, dumneavoastră doriți să știți ce anume este în stare să facă Ilse Kronstadt, de poate fi mai importantă decât o intervenție de pace a Națiunilor Unite…

Hemmikaini clipi, ușor buimăcit. După o scurtă pauză, dădu din cap.

— De vreme ce vă exprimați atât de direct, să zicem că așa este.

Singh suspină.

— Presupun că e vorba din nou de Africa de Sud…

— E ușor de bănuit, dacă urmăriți ziarele. Dar e cazul să facem o rectificare. – Hemmikaini se apleacă înainte, adoptând un aer melodramic. Nu este vorba numai „*din nou* de Africa de Sud”! Din perioada Exodului Negru, când jumătate din muncitorii sud-africani au plecat din țară, problema ne-a stat ca un spin în coaste… Am intervenit în nenumărate rânduri, ca să înăbușim orice explozie de terorism și violență, și am crezut că rezolvasem pentru totdeauna problema. Din păcate, însă, ne-am înșelat de fiecare dată. Totuși, acum am vrea să ducem la bun sfârșit ceea ce ne propusesem când am primit pentru prima dată ajutorul telepaților.

— Vreți să opriți criza înainte de a începe, murmură Singh.

— Exact. Acum avem suficiente informații. Makerakera se află acolo de trei luni, cu o trupă specială. Dar se apropie scadența și avem nevoie de Ilse Kronstadt…

Singh se ridică în picioare și se duse în fața ferestrei. Apasă pe un buton și geamul deveni complet transparent, oferind panorama Ulan Batorului.

— Mă tem că e imposibil! spuse el, privind spre orizont.

— Cum? izbucni Hemmikiini, reușind cu greu să-și stăpânească furia. Ăsta-i răspunsul doctoriței Kronstadt?

— Habar n-am. Presupun că nu e la curent cu afacerea asta.

— Atunci ce naiba vreți să insinuați? urlă Hemmikaini, fără să se mai sinchisească de protocol.

— Probabil că v-ați pus întrebarea de ce a părăsit Ilse Kronstadt Centrul de Pacificare al O.N.U., continuă Singh. Şi asta chiar când inaugurase tehnicile nonviolente de control, care apoi au intrat în practicile curente.

— Da, bineînțeles...

— Şi?

— Bine... mă rog, îmi imaginez că ea a vrut să plece. Ştiu că în repetate rânduri a muncit până la epuizare.

— Mai mult decât atât, domnule Hemmikaini. – Singh se întoarse spre oaspetele lui, şi lumina ce pătrundea pe fereastră dădu strălucire firelor cărunte din barba şi pletele lui. E adevărat, Ilse Kronstadt n-a murit, dar nici mult nu mai avea...

Hemmikaini rămase fără grai.

— În general, continuă neînduplecat Singh, o persoană atât de prețioasă ca Ilse este supravegheată de medici, de psihologi, de o echipă întreagă de experți. Cu câțiva ani în urmă însă s-au declanşat mai multe crize... în India, Indonezia, Portugalia, Letonia, Guiana, una după alta... şi nimeni n-a mai avut timp de asemenea preocupări. Apoi am descoperit în creierul Ilsei o tumoare malignă. Dacă am fi depistat-o imediat, am fi reuşit s-o extirpăm; chiar şi după câteva luni am fi putut folosi cu succes ultrasunetele sau razele electronice focalizate. Dar ne-am trezit prea târziu, şi acum este imposibil s-o mai scoatem, fără o dificilă operație practicată *sub* scoarța cerebrală.

— Vai, Doamne! exclamă năucit Hemmikaini. Vreți să spuneți că singura soluție este să străpungeți organul ei telepatic?

— Inevitabil!

— Şi ea ştie?

— Ați încercat vreodată să păstrați un secret în fața vreunui telepat? Numai un alt telepat ar fi capabil de o asemenea performanță, iar în cazul Ilsei cred că o tentativă de

acest gen ar fi pur şi simplu inutilă, ridicolă chiar. După cum bine ştiţi, ea este în stare să controleze în întregime personalitatea unei fiinţe umane, sau, uneori, şi conştiinţa a douăsprezece persoane simultan.

Singh izbi cu pumnul în aer, ca şi cum ar fi vrut să risipească un nor de praf.

— N-aveţi nicio şansă, domnule Hemmikaini! Cât timp se află aici, o putem ţine în viaţă şi o putem ajuta să-şi cruţe energia... Nu este chiar o invalidă... trăieşte o viaţă asemănătoare tuturor celorlalţi membri ai personalului, dar nu poate presta decât un singur tip de muncă, şi nu prea des.

— Din cauza oboselii?

— Bineînţeles.

Hemmikaini strânse din buze.

— Şi ce muncă face?

— Ştiţi ce este un grup catapatic? întrebă Singh. Când celălalt scutură din cap, îi explică: Este un cuvânt compus, creat din „catalepsie” şi „telepatic”. Din când în când, se întâmplă ca vreun telepat să se manifeste ca o personalitate inadaptată, fie din cauză că depune o muncă prea grea pentru el, fie deoarece nu reuşeşte să accepte responsabilitatea ce-i revine, sau, în fine, întrucât socoteşte că lumea este pur şi simplu insuportabilă.

O clipă, Singh se gândi la Howson, la existenţa, lui anonimă printre oameni obişnuiţi, apoi se grăbi să continue:

— Acel telepat preferă să se retragă în imaginar, făurindu-şi un mediu fantastic, mai tolerabil. În fine, aşa procedăm cu toţii, din când în când. Dar individul respectiv o face la scară mai mare. Îşi poate procura şi un public... chiar şi opt persoane, dacă este puternic... pe care să-l ia cu el. Aceste fiinţe se numesc personalităţi „de oglindă”, pentru că oglindesc şi alimentează Eul telepatului. Pe durata „şedinţelor”, aceste persoane nu numai că uită de lume, dar şi de trupul lor. Nu le mai este nici foame, nici sete, nu mai simt durerea şi, e uşor de imaginat, nu mai vor nici să se trezească.

— Şi chiar nu se mai trezesc? întrebă Hemmikaini.

— În cele din urmă se trezesc, totuşi. Dar, înţelegeţi, faptul că nu suferă de foame sau de sete nu este totuna cu a nu exista. După o perioadă cuprinsă între cinci şi şapte zile, creierul începe să sufere vătămări ireversibile şi, când se trezesc, mai ales că forţa telepatică le scade cu timpul, indivizii nu mai pot alimenta contactul care se stabilise între ei. În acel moment, cazul este irecuperabil.

— Şi ce amestec are Ilse Kronstadt în afacerea asta?

— Chiar şi telepaţii dizarmonici sunt preţioşi! Singura speranţă de a salva un grup catapatic este de a-l descoperi la timp. Atunci e nevoie să pătrunzi în lumea lui fantastică şi să o faci să devină şi mai puţin suportabilă decât realitatea. Ilse este unica persoană capabilă de o asemenea faptă. Aşadar, domnule Hemmikaini, – şi Singh îşi îngădui un zâmbet amar – ăsta poate fi răspunsul la întrebarea dumneavoastră: ce poate fi mai important pentru Ilse decât munca de pacificare din cadrul O.N.U? Graţie acestui dar dumnezeiesc, ea a salvat peste două duzini de telepaţi, redându-i umanităţii prezente şi viitoare, împreună, ei ar putea repurta mai multe succese decât ar fi obţinut ea singură, în stare de perfectă sănătate.

O vreme, Hemmikaini preferă să tacă, rumegându-şi gândurile.

— Cât mai are de trăit? întrebă el în cele din urmă.

— Ar fi posibil să moară de epuizare fizică şi mentală în prima şedinţă de terapie, tot aşa cum n-ar fi exclus să mai trăiască încă cinci ani. Ne învârtim pe tărâmul ipotezelor…

Din nou, tăcere. Apoi funcţionarul de la Naţiunile Unite îşi recăpătă calmul şi se ridică în picioare.

— Mulţumesc pentru explicaţie, doctore Singh, bombăni el. Cred că va trebui să ne mulţumim cu cel mai bun înlocuitor.

*

Mai târziu, mânat de un impuls la care nu se aşteptase, Singh îşi făcu drum în aripa de vest a spitalului, îndreptându-se spre apartamentul ce o adăpostea pe Ilse Kronstadt.

Legendara telepată stătea concentrată în fața unei mașini de scris, atingând iute tastele cu degetele-i subțiri.

— Intră, te rog, intră, Pan! îl invită femeia. Într-o clipă, îți voi sta la dispoziție.

Singh păşi peste prag şi închise uşa după el. De câte ori o întâlnea pe Ilse, nu se putea abține să nu i se strângă inima, constatând ireversibila schimbare. Părul blond îi albise total, fața puternică îi era brăzdată de cute, iar pielea ei sănătoasă şi bronzată devenise cenuşie.

— Da, Pan, ştiu! spuse ea încet. Apoi scoase foaia din maşină şi se întoarse către el.

— Uneori, mi se face frică… De aceea m-am şi hotărât să mă eliberez de trecut.

— Cum adică? întrebă Singh.

— M-am decis să-mi scriu autobiografia, răspunse telepata zâmbind. Fără îndoială, va fi un bestseller, după părerea mea… Hai, stai jos, Pan! Nu trebuie să fii protocolar cu mine, nu e nevoie! mai ales că eu te-am chemat.

Surpriza se stinse chiar în clipa în care se năştea în mintea lui Singh. Doctorul râse mânzeşte şi se apropie de un fotoliu. Ilse Kronstadt îşi rezemă un cot de brațul jețului în care şedea şi-şi lăsă bărbia în palmă.

— Pari preocupat, Pan! porni ea la atac pe neaşteptate. De zile în şir, proasta dispoziție se răspândeşte în valuri în jurul tău. O adevărată pacoste! Vina aparține aproape în întregime începătorului pe care l-a descoperit Danny… săracul de el!… Azi dimineață, însă, am observat că risc să mă molipsesc şi eu, şi de aceea am crezut de cuviință să am o discuție cu tine. Sper să apreciezi faptul că am aşteptat până te-ai eliberat de obligații.

— Şi chiar era neapărată nevoie să mă faci să vin aici?

— Da, Pan!

— Cuvintele Ilsei aveau duritatea pietrei.

— Sănătatea mea lasă din ce în ce mai mult de dorit. Simt nevoia de a-mi tezauriza însuşirile telepatice. Obosesc repede şi devin confuză, ceea ce mă face să mă simt foarte bătrână.

Urmă o lungă tăcere. Într-un târziu, fără să-l privească, ea continuă:

— Mai ții minte, ai vrut să te căsătoreşti cu mine, să avem copii… Cred că ai fi încercat, în pofida tuturor obstacolelor, dacă n-ai fi văzut, din interior, ce înseamnă să fii un copil obişnuit al unui părinte telepat. Ți-o aminteşti pe Nola Grüning?

— Da, murmură Singh.

Nola Grüning se căsătorise cu un telepat, cum era normal, şi avusese un copil care nu moştenise calitățile părinților. În consecință, formase un grup catapatic, împreună cu alți câțiva puşti, înviind lumea fantastică din grădina copilăriei. Ilse fusese nevoită să îndepărteze „personalitățile de oglindă”, una câte una, fără a reuşi însă să o salveze pe Nola de nebunie.

— Bine! continuă Ilse cu o veselie forțată. Prin urmare, m-am apucat să-mi scriu autobiografia. Cel puțin, pot să dau frâu liber vorbelor. Totuşi, până una-alta, explică-mi de ce mă amesteci şi pe mine în preocupările tale.

Singh nu-şi dădu osteneala să vorbească, limitându-se doar să-şi rânduiască faptele în minte. După câteva momente, ea suspină.

— Ai dreptate, bineînțeles! Nu puteam să fac față unei situații atât de complexe, cel puțin, nu acum. M-ar fi distrus total. E vorba de frustrare.

Ataci problema cea mare, dar mai rămân altele imposibil de rezolvat, poate mii: probleme mărunte, dar fiecare dintre ele provoacă mult rău… Pe vremuri, eram în stare să le cuprind pe toate. Numai că acum sunt silită să mă retrag.

Ilse îşi scutură umerii, ca şi cum ar fi vrut să alunge un vis urât.

— Oricum, de când lumea, au existat oameni care au înnebunit, care au orbit. La urma urmei, eu mi-am păstrat integritatea fizică şi mentală, între anumite limite, fireşte… Dar, revenind de unde am plecat, Danny a ajuns la vreun rezultat cu novicele?

— Nu încă. Cum e şi normal, asta mă frământă peste măsură, şi se simte!

— De-a dreptul ruşinos! Uneori, cred că am fost incredibil de norocoasă, în pofida tuturor greutăților. Cel puțin am avut parte de nişte părinți inteligenți, de o copilărie fericită, de o educație desăvârşită… Presupunând că apariția tardivă a harului – nu înainte de şaptesprezece ani, în majoritatea cazurilor după nouăsprezece ani – ar reprezenta un fel de asigurare naturală împotriva posibilității ca respectiva însuşire să distrugă o personalitate imatură, aş putea spune că mi-am ales perfect momentul, pe cât este omenesc posibil. Dar băiatul acela pare un adevărat dezastru, nu-i aşa? Orfan, slut, pitic, hemofil…

— N-ai idee cum ar putea fi ajutat Danny?

— Ai venit prea târziu, Pan! râse Ilse cu amărăciune. Danny mi-a cerut ajutorul acum o săptămână.

— Şi nu te tentează?

Ochii telepatei îşi pierduseră parcă strălucirea.

— Nu îndrăznesc, Pan! răspunse ea, ocolindu-i privirea. I-am sondat mintea, dar m-am retras imediat. Pe vremuri, m-aş fi aventurat… Aş fi încercat să-i eliberez forța naturală pe care o posedă. Aş fi putut să-l liniştesc. Dar acum sunt prea bătrână pentru o asemenea confruntare… şi prea bolnavă.

— Ce-o să se aleagă de el? O să-l pierdem oare? şopti Singh abătut.

— Nu pot să pătrund destul de adânc în personalitatea lui, aşa că n-am idee Pan. Evident, dispune de o mare încărcătură de empatie, care nu aşteaptă decât să fie activată. Dacă s-ar întâmpla asta, ar avea şanse să devină succesorul meu. În caz contrar, ar putea să ajungă să se urască pe sine însuşi, ba chiar să înnebunească. Dar, efectiv, nu ştiu ce ar trebui să facem pentru a obține echilibrul necesar! Ți-am mai spus că nu am curaj să pătrund în mintea lui!

CAPITOLUL XI

La scurta vreme, începură să-l lase singur. Howson era destul de lucid să-şi dea seama că faptul în sine se preschimba într-o permanentă sursă de ranchiună. Analizându-şi sentimentele, descoperea cu uimire că dorința lui de a deveni o persoană importantă nu-l părăsise. Rezistența lui încăpățânată în fața rugăminților lui Singh, dar şi a demersurilor telepatice ale lui Waldemar devenea un soi de satisfacție perversă, o asigurare că interesul acestora în privința sa nu scădea. Când, în cele din urmă, acceptase să colaboreze, fusese nevoit să se instruiască aproape singur. Un alt telepat n-ar fi reuşit decât să-l împiedice să urmeze căile oarbe. Fiecare era unic şi, prin urmare, fiecare trebuia să fie propriul său profesor.

Totuşi, stângăcia şi prudența manifestate de Waldemar atunci când trebuia să-l contacteze telepatic constituiseră o problemă, până ce veniseră la Ulan Bator. Într-o zi, însă, voit sau nu, – acesta se dăduse de gol şi motivul apăruse evident: Waldemar se temea că Howson ar putea înnebuni, iar apariția unui telepat nebun, de calibrul lui, ar fi reprezentat o perspectivă înspăimântătoare.

Înainte de incidentul care îl îndepărtă din centrul atenției, Howson consimțise să viziteze spitalul, părându-i-se interesantă ideea de a şchiopăta de-a lungul coridoarelor, fără să fie tulburat de personalul care primise ordin să nu se amestece în acțiunile sale. Totuşi, instinctiv, se simțea ros de invidie ori de câte ori percepea prezența vreunui pacient pe cale de vindecare; de aceea, cea mai mare parte din timp prefera să rămână în camera lui, lăsându-şi mintea să vagabondeze. De când îşi descoperise calitățile telepatice, îi era imposibil să-şi zăvorască mintea aşa cum îşi închidea ochii.

Când îşi deschidea mintea până la limitele maxime ale sensibilității, spitalul şi oraşul se transformau într-un carusel de gânduri haotice. Cu toate acestea, capacitatea lui selectivă se dezvoltase; descoperise că intuiția nu-l înşela: claritatea nu depindea de distanță, ci de antrenare, de alungarea

„zgomotelor” telepatice superflue. Concentrându-se, era capabil să izoleze, dintre miile de gânduri, pe acelea ale unei singure ființe, tot aşa cum, cu un oarecare efort, în mijlocul unei mulțimi, poate fi distinsă vocea unei persoane anume.

Unele personalități erau uşor de captat, strălucind ca nişte globuri de foc pe un cer întunecat. Bineînțeles că telepații din rândul personalului erau cei mai abordabili, numai că Howson nu agrea în mod deosebit să intre în contact cu ei. Dacă se întâmpla, totuşi, să o facă percepea un sentiment de prietenie, care, însă, era foarte diminuat deoarece lor li se părea normal ca orice telepat să se considere norocos că fusese înzestrat cu un har magnific şi nu înțelegeau mâhnirea lui Howson.

Oricum, cu toții erau absorbiți de munca lor, cu o singură excepție. Excepția era reprezentată de posesorul unei minți ce cuprinsese o întreagă aripă a spitalului, având o iradiere atât de puternică încât acoperea personalitatea individului. Howson atinsese marginile acelei aure şi percepuse prezența unei forțe care inspira încredere şi care îl încuraja. Apoi, brusc, înăuntrul respectivei personalități se frânsese ceva, şi strălucirea pălise, aidoma unei stele pe cale de a se stinge. Howson considerase că nu era capabil să-şi explice un asemenea fenomen, aşa că preferase să-şi îndrepte atenția în altă parte.

Cum e şi firesc, întrebase cui aparținea mintea aceea, şi află că era vorba de legendara Ilse Kronstadt, cea care-l inspirase pe regizorul filmului văzut odinioară, în acea sală unde începuse totul – şi hotărîse să nu mai încerce să o tulbure.

Mai existau şi o serie de indivizi non-telepați care se distanțau de masa celorlalți. Singh era cel mai luminos. Avea o minte limpede ca apa de izvor, în care te puteai scufunda la infinit, fără să atingi limitele incredibilei sale umanități. Oricum, şi în acest caz, Howson prefera să nu pătrundă prea adânc în intimitatea lui Singh. În mintea medicului, preocupările referitoare la nefericirea pacientului său erau

prea înrădăcinate.

Howson se hotărâse să sondeze minți mai obişnuite. La început, procedase cu maximă prudență, apoi, pe măsură ce căpătase încredere în harul său, crescuse şi siguranța contactelor. Astfel, petrecea ore întregi contemplând diverse secvențe, ca şi cum ar fi asistat la un film sau ar fi urmărit un program de televiziune. Acest nou gen de spectacol era atât de fascinant, încât uitase cu desăvârşire să mai deschidă televizorul ce-i stătea la dispoziție.

Spitalul adăpostea pacienți şi personal de națiuni diferite. Limbajul, obiceiurile, speranțele şi îndoielile acestora constituiau un nesecat izvor de uimire pentru el, şi numai când se reîntorcea în lumea reală, beat de experiențele celorlalți, după o călătorie prin zeci de minți, lua în considerare posibilitatea de a ceda în fața dorinței lui Singh şi a lui Waldemar.

Cu toate acestea, ceva îl reținea. Într-o aripă alăturată, se afla un grup de bolnavi a căror minte nu putea scăpa atenției sale. Respectivii bolnavi erau responsabili de coşmarurile ce-l făceau să se trezească în toiul nopții, lac de sudoare şi pradă unei terori de nedescris. Erau nebunii, pierduți în universul lor straniu, în care logica era răsturnată şi distorsionată, deveniți obiect de studiu pentru medicii-telepați.

O singură dată, Howson „văzuse” un psihiatru telepat care executa o şedință de terapie. Pacientul era un paranoic, suferind de o gelozie obsesivă, de tip sexual, iar specialistul încerca să identifice experiențele de viață ce stăteau la originea răului. Fireşte, era o problemă mult prea complicată ca să poată fi rezolvată numai pe calea telepatiei; odată identificate aceste experiențe, venea rândul hipnozei, al medicamentelor, urmând probabil un regres în stare de comă, care trebuia să-l facă pe individ să-şi accepte propriul trecut. Oricum, pe moment, mintea pacientului era un infern de tulburări iraționale, şi telepatul era nevoit să-şi croiască drum prin acea junglă aidoma unui explorator temerar ce înfruntă primejdiile unui ținut necunoscut.

Howson nu rămase mult timp în preajma psihiatrului. După această confruntare, însă, se înspăimântase şi mai mult.

*

Apoi urmase criza, şi Howson trecuse pe planul al doilea, cei din preajma lui făcând încercări disperate pentru a salva situaţia.

Multă vreme, tânărul nu înţelesese ce se petrecea. Săptămâni la rând nu fusese interesat să mai citească ziarele sau să se uite la televizor. Dacă ar fi făcut-o, ar fi aflat imediat că „cel mai bun înlocuitor" al lui Hemmikaini nu fusese la înălţimea situaţiei şi, în consecinţă, criza din Africa de Sud se transformase într-o afacere murdară, sângeroasă, fără ieşire.

În timp ce Makerakera, expertul în agresiuni, se străduia cu disperare să alcătuiască o echipă de urgenţă din toţi cei care răspundeau la apelurile sale (Choong din Hong Kong, Jenny Pender din Indiana, Stanislaus Danquah din Accra şi alţi câţiva stagiari), micul grec Pericles Phranakis întorsese spatele catastrofei şi o luase pe un drum personal, ducând spre un tărâm fantastic ce-l acaparase în întregime.

La Salisbury, Nairobi, Johannesburg aterizau numeroase trupe, iar după ele spitale mobile, transporturi alimentare, jurişti şi oameni politici. Tulburărilor le luă locul o linişte adâncă, întreruptă doar de plânsetele copiilor.

Între timp, un avion supersonic transportă trupul lui Pericles Phranakis la Ulan Bator. Astfel, pronosticurile computerului se împliniră: numai Ilse Kronstadt ar fi fost în stare să înfrunte criza sud-africană, şi dacă nu se dusese ea la criză, venise criza la ea.

Howson captă imagini din himera ce popula mintea lui Phranakis şi se cutremură. Retrăi cu durere visele lui cu ochii deschişi, acelea care (cel puţin, după părerea lui Danny Waldemar) îl convinseseră să formeze un grup catapatic cu fata surdo-mută. Totodată, îşi aminti de praful ce-i acoperea pe Vargas şi pe tovarăşii săi, şi se abţinu cu greu să nu strige

de groază.

Curând îl cuprinse un sentiment ciudat de izolare, născut din conştientizarea faptului că gândurile tuturor se concentraseră asupra lui Phranakis.

Înspăimântat de noua singurătate (de o lună, se obişnuise să stârnească interesul gazdelor), luă hotărârea de a cerceta şi el problemele ce frământau cugetele celor din jur.

Howson nu îndrăzni să pătrundă imediat în intimitatea Ilsei Kronstadt, dar îi simţi neliniştea ca pe un miros neplăcut. Înţelese instinctiv că, în ciuda faptului că Phranakis eşuase, el continua să fie considerat drept cel mai demn rival al Ilsei. Revenindu-i sarcina de a-i întrerupe visul, legendara telepată se temea.

Jenat, tânărul îşi îndreptă atenţia în altă parte şi descoperi că Phranakis provoca în mintea personalului o obsesie aproape paranoică. Toţi alergau s-o ajute pe Ilse Kronstadt, aidoma unui cârd de ciori năpustindu-se în urma semănătorului, ţinând morţiş să-şi aducă aportul la rezolvarea cazului: când Phranakis avea cinci ani, făcuse asta şi asta; cu prima fată avusese anumite plăceri; în timpul instruirii sale telepatice întâmpinase greutăţi în cutare situaţie.

Ilse Kronstadt selecţiona puhoiul de date, alcătuindu-şi o imagine mentală a, lui Phranakis, cu măiestria proprie unui sculptor ce adună fragmente metalice inutilizabile, topindu-le şi transformându-le apoi într-o operă de artă. Howson era atât de absorbit de acest studiu, încât nici nu-şi dăduse seama când intrase pentru prima dată în mintea ei. Telepata nu observă că o „privea”, sau era prea preocupată ca să-i mai pese de el. Tânărul optă pentru cea de-a doua ipoteză, şi avu remuşcări la gândul că nu dorise să-şi folosească harul aşa cum o făcea Ilse.

Aşezat în fotoliul comandat special pentru el, cel mai comod pe care-l văzuse vreodată, absorbi metodele auto-disciplinării, cu ajutorul cărora putea să-şi modeleze încrederea în propriile-i forţe. Erau imagini ale succeselor din

trecut, operații ce i se păruseră de-a dreptul riscante, dar duse totuşi la bun sfârşit; erau idei de grandoare şi stimă față de propria-i persoană, amplificate cu artă, pentru a-i întări hotărârea.

Howson îşi continuă exercițiul, concentrându-se la maximum. Cu toate acestea, când mintea lui se îndreptă spre Phranakis, simți un şoc. Cum era posibil ca un alt om, fie chiar şi marea doctoriță Kronstadt, să reuşească să tulbure lumea fantastică ce înconjura ca o platoşă Eul acestui individ?

Şi atunci, Gerald Howson uită cu totul de sine, uită că era un infirm, un hemofil, un orfan... Îşi aminti doar că era telepat şi, deci, era capabil să smulgă gândurile din alte minți, cu acordul titularilor... Mânat de o disperată hotărâre, încercă să-şi umple lacunele în privința celui care-l adusese în acel impas.

Phranakis: aşa gândea, înainte de a evada; acesta era chipul pe care şi-l privea în fiecare dimineață în oglindă; aceea era mama pe care şi-o amintea, acela tatăl, ceilalți frații şi surorile, aceasta eră străduța în pantă la capătul căreia se afla şcoala, pe aici plecase către Atena şi către deziluziile adolescenței, şi aceasta era camera în care îşi descoperise, cutremurat, adevărata identitate...

Africa de Sud: iată buboiul care creştea sub aparențele moderne şi eficiente; aceasta era ura negrilor față de albi, şi aceasta era lăcomia ce dusese la explozia de violență... Îl văzu pe grasul polinezian Makerakera mergând pe o stradă pârjolită de soare şi absorbind ura, ca o placă fotografică; Makerakera era unul dintre puținii telepați receptori lipsiți de „voce” capabilă să „proiecteze”. Se succedau în grabă imaginile unor lungi coridoare, ale unor camere în care se strânseseră bărbați de toate națiile pentru a încerca să pună pe hârtie vechea banalitate referitoare la momentul potrivit când poate fi încheiat un război. Howson încerca senzațiile lui Phranakis, din momentul când acesta înțelesese că munca lui eşuase: în viziunea grecului, intervenise *nemesis*, pedeapsa

implacabilă a *hybris*-ului, nesfârşita, nefasta îngâmfare cu care străbunii săi îi ofensaseră pe zei.

Tânărul privi şi în mintea şi în viața celor pe care Phranakis îi purta cu el. *Îi purta*: aceasta reprezenta unicitatea cazului său, ceea ce o înspăimânta în cel mai înalt grad pe Ilse Kronstadt. Căci puterea lui era atât de mare, încât grecul nu avea nevoie de consimțământul personalităților „de oglindă” din grupul catapatic. Îi aducea pur şi simplu cu el... Îşi alesese patru dintre colaboratorii săi nontelepați... şi-i închisese în universul lui ireal.

Uluit şi fascinat ca o veverița în fața unui şarpe, Howson păşi în minte pe urmele specialiştilor, ale importanților oameni politici, ale rudelor şi prietenilor ce-l transportaseră pe Phranakis în camera unde-l aştepta Ilse Kronstadt, pentru a se arunca în bătălia cea mare.

Spitalul dădea impresia că se retrăsese în sine însuşi, ținându-şi, parcă, respirația.

CAPITOLUL XII

De-a lungul străzilor din mintea lui Phranakis avansa o procesiune. Tineri şi fecioare purtând ghirlande de flori dansau în onoarea lui, în vreme ce bătrâni cu aer solemn se adunau în templul zeiței Pallas Atena, pregătind coroana de lauri ce urma să încingă tâmplele învingătorului. În ciuda tuturor armelor pe care le posedau şi a vicleniei lor, barbarii fuseseră zdrobiți. Cetatea era salvată, civilizația şi libertatea supraviețuiseră. În depărtări, un tiran profera blesteme şi ordona executatea generalilor săi.

*

Fără îndoială, era o cetate, şi mai erau şi bătrânii adunați în fața eroului lor. Dar mințile acestora păreau mai apropiate de Esculap decât de Atena, iar coroana pe care o pregătiseră pentru capul învingătorului era o uşoară structură metalică, conectată la un complicat encefalograf. Nu erau nişte tirani, nu se supuneau demonului urii, dar cu siguranță erau

barbari, deşi se schimbaseră întrucâtva. Ei îl supuseseră pe Pericle Phranakis şi continuau să sfideze armatele chemate împotriva lor. El însă refuzase să accepte o asemenea realitate şi o alungase din minte.

Bărbatul stătea întins pe pat, având întipărită pe chip o expresie de supremă satisfacție. Pe lângă instrumentele care îi țineau sub observație fiecare proces fizic – bătăile inimii, respirația, ritmurile cerebrale, tensiunea sangvină şi alți zeci de factori – mai era conectat şi la un complex sistem de reanimare. În acea clipă era hrănit în mod artificial, în timp ce restul aparatelor erau oprite. Dacă şocul întoarcerii la lumea reală ar fi fost tot atât de violent ca şi cel al colapsului, el ar fi putut renunța să mai trăiască. Dar, într-o atare situație, masajul cardiac, oxigenarea şi rinichii artificiali ar fi luptat împotriva inhibiției venite de la nervul vag şi l-ar fi menținut în viață până când ar fi fost silit să accepte eşecul tentativei sale de evadare.

Întinsă pe un pat alăturat, Ilse Kronstadt era şi ea legată la un aparat similar. Lângă celebra femeie, pe un scaun, stătea un tânăr palid, vădit neliniştit... un telepat receptor, care terminase de curând instruirea şi fusese însărcinat cu supravegherea terapiei. Odată intrată în lumea glorioasă a lui Phranakis, Ilse n-ar mai fi putut comunica verbal cu cei din încăpere. În schimb, acel tânăr şi alți trei asistenți urmau să „asculte” bătălia şi să relateze tot ceea ce doctorii doreau să ştie.

Unul câte unul, tehnicienii, specialiştii, telepatul încuviințară din cap în direcția lui Singh, care încremenise în fața patului Ilsei Kronstadt, rememorând succesele ei din trecut şi încercând să nu se gândească prea mult la țesutul canceros ce-i invadase creierul. Întinsă între complicatele mecanisme, telepata părea foarte firavă şi bătrână şi, deşi n-o mărturisise, doctorul ştia că se temea de ceea ce se putea întâmpla.

— Noi suntem gata, Ilse, spuse el pe un ton ce se dorea plin de încredere.

Femeia răspunse fără să deschidă ochii:

— Şi eu. Vă rog, fiţi calmi!

Apoi, fără alte comentarii, făcu saltul mental.

Singh fu cuprins de o senzaţie stranie: cu o clipă în urmă, Ilse mai era conştientă de propria-i fiinţă, iar acum acel trup devenise dintr-odată un simplu ambalaj, ea dispărând într-un univers străin. Apoi doctorul îşi îndreptă atenţia spre receptor şi rămase deziluzionat când remarcă pe faţa acestuia un fior de surpriză.

În acelaşi moment, Ilse se mişcă.

— Puternic… rosti ea, cu o voce venind de departe.

Oamenii din jur simţiră cum panica se materializează, apăsându-le umerii.

Ilse îşi strânse buzele şi continuă:

— Am obţinut datele visului său. El era un mare erou, apărător al Atenei, preferatul zeilor şi idolul poporului… Nu pot intra, Pan! Nu o pot face fără a-mi manifesta prezenţa. Şi, în acest caz, şi-ar aduna forţele ca să mă înfrunte.

— Mai aşteaptă! o îndemnă Singh cu blândeţe. Nu mă îndoiesc că vei avea posibilitatea să-ţi asumi un rol în fantezia lui, în spatele căruia să te ascunzi. Poate că îţi va lua ceva timp, dar vei izbuti.

— Ştiu! – vocea Ilsei era slabă, aproape spectrală. Singh se întreba a câta parte din mesaj o auzise cu adevărat. Buzele livide ale femeii se mişcau aproape imperceptibil. Are un control extraordinar, Pan! Personajele secundare schizoide sunt pline de contraste, fiind creaţia propriului său psihic, ori au fost desprinse din subconştientul personalităţilor de oglindă care compun grupul…

Singh fu pe punctul de a-şi pierde cumpătul. Din câte ştia, doar o extraordinară capacitate de autoamăgire putea crea personaje secundare: indivizi ce-şi jucau rolul atribuit în drama fantastică, numiţi îndeobşte schizoizi – de la schizofrenie, dedublarea personalităţii deoarece Eul telepatului le ţinea sub observaţie gândurile şi reacţiile, fără a exercita însă un control adevărat asupra lor. Totuşi, doctorul

se luptă din răsputeri să-şi păstreze calmul şi căută noi cuvinte care să-i insufle curaj Ilsei.

— Sunt sigur că asta te va ajuta să pătrunzi mai uşor! N-ar trebui să surprindă pe nimeni prezenţa unui intrus!

— N-a lăsat loc pentru intruşi! – replica era aproape un strigăt de disperare. Universul lui fantastic seamănă cu o floare îmbobocită… n-ar trebui decât să se deschidă… şi ar fi perfect!

Şi Singh îşi dădu seama că nu mai avea puterea să-i liniştească pe Ilse şi pe ceilalţi. Nu exista decât o singură explicaţie: acel vis incredibil de complex dăinuia de ani de zile în mintea lui Phranakis, dezvoltându-se în subconştientul lui, unde fusese analizat şi perfecţionat până ajunsese în stadiul actual. Acum, el îl putea derula aidoma unui film, fără ezitări şi dubii care ar fi permis intervenţia Ilsei, travestită într-un oarecare personaj imaginar.

— Ai răbdare, Ilse! spuse Singh pe un ton molcom. Când situaţia va fi mai favorabilă, îi vom perturba ritmul gândurilor şi te vom ajuta să intri.

Tăcere. Dar ce motive ar fi avut ca să răspundă? Alţi terapeuţi mai nepricepuţi ar fi recurs la asemenea artificii grosolane: Ilse Kronstadt, însă, renunţase de mult la ele.

Treptat, în cameră se înstăpâni o atmosferă de nelinişte.

*

Alice pătrunzând în oglindă: un drum ce se întoarce mereu în punctul de plecare, oricâte sforţări ai face să ajungi la jumătatea lui…

Un concept aparţinând relativităţii: curbura spaţiului…

O imagine dintr-un film ştiinţifico-fantastic; o barieră de forţă răspândind scântei azurii de energie…

Un fragment dintr-o legendă: un zid de foc magic închizând tainiţa în care o fecioară, victimă a unei vrăji, doarme de secole…

Speriat la culme de misterul evenimentelor la care participa, Howson nu se putea împiedica totuşi să nu capteze

aceste imagini, precum şi multe altele ce se derulau rapid în minţile celor care încercau să-l vindece pe Phranakis. Erau etichetări personale, definiţii sugestive, asociate fenomenului grupului catapatic, provenind de la indivizi care nu suportau să utilizeze concepte abstracte lipsite de note explicative. În prealabil, acceptase explicaţiile lui Waldemar, fără să se gândească la faptul că realitatea s-ar fi putut dovedi atât de stranie, atât de deosebită în comparaţie cu imaginile preconcepute, la fel cum şi soarele este diferit faţă de lună, şi continentul faţă de harta geografică ce-l reprezintă.

Sondase adeseori mintea telepaţilor normali şi găsise reflectată acolo imaginea familiară a universului înconjurător: desfăşurarea evenimentelor era guvernată de legi clare, lucrurile solide rămâneau solide, simţurile îşi susurau informaţii privitoare la starea corpului. Dar Phranakis blocase toate căile ce duceau spre lumea obişnuită. Deşi pe o singură latură mai rămăseseră câteva „ferestre transparente” care permiteau să priveşti „înăuntru”, ceea ce se petrecea în spatele lor era curată nebunie.

Cunoscând fenomenul, Howson spera din toată inima să reziste tentaţiei. În fanteziile lui Phranakis îşi regăsea himerele de odinioară: conceptul de erou, organizarea universului înconjurător în conformitate cu dorinţele lui, în aşa fel încât nimic să nu-l tulbure pe stăpânul atoateştiutor. Dorinţa de putere, caracteristică tuturor fiinţelor umane, care la telepaţii normali era ţinută în frâu de frica de a nu produce suferinţă altora, în cazul lui se manifesta în mod îngrozitor. Impulsurile sado-masochiste, detestate de Phranakis de-a lungul întregii sale vieţi, pătrundeau în mod subtil în visele sale, colorându-i fantezia. Astfel, o serie de prizonieri erau aruncaţi de pe Acropole, „ajutându-l”, cu vaietele lor, pe salvatorul oraşului să-şi savureze triumful…

Dintr-odată, cursul normal al acţiunii se întrerupse, ca şi cum s-ar fi produs un cutremur. Clădirile vibrau, oamenii se clătinau, cerul se întunecase. Apoi tensiunea dispăru, lăsând în urmă doar amintirea unei izbituri teribile. Howson pierdu

contactul, şi trecură mai multe secunde până ce legătura fu restabilită.

*

— A intrat! gâfâi telepatul receptor, cu trăsăturile descompuse de pe urma efortului de concentrare. A luat locul unei prizoniere condamnate la moarte şi va încerca să atragă atenția eroului.

Singh dădu din cap gânditor.

— Este logic. Datele despre preferințele lui sexuale sunt clare. Ai aflat cumva ce intenționează să facă mai târziu?

— Nu şi-a alcătuit decât un plan pe termen scurt. Intenția ei este să-l seducă, în speranța de a-i distrage atenția şi de a obține supremația. Are în vedere trei variante: doriți să le cunoaşteți?

— Dacă, pe moment, nu se întâmplă nimic interesant…

— Nu. – receptorul făcu o pauză şi înghiți în sec. Prizonierii continuă să fie aruncați de pe stâncă. În fine, sau reuşeşte să materializeze un pumnal… în timpul unui banchet, de exemplu… ca să-l castreze în public, sau încearcă să-l îmbete şi apoi dă foc templului (de aceea ar fi vrut să ştie cât mai multe amănunte despre distrugerea Partenonului), sau va încerca să izoleze personalitățile de oglindă, provocând ulterior o revoltă a sclavilor.

Singh închise ochii. După atâția ani de muncă, mai simțea încă greață în fața cruzimii reci a metodelor folosite de el şi de colegii săi. Nu ştia ce efect ar fi produs în mintea lui Phranakis o eventuală castrare şi nici nu îndrăznea să se gândească… dar era o metodă eficace, singura în stare să-l izgonească din universul său himeric. Toate datele referitoare la viața lui sexuală indicau faptul că grecul simțea în permanență nevoia de a-şi demonstra propria virilitate. Niciodată lumea reală nu-l amenințase cu ceva atât de groaznic.

*

Acum Howson urmărea mai bine evenimentele. Descoperise

cauza „cutremurului”: un soi de impuls electric îi atinsese lui Phranakis organul lui Funk, uşurând pătrunderea Ilsei Kronstadt. Dezgustat şi fascinat totodată, înțelese planurile femeii şi se văzu nevoit să facă mari eforturi pentru a-şi aminti că, dacă Phranakis n-ar fi fost smuls cu forța din lumea viselor, nu numai el ar fi murit, ci şi alte patru persoane nevinovate, care-l urmaseră fără voia lor. Într-un fel, Phranakis îşi merita soarta. Şi totuşi… era înspăimântător!

*

— Este foarte obosită, spuse receptorul încet, ca şi cum s-ar fi temut că Ilse l-ar putea auzi. Era absurd: acum nimeni nu mai avea şanse să ajungă până la ea, exceptând forța deplină a altui telepat. Toată energia sa se concentrase în voință, pentru a altera, schimba şi corija visele lui Phranakis.

— Se apropie criza? murmură Singh.

— Îşi adună toate puterile… Caută să-i distragă atenția cu imagini sexuale, în timp ce pregăteşte cuțitul… Vai, Doamne!

Întreaga asistență, inclusiv Howson, tresări la acea lamentație. Cu trăsăturile schimonosite de groază, ignorând total ce se petrecea în jur, concentrându-se asupra teribilei drame mentale în care erau implicați Ilse şi Phranakis, receptorul respira cu greutate şi începu să povestească:

— Se clatină! Şi-a pierdut controlul, iar el şi-a materializat alături o gardă… schizoizi… o adevărată armată! S-a transformat în Cadmos: a aruncat pe pământ dinții balaurului şi din ei au răsărit soldații!

— Fato, întoarce-te înapoi! strigă Singh, realizând însă imediat ridicolul situației.

— Dacă încerci să o trezeşti acum, va pierde jumătate din personalitatea ei! îl mustră o voce neidentificată. Ştii bine că ar prefera să moară, decât să fie schilodită…

*

Deci încercarea ei eşuase…

Era foarte obosită, aşa încât fu pe punctul de a răsufla uşurată când îşi simți corpul imaginar înşfăcat de mai multe

brațe ce-i curmară zbaterile. De jur-împrejur zări numai soldați, bărbați solizi cu fețe întunecate şi bărbi încâlcite, îmbrăcați în armuri de bronz şi piele, împânzind marea sală de marmură ca o pădure. Era un banchet cu mii de petrecăreți-marionete, o scenă ce preamărea gloria stăpânului pe care ea dorise să-l doboare.

Dar chiar să fi fost oare un banchet? Ilse nu mai ştia până unde se întindea iluzia. Apăsarea brutală îi frângea brațele; era o durere reala, care o împiedica să se concentreze. Universul începuse să oscileze. Apoi îşi aminti: era… o prizonieră. Da, era un duşman ce fusese cruțat de milă, dar păcătuise din nou prin trădare. De data aceasta, condamnarea era definitivă.

Moarte! rosti cel a cărui umilire o plănuise.

Dreptate! aprobă urletul miilor de voci, reverberând sub imensele bolți, zgâlțâind coloanele de marmură şi făcându-i trupul să tremure. *Dreptate!*

Atunci… fie şi înfrângerea! Ciudat, parcă o asemenea soartă n-o speria. De fapt, niciodată nu fusese o biruitoare, deoarece – un val de amintiri o învălui – nu dusese nicio misiune până la capăt…

CAPITOLUL XIII

Paralizat de oroare, Howson urmarea declinul acelui strălucitor glob de forță ce aparținuse Ilsei Kronstadt. I se părea că asistă la pocnetul ultimelor scântei dintr-o vatră aproape stinsă, că vede ultimele zvâcniri ale unui foc de tabără, intuind că, într-un târziu, ocrotiți de întuneric, vor apărea şi lupii.

Strigă cu ridicola lui voce pițigăiată: NU, NU, NU! de mai multe ori, în vreme ce lacrimile i se scurgeau pe obraji. Plângea pentru că mintea Ilsei Kronstadt era nespus de frumoasă, nespus de limpede, răspândind în jur raze, aidoma imaginii pe care, copil fiind, şi-o făcuse despre îngeri. Vandalii spulberau frescele unei biserici, împroşcau cu noroi

capodoperele picturii, aruncau la gunoi covoarele prețioase. Un nebun smulgea capul unui copil. Timpul își devora fiii, sângele i se prelingea pe bărbie, râsete gâlgâitoare şi sălbatice batjocoreau speranțele omenirii.

Şi deodată, pe negândite, ca o ultimă răbufnire, flacăra reveni, oferind imaginea unei întregi vieți. Semăna cu o potecă desfăşurată de la un capăt la celălalt, cu fiece pas şi fiece oprire de pe parcurs. Cu suflarea tăiata, Howson privea spectacolul nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Apoi flacăra păli din nou, răspândind o senzație de regret infinit... o dulce resemnare. Nori de ceață coborau deasupra potecii, lăsând să se străvadă numai înfrângerile, ca nişte umbre spectrale. Erau nenumărate, multe, multe înfrângeri, şi toate erau dominate, ca un simbol al destinului, de copilul blestemat pe vecie din cauza nepăsării unui tiran în devenire, dar şi a egoismului unei mame inconştiente şi a toanelor unei crude eredități.

Copilul diform pe care nu l-am putut ajuta...

*

Era schilod, şi totuşi se mişca. Alerga, cu picioarele lui scurte, şchiopătând. Nu ştia de unde îşi trăgea forța necesară pentru a deschide uşi şi a coborî lungi scări în spirală. Parcurgea nesfârşite coridoare pe care nu le putea vedea, din cauza lacrimilor ce-i scăldau obrajii, în vreme ce mintea îi vagabonda prin alte părți.

*

— O, Dumnezeule! şopti receptorul sculându-se, ca şi cum o imensă mână l-ar fi smuls de pe scaun.

Singh întinse un braț ca să-l sprijine.

— Ilse a...? murmură el, cu mintea întunecată de disperare.

— De unde vine? Dumnezeule, de unde vine? întrebă tânărul, zbătându-se ca un animal încolțit, cu ochii măriți de groază.

— Ce este? strigă Singh. Ce se întâmplă?

Tehnicianul care supraveghea acul encefalografului scoase o exclamaţie înăbuşită.

— Doctore Singh, am captat un ritm ciudat! Vibrează pe o fază diferită… şi priviţi ce forţă are!

— Inima Ilsei se înviorează! interveni un alt tehnician, pe un ton în care se ghicea neîncrederea.

Singh simţi că şi inima lui îşi accelerase bătăile. Era imposibil să afle amănunte prin intermediul receptorului din cauza stării sale de şoc. Neavând altă soluţie, se duse lângă encefalograf.

— Uitaţi-vă! îi arătă tehnicianul diagrama. Acum se stabilizează, dar când l-am captat prima dată era atât de defazat încât mi-am închipuit că totul se sfârşise…

— Vrei să spui că Phranakis a pus stăpânire în întregime pe mintea ei?

— În niciun caz! protestă tehnicianul cu un aer neliniştit. Îi cunosc ritmul aşa cum… cum îi cunosc scrisul. Ăsta nu-i aparţine…

Brusc, aerul încremeni şi fiecare specialist avu senzaţia că o gheară nemiloasă îi încleştează inima. Se priveau unii pe alţii, incapabili să priceapă fenomenul, căutând zadarnic vreo explicaţie logică.

— Nu putem face nimic, spuse în cele din urmă Singh. Singura soluţie este să aşteptăm.

Ceilalţi încuviinţară din cap, cu mişcări lente. Şi în timp ce se pregăteau să trăiască acele ultime minute cruciale, de pe coridor pătrunse un zgomot.

Erau voci furioase, ce încercau să oprească pe cineva; era tropăit de picioare, atenuat de mochete. În ultima uşă, dintre cele care asigurau izolarea fonică, se auziră bătăi puternice, precum şi un ţipăt îndepărtat, slab, aducând cu un geamăt.

Receptorul făcu doi paşi spre uşă, clătinându-se ca o marionetă mânuită de degete neîndemânatice. Singh se trezi că zâmbeşte, şi cuvintele pe care voia să le pronunţe – despre tăcere şi risc – îi încremeniră pe buze. Acum înţelegea adevărul şi încerca să-şi reamintească gustul speranţei.

Apoi uşile se deschiseră şi uriaşul de un metru cincizeci intră în încăpere plângând şi şchiopătând.

*

Era copilul, şi dorisem atât de mult să-l ajut, dar am fost nevoită să-i spun acele cuvinte ieftine, ca să limitez… Doctorul zisese: un umăr mai sus decât celălalt, un picior mai scurt… o adevărată porcărie. Apoi am aflat din mintea femeii despre bunicul lui: ea era o inconştientă şi, în ciuda tuturor greutăților, păstrase sarcina numai ca să-l şantajeze pe bărbat… Probleme mari! Ce probleme mai mari pot exista? Şi am vrut atât de mult să-l ajut… toată viața mea a fost la fel, pentru că sunt atâția oameni singuri şi trişti pe care i-aş putea ajuta… BLESTEMATĂ FIE UMFLĂTURA ASTA DIN CREIERUL MEU! Nu-i mai mare decât un glonte, şi tot ca un glonte mă va ucide, înainte de a fi pregătită să mor.

*

N-a fost nevoie de mai mult pentru a-l face pe Howson să uite ceea ce era.

*

La început, ea nu înțelesese sensul forței ce o înconjurase dintr-odată. Era ca un torent puternic, adânc, înspăimântător. Era o forță primitivă, pentru că era proaspătă ca un nou-născut, dar ardea.

Forță vitală??? Nu chiar… şi totuşi: forță vitală!!!

Înfrântă! ÎNFRÂNTA?

Nu era loc pentru idei despre moarte şi înfrângere!

Încet, cu calm, aşa cum luase în calcul şi perspectiva morții, începu să-şi recapete stăpânirea de sine şi să vină în întâmpinarea faptelor. Nu opuse rezistență şi nici nu se întrebă care era sursa acelei forțe: era prea obişnuită să întâlnească persoane străine în propria-i minte pentru a-şi consuma energia încercând să-i descopere identitatea. Imaginile funeste dezlănțuite de Phranakis împotriva ei păliră, deveniră fantomatice; sesizând frica grecului, se gândi să o

exploateze.

În vreme ce se străduia să-şi controleze forțele descoperi un concept cunoscut, atât de strâns legat de ultimele sale reproşuri conştientizate, încât se cutremură.

Mamă-copil: imaginile naşterii, ale alăptării, ajutor, dragoste. Copil-mamă: imagini de orgoliu reflex, speranță, recunoştință, dragoste. Formele erau vagi, ca şi cum n-ar fi avut tangență cu viața reală. O slabă nedumerire se contură în mintea ei, dar încercă s-o ocolească. Reuşi să-şi amplifice obiectivitatea şi înțelese că trebuia să se folosească de acea forță până mai era în stare să o controleze. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să înlăture ura lui Phranakis.

— Se eliberează! exclamă cineva.

— Am văzut cum îi tremură genele, murmură Singh.

Doctorul simți o inexplicabilă strângere de inimă. Ochii îl usturau din cauza intensității privirii. Cu toate puterile lui, dorea un singur lucru, ca acea bătrână, iubită, minunată prietenă să trăiască. Nu-l interesa prin ce mijloc era salvată. Avea să afle mai târziu…

— Dar numai s-a eliberat! murmură tehnicianul din fața encefalografului. Nu-l aduce şi pe Phranakis cu ea… Ba nu, stați puțin! exlamă el, aplecându-se brusc deasupra encefalografului lui Phranakis, ca şi cum ar fi încercat să scruteze viitorul prin intermediul banalului aparat. Se întâmplă ceva, dar numai Dumnezeu ştie despre ce este vorba!

*

Spaima, uimire, îndoială… Eroul simțea cum satisfacția lui se risipea, preschimbată în cenuşă. Cu o clipă în urmă, era sigur pe propriile-i forțe şi plin de încredere în steaua lui: tocmai spulberase un atac îndreptat împotriva… împotriva vieții sale. Acea ultimă încercare a barbarilor de a se răzbuna pe el printr-o trădare fusese nesăbuită. Cel mai mare oraş al tuturor timpurilor, Atena, leagănul civilizației, îi aparținea, şi cetățenii nu aşteptau decât ordinele lui ca să se supună.

Întreaga omenire, până la sfârşitul secolelor, avea să-şi amintească de el, Pericle cel Mare!

Şi totuşi, acum era stăpânit de o teroare iraţională. Se învârtea, cu o spadă în mână, căutându-şi duşmanii, provocându-i cu ţipete isterice să se arate, să iasă din umbra coloanelor la loc deschis, sub cerul albastru, şi să se înfrunte în luptă dreaptă. I-ar fi sfidat cu strigătul lui chiar şi pe zei, dacă ar fi fost nevoie!

Îşi ridică semeţ capul, respiră adânc şi vorbele i se opriră pe buze. În faţa ochilor lui îngroziţi, tăriile cerului se dădură într-o parte, ca o cortină sfâşiată, şi zeii se arătară.

Ar fi vrut să se arunce la pământ, să-şi ascundă faţa în noroi, negând totul aşa cum negase... Ce anume? Ceva cumplit, dar nu atât de înspăimântător cum era acest neaşteptat incident. Dar o putere misterioasă pusese stăpânire pe el, silindu-l să privească, şi i se păru că-l vede pe Atotputernicul Zeus potrivindu-şi fulgerul pentru a-l prăvăli asupra muritorului care avusese înfumurarea de a uzurpa drepturile divine.

Pericle cel Mare deveni Pericle Phranakis. Pericle Phranakis se trezi, urlând ca un copil din cauza unui coşmar îngrozitor, iar cei adunaţi în jurul trupului sau se năpustiră asupra instrumentelor, ca să-l împiedice să se întoarcă înapoi, în vreme ce Atotputernicul Zeus, secătuit de întreaga sa energie, se prăbuşi leşinat pe podea, fără să scoată un geamăt.

*

— Putem şti cum a făcut-o? întrebă Danny Waldemar, privind uimit şi neîncrezător totodată trupul diform, întins pe patul de spital.

— Receptorul era prea şocat şi nu a reuşit să-l urmărească pas cu pas, răspunse Singh, fără a se clinti de la căpătâiul lui Howson. Nu avusese când să-i mulţumească pentru faptul că o salvase pe Ilse de la o moarte umilitoare şi-i pândea trezirea pentru a-l asigura de recunoştinţa lui. Putem doar să bănuim. În ultimă instanţă, presupun că a fost forţă pură în

acțiune, o forță capabilă să capteze toate himerele lui Phranakis, transformându-le apoi într-o imagine ostilă, înfricoşătoare… N-are importanță, oricum vom afla totul curând.

— Totuşi, nu înțeleg ce l-a determinat să intervină, spuse Waldemar. Ar trebui să aflăm şi părerea Ilsei, dar ea este încă atât de slăbită…

— În timp ce o scoteam de la reanimare, a reuşit să-mi povestească întreaga tărăşenie. – Singh făcu o pauză şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Se pare că Howson este fiul lui Gerald Pond. Numele ăsta îți spune ceva?

— Cum… teroristul? Chiar el? Din câte ştiu, după acțiunea lui, Ilse, care lucra pe atunci la ONU, s-a dus să pună lucrurile la punct!

— Exact. Şi pe când îşi începuse ancheta printre supraviețuitori, ca să strângă date în legătură cu sabotajul, a cunoscut-o într-un spital local pe mama lui Howson. Băiatul se născuse doar de câteva ore. Nu fusese un copil dorit. Mama lui intenționase doar să se folosească de el pentru a-l şantaja pe Pond, obligându-l s-o ia de nevastă; în rest, puțin îi păsa de micuțul infirm. Nici ceilalți oameni nu-şi manifestau entuziasmul, dacă aveau ocazia să vină în contact cu el. Prin urmare, nimeni nu l-a iubit. A existat, totuşi, o excepție…

— Ilse?

— Da. La un moment dat, însă, i-a pierdut urma, şi de aceea nu l-a recunoscut, după aproape douăzeci de ani. Odinioară îl văzuse prin intermediul minții mamei lui, şi de atunci Howson devenise pentru ea un fel de simbol, suma tuturor frustrărilor suferite de pe urma faptului că nu putea să-i ajute pe toți cei pe care-i iubea. Iar atunci când a fost încredințată că-şi trăieşte ultimele clipe de viață, s-a gândit la Howson.

— Şi el a observat! surâse Waldemar. Ca şi noi, de altfel. Când o asemenea minte telepatică funcționează cu intensitate maximă, este imposibil să o ignori. Dar eu nu am izbutit s-o urmăresc până la capăt, în întunericul ce se lăsase, aşa că nu

am putut vedea asta. Tristețea mă copleşise şi am fost nevoit să mă retrag, de teamă să nu o extenuez.

— El nu numai că a rămas, dar a şi salvat-o.

— Ilse va mai fi în stare să lucreze?

— Nu. Oricum, însă, va mai trăi o vreme – nimeni nu poate spune cât, dar sper să fie de ajuns pentru a-l învăța pe Howson tot ceea ce ştie.

— E mai mult decât un fiu, spuse Waldemar. Pentru noi, vreau să zic – îl privi lung pe Singh. Ştiți că vă invidiez?

— Da, murmură Singh. După cum şi eu vă invidiez pe voi, telepații…

— Chiar şi pe Howson?

— Nu. Pentru el, lucrurile nu se vor simplifica dintr-odată. Va avea posibilitatea să-şi găsească o compensație în dezvoltarea talentului său, întrucât se pare că a găsit un mod satisfăcător de a-l fructifica. Dar întotdeauna va fi nevoit să-şi înăbuşe resentimentele față de oamenii care merg pe stradă fără să şchiopăteze şi care-i privesc pe alții în ochi fără să se chinuie să-şi ridice capul.

Waldemar tresări, uimit, apoi pufni în râs.

— Mi-ați luat vorba din gură! exclamă el. În fine, asta e! Sunt sigur, însă, că avându-vă pe dumneavoastră şi pe Ilse drept îndrumători, va supraviețui.

— Ar fi prea puțin să ne limităm numai la supraviețuire! mormâri Singh.

CARTEA A TREIA: SPIRITUL

CAPITOLUL XIV

Datorită poziției pe care o ocupa în societate, solicitase la un moment dat (şi obținuse) un avion particular, pentru a călători în anumite părți ale lumii, crezând că poate evita privirile mirate şi şuşotelile oamenilor normali. Dar, întrucât realitatea nu putea fi modificată, până şi slaba tresărire a pilotului, când dăduse cu ochii de el, îl duruse cumplit. O vreme, se resemnase, apoi îşi întrerupsese călătoria, renunțând la avion.

Şi tot datorită poziției sale, nu putea să rămână singur. Se gândea cu nostalgie la perioada de început, când venise în spitalul din Ulan Bator: cei care îl cunoscuseră atunci reuşiseră să-şi depăşească primele reacții instinctive, iar cei care nu ştiau ce hram poartă puteau crede că era un pacient, ca şi ei.

În cei unsprezece ani, se produseseră multe schimbări, dar el rămăsese acelaşi, chiar dacă acum purta altă etichetă. Neînsemnatul Gerald Howson devenise Psi.D., telepat terapeut de rangul întâi al Organizației Mondiale a Sănătății, una dintre cele o sută de personalități de neînlocuit din lume. Într-un fel, era măgulitor, dar asta nu-l făcea nici mai înalt, nici mai frumos, şi nici nu-l ajuta să nu mai şchiopăteze.

O vreme, se încăpățânase să spere într-un miracol. Îşi amintea de fata surdo-mută, care îşi recăpătase darul auzului şi al vorbirii, şi de prima lor întâlnire, când venise să-i mulțumească… lui, schilodului Gerald Howson… cu lacrimi în ochi. Apoi, treptat, vizitele se răriseră, până ce încetaseră brusc, şi el aflase că fata se căsătorise cu un bărbat din oraşul lor.

În timp ce el rămăsese un infirm dezgustător…

E drept că fuseseră omologate tehnici noi, noi procedee

chirurgicale. Într-un rând, încercase chiar şi un transplant, dar, înainte ca ţesuturile să se cicatrizeze, înainte ca vasele sangvine să se sudeze, altoiul cangrenase şi se desprinsese. În cele din urmă se resemnase. Deşi îşi dorea din tot sufletul, nu putea adăuga nici măcar un milimetru la statura lui. În consecinţă, se hotărâse că era recomandabil să se ocupe de alte probleme mai importante, în loc să-şi plângă de milă.

Totuşi, în timpul somnului, când barierele minţii cădeau, nu exista nicio şansă să fugă din faţa invaziei umbrelor trecutului.

*

Se trezi brusc dintr-un vis oribil. *Acelea* nu erau imagini din coşmarurile sale obişnuite! Ceea ce văzuse puţin mai înainte nu părea să aibă legătură cu nicio experienţă trăită.

Nu deschise ochii. Camera era cufundata în întuneric şi, oricum, izvorul semnalelor care îi izbiseră mintea se afla la oarecare distanţă, mascat în parte de „zgomotele” altor minţi ce visau. Mesajul se ivise pe neaşteptate, aidoma unui ţipăt izbucnit în mijlociii unei discuţii liniştite. Era un strigăt de groază.

Începu să respire egal, străduindu-se să rămână calm, şi încercă să identifice acele imagini în mareea sonoră ce-i popula mintea. Munţi înalţi, cu crestele acoperite de zăpadă, caravane înaintând prin văi nisipoase şi cadenţa unei limbi necunoscute…

Astea sunt… cred.

Era fata din Nepal, din Salonul Patru, telepata începătoare pe care o descoperise prea târziu, după ce părinţii ei, ignoranţi şi superstiţioşi, o alungaseră de acasă, considerând-o posedată de demoni. Probabil că avusese un coşmar.

În acest caz, putea să pună lucrurile la punct fără să se scoale din pat. Era nevoie doar să intre în contact cu ea, pentru a-i îndepărta cu blândeţe, convingător, temerile neclare. Dar, cu o clipă înainte de a-şi face simţită prezenţa, se opri şi se încruntă nedumerit.

Acela nu era Nepalul din epoca actuală. Nicio țară, oricât de izolată ar fi fost, n-ar fi avut posibilitatea de a-şi păstra în asemenea măsură primitivitatea. Obiceiuri feudale? Magie?

Magie?

Instinctiv, se ridica în capul oaselor şi apăsă pe butonul interfonului de lângă pat. Aşteptând răspunsul, examină mai atent extraordinarul mesaj. Totul degaja o senzație de subjugare şi de autoritate absolută, un aer de aroganță sfidătoare. Aceste imagini nu aveau nicio tangență cu fata. Dar şi mai absurdă era senzația de virilitate ce impregna acele gânduri. Ca multe persoane crescute în mediu sătesc, fata avea mintea încărcată cu prejudecăți rigide în privința deosebirilor sexuale, supunându-se cu sfințenie tradițiilor ținutului de obârşie, pentru a alunga consecințele nefaste ale harului său.

În interfon se auzi o voce obosită:

— Sunt Schacht… medicul de serviciu. Cine vorbeşte?

— Ludwig, sunt eu, Jerry. Este ceva în neregulă cu pacienta din Nepal, de la Salonul Patru… M-a trezit ceva neplăcut.

Urmă o scurtă pauză, timp în care Schacht aruncă o privire pe tabloul de control al Salonului Patru.

— Nu se vede nimic! mormăi doctorul. Conform datelor, doarme.

— E ceva deosebit, care s-ar putea să nu-i aparțină, spuse Howson.

Simțea cum îl trec apele: dincolo de gândurile captate, pe fundalul mental, distingea o complexitate înspăimântătoare şi un imens abis în care cu cât pătrundea mai adânc, cu atât creşteau îndoielile sale.

— Din câte ştiu, în spital există câțiva chinezi paranoici, aduşi pentru tratament…

— Întocmai. Unul dintre ei, care a intrat în comă şi în regresiune, se află la distanță de câteva saloane de fată. – Schacht ezită. Ai zis că există posibilitatea ca mesajul să nu-i aparțină: crezi că a cules gândurile unei minți bolnave?

— Recepționa gândurile altcuiva, şi asta a speriat-o îngrozitor. Controlează, te rog, situația paranoicului. Poate că el este.

— Nimic de semnalat la secția de terapie chimică. Presupun însă că, în această fază, Eul chinezului e nedepistabil.

— Poate că s-a întâmplat ceva. Ar fi posibil să i se fi terminat antidepresivele. Controlează şi asta.

Pauză. Howson avu impresia că îl vede pe Schacht ridicând din umeri.

— Bine, fie! Dar dacă nu este paranoicul chinez, înseamnă că te înşeli…

— Imposibil! oftă Howson. Haide, Ludwig… te rog!

*

— Individul e totalmente inconştient, Jerry! Eşti sigur că nu-i vorba de vreo creație a fetei… un schizoid secundar, poate?

Howson se stăpâni cu greu să nu-l repeadă. Nu avea nicio îndoială în această privință, dar ştia că nu dispunea de dovezi clare.

— În regulă, las-o baltă! spuse el resemnat, conştient de faptul că somnul lui se dusese pe apa sâmbetei.

Apăsă comanda care înălța o parte din resorturile patului, în căutarea unei poziții cât mai comode, şi se rezemă de pernă, scrutând întunericul din jur.

În primul rând, trebuia să extragă cât mai multe indicii din haotica succesiune de imagini telepatice. Virilitate, naționalitate asiatică, gustul puterii nu erau nişte caracteristici unice în acea regiune suprapopulată a planetei. Încercă să le examineze mai în profunzime. Cel puțin, îşi spuse el, nu păreau a fi emanația unei minți bolnave, şi nu erau nici iraționale, cum se întâmplă în vis cu majoritatea gândurilor oamenilor normali.

Stop. Aici era o greşeală. Se corectă cu o tresărire. Chiar în timpul primului contact existaseră unele aluzii pe care le

definise, în mod automat, drept „magie”…

Din ce în ce mai nedumerit, examină cu atenție sporită acele emanații, dar nu descoperi nimic concret: pesemne că fuseseră deformate total de incapacitatea de înțelegere a fetei. N-avea încotro, trebuia să găsească sursa primară. Într-un fel, considera că această misiune nu era prea grea, întrucât, pentru a intra în conştiința unei începătoare adormite, era nevoie ca semnalul să fie puternic şi apropiat. Pe de altă parte însă, îşi asuma o responsabilitate imensă. „Apropiat” putea fi orice punct situat în perimetrul oraşului care număra peste un milion de locuitori.

— Jerry, eşti pe recepție? întrebă Schacht prin interfon.

— Taci, şopti Howson. E o chestie complicată, Ludwig. Complicată… şi deloc curată!

Sesiză neîncrederea celuilalt, dar nu o luă în seamă. Cel puțin, Schacht încerca să-şi ascundă repulsia instinctivă față de telepați, ceea ce nu era cazul cu multe alte persoane.

Howson îşi lăsă mintea să hoinărească prin oraşul cufundat în beznă, în care un milion de creiere plăsmuiau vise ce se tânguiau aidoma vântului prelins de-a lungul străzilor tăcute, printre înaltele turnuri albe. Era o imensă minte pestriță, cosmopolită, născută cu contribuția tuturor națiunilor adunate pe acele meleaguri. De altfel, tânărul telepat renunțase să mai călătorească. Ce rost avea să se deplaseze, când întregul univers venea la el? În mintea unui om descoperea imaginea unui deşert, altul îi oferea amintirea unei jungle sau a cosmosului, plin de stele scânteietoare, ce-i zdrobeau sufletul cu splendoarea lor. Şi totuşi, simțea că nu alesese cea mai corectă soluție. A trăi prin alții însemna să fii un parazit, iar un simbiont nu putea avea o părerea prea bună despre sine însuşi.

Howson îşi sili gândurile să reintre pe făgaşul firesc. Dormise numai o oră, şi se simțea foarte obosit. Cu toate acestea, trebuia să afle ce anume îl tulburase mai devreme, şi abia după aceea să-şi continue somnul.

Şi, pe neaşteptate, făcu descoperirea.

— E ceva deosebit? întrebă Schacht, cu nerăbdare crescândă.

Howson îl auzi ca prin vis, fiind prea acaparat de ceea ce vedea pentru a mai fi atent la ce se petrecea în jurul lui.

— Jerry!

— Te… te aud, Ludwig, reuşi el să îngaime. Ai face bine să-l suni pe Pan şi să-i spui să vină aici. Să vină şi Deirdre. Şi cheamă o ambulanţă şi o maşină…

— Ce dracu' ai mai descoperit?

— Se formează un nou grup catapatic, undeva, în oraş. Cred că voi putea să-i dau de urmă…

Imagini de o forţă absolută, despre legile naturii şi despre mintea oamenilor, îl determinară să-şi întrerupă şirul vorbelor.

— A, splendid! pufni cu amărăciune Schacht. Asta chiar că este o noapte de pomină! De când mi-am început garda am avut parte de doi răniţi, victime ale unei încăierări, trei incendii, un accident de automobil şi două naşteri premature!

Dar Howson nu-l mai asculta: începu să tremure, subjugat de violenţa evenimentelor care îi bântuiau creierul. Părea lipsit de orice legătura cu realitatea externă, şi totuşi era împovărat de puterea deplină a cunoaşterii… Când, prin intermediul fetei din Nepal, percepuse ciudatele viziuni, nu-şi dăduse seama imediat ce forţă le dăduse naştere. Dar şi mai rea era atmosfera aceea de calm perfect…

Concentrându-şi întreaga voinţă, Howson se retrase înăuntrul său, conştient de faptul că întâlnise lucrul de care se temea cel mai mult pe lume. Apoi i se adresă mental necunoscutului telepat, punând toată ura şi mânia de care era capabil într-un singur concept: *Dracu' să te ia, oricine ai fi!*

Pesemne că, în lumea lui de vise, plăsmuită din neştiute motive personale, necunoscutul primise mesajul şi izbucnise în râs, invitându-l să-l asedieze, dacă dorea, cu forţa minţii sale… sau poate că ideea îi aparţinea chiar lui. Era prea tulburat ca să descopere adevărata ei sursă.

Scrâşnind din dinți, Howson se hotărî să înfrunte inevitabilul viitor. Niciun telepat capabil să „emită” nu trebuia abandonat, mai ales că, judecând după acele semnale, individul era o excepție printre excepții. Howson nu ştia ce motiv insuportabil îl forțase să renunțe la lumea reală şi, oricum, trecutul nu mai conta acum. Ceilalți însă aveau să-şi exprime dorința de a-l aduce înapoi şi, mai mult ca sigur, urmau să-i solicite ajutorul. Iar el, Howson, cel mai bun dintre cei buni, ar fi fost tentat, s-ar fi temut şi poate că, de data asta, ar fi descoperit că…

Nu!

Ordinul îl viza pe el, dar fusese lansat sub forma unui asurzitor strigăt telepatic, astfel încât şi ceilalți telepați din spital, inclusiv fata din Nepal, reacționaseră cu o tresărire somnolentă. Pe pipăite, Howson întinse o mână spre măsuța pe care îşi ținea provizia de medicamente pentru cazurile de urgență, căutând flaconul cu tranchilizante. Înghiți două pilule şi rămase imobil, aşteptând ca medicamentul să-i înfăşoare mintea într-o cămaşă de forță.

Respirația îi deveni mai regulată. Tentația de a-şi concentra atenția asupra magnificelor fantezii proiectate de necunoscut se risipi încetul cu încetul, urmând parcă un reflex firesc de apărare în fața durerii. Când se încredință că se putea mişca normal, coborî din pat şi începu să se îmbrace, decis să pornească în căutarea duşmanului fără nume.

CAPITOLUL XV

Howson ieşi din ascensor şi pătrunse, şchiopătând, în holul spitalului, trecând pe lângă aparatura de urgență: butelii de oxigen rânduite pe suporturi verticale, proiectând umbre hidoase, aidoma ferocelor „călugărițe”, pe pereții vopsiți în culori spălăcite; tărgi mobile, cu husa îndoită, de obicei, la un capăt; o maşinărie pe post de inimă, alta ținând loc de plămâni, o a treia pentru rinichi… Un vrăjitor smintit ar fi fost tentat să creadă că, reunindu-le, poate făuri un om.

Cu al cui creier? Al meu? Poate că aş prefera asta, în loc să...

Dar uşa se deschise fâşâind şi în prag apăru Pandit Singh somnoros, îmbrăcat la repezeală cu un pulover negru tras peste nişte pantaloni gri, cu părul sur strălucind ca o aureolă sub lumina neoanelor.

— Jerry! Ce-i cu povestea asta? De unde a mai răsărit un asemenea grup catapatic? Şi, la urma urmei, ce faci aici? Nu era de gardă Ludwig Schacht?

Tonul repezit nu constituia un indiciu că era furios, tot aşa cum tenta cenuşie din sprâncenele lui nu reprezenta un semn de bătrânțe. Doctorul părea să fi dobândit elixirul tinereții... sufleteşti, ceea ce conta mai mult. Promovarea în funcția de director general al spitalului nu-l schimbase. Howson îl simpatizase de la prima lor întâlnire. Acum, după atâția ani de colaborare, simpatia se preschimbase într-un soi de dragoste filială. Mai mult chiar, dacă ar fi avut posibilitatea, l-ar fi înzestrat pe Pandit Singh cu propriu-i har, pentru că indianul era un om demn, ce merita să dețină o forță atât de mare.

— Du-te repede să-i ceri amănunte lui Ludwig, Pan! spuse el cu o voce destul de hotărâtă, dincolo de care răzbătea însă o imensă oboseală. Nu întâmplător a apărut aici grupul catapatie. Fata din Nepal a captat imagini în vreme ce dormea... iar eu m-am trezit din cauza fricii instinctive ce a cuprins-o.

— Înțeleg! – Singh îşi mângâie barba. Atunci îl identifici tu, sau ai nevoie de ajutorul nostru?

— Pot să-i iau urma, confirmă gânditor Howson. De aceea m-am şi îmbrăcat.

Singh îl privi lung câteva clipe, înainte de a îndrăzni să-şi risipească îndoielile.

— Jerry, nu o fi oare doar o iluzie născută din veghea ta prelungită? Chiar este vorba de un caz deosebit de grav?

Howson scutură din cap, cu un aer posomorât.

— E o treabă urâtă, Pan. Nu-s simple nuanțe de slăbiciune

sau de evaziune. Am o senzație… cum dracu' să-i zic? Ironică! Dură! Premeditată!

Reacția mentală a lui Singh fu destul de serioasă, având totuşi ceva reconfortant în ea. Pusă în cuvinte, ar fi sunat cam aşa: *Dacă îl preocupă asta, înseamnă că are motive întemeiate, nu pot să-l contrazic. El este cel mai bun şi, prin urmare, ştie ce trebuie să facă.*

Howson zâmbi. Uşa se deschise din nou şi în hol intră Deirdre Van Osterbeck, cea care-i luase locul lui Singh la conducerea Secției Întâi: voluminoasă ca un nor de furtună în larga ei pelerină albastră, cu o față palidă şi rotundă ca luna plină. Ludwig Schacht ieşi furios de la centrala telefonică, anunțându-i că maşina de serviciu şi ambulanța urmau să sosească.

— Ce credeți, una singură va fi de ajuns? întrebă el, privindu-l țintă pe Singh.

Directorul spitalului fu pe punctul de a încuviința automat, în virtutea obişnuinței, întrucât ştia că grupurile catapatice erau formate din maximum opt persoane, care încăpeau într-o ambulanță mare. Dar Howson îi stopă răspunsul trimițându-i un mesaj mental.

— Mai bine să luăm două, Ludwig, spuse tânărul telepat. Mă tem că omul ăsta încalcă toate regulile existente.

Şi în sinea lui repetă: *Mă tem…*

*

În timp ce automobilul străbătea marea autostradă îndreptându-se spre centrul oraşului, în mintea lui Howson se perindau imagini fragmentare de o deosebită vigoare, desprinse dintr-o suită de întâmplări imposibile, care… dacă el ar fi acceptat… ar fi putut înlătura pentru totdeauna realitatea. Huruitul vehiculului, fațadele întunecate ale clădirilor, luminile de pe străzi, chiar şi cei de alături ar fi dispărut, fără nicio violență. Cine putea fi necunoscutul autor al acelor fantasme? învăluirea memoriei reale era aproape totală, astfel încât Howson presimțea alarmat ceea ce ar fi

trebuit să facă: întâi, să se afunde tot mai adânc în acel abis mental, pentru a găsi vreo urmă ce i-ar fi venit în ajutor…

— Jerry! exclamă Singh.

Howson îşi recăpătă controlul de sine. Fără voia lui, se lăsase dus de şuvoiul gândurilor.

— În pare rău! şopti el. E atât de puternic… Am încercat să-l localizez, şi de fiece dată când mă concentrez în direcția aceea eu… eu… Spune-i şoferului să cotească la dreapta. În sfârşit, ne-am apropiat.

Maşina coti pe un bulevard larg, flancat de clădiri cu multe etaje, încărcate cu firme roşii, verzi, albastre…

— Crezi că se află într-unul din hotelurile astea? se interesă Singh.

— S-ar putea, murmură Howson, obosit.

— Atunci gândeşte-te la altceva! îl îndemnă doctorul. Avem vreme să le vizităm pe toate şi să-i verificăm pe noii sosiți. Câteva minute întârziere nu mai contează!

— Pot să-l găsesc! protestă Howson. Numai puțin…

— Ți-am zis să încetezi! Eşti mult prea prețios ca să fii folosit drept câine de vânătoare, înțelegi?

În mod deliberat, Singh îşi imagină un câine cu botul bâlos, adulmecând o urmă: avea urechile atât de lungi încât marginile lor se târau pe pământ. Fără voia lui, Howson se pomeni zâmbind când recepționă imaginea.

Ai învins.

Şoferul parcă maşina de serviciu lângă trotuar. Singh deschise portiera şi Howson dădu să-l urmeze.

— Nu-i nevoie să vii şi tu!

— Întrucât n-am cu ce mă distra… ei bine… există riscul… hm… să revin la mijloacele de adineauri… protestă Howson. Vin cu tine!

În următoarea jumătate de oră străbătură trotuarele în lung şi în lat, de la un hotel la altul. Pereți de marmură, frize din geme artificiale, piei sintetice aranjate în aşa fel încât să formeze un cort mongol, bazine iluminate umplute cu apă verde asistară la derularea unor scene identice: portarii de

noapte, buimăciți de somn, uluiți de neaşteptata apariție a lui Singh şi a lui Howson, refuzau să le arate registrul de oaspeți; apoi, într-un târziu, după ce examinau agale legitimațiile emise de Organizația Mondială a Sănătății, care asigurau libera trecere, se resemnau, dovedindu-se cooperanți.

Intraseră în şase hoteluri, fără a obține nicio informație utilă. După ce clătină din cap în direcția infirmierelor care aşteptau lângă maşini, pradă neliniştii, Singh se întoarse către Howson, aruncându-i o privire complice.

— Şi zici că te-ai lăsat de „mijloacele de adineauri"?

— Într-adevăr, mă cunoşti bine! răspunse Howson cu un zâmbet pe jumătate vinovat.

— În cazul acesta, să terminăm odată! Dacă omul pe care-l căutăm n-ar fi fost al dracului de aproape, m-ai fi împiedicat să opresc maşina. De altfel, şi eu socotesc că nu există alt loc mai potrivit unde s-ar putea ascunde un telepat venit de aiurea. Îl vom găsi, probabil, în următorul hotel…

*

„Următorul hotel" al lui Singh era decorat în stil baroc chinez, cu mari coloane de bronz spiralate, având pe pereți dragoni imperiali lăcuiți în roşu şi negru. De serviciu era o femeie de vârstă mijlocie, cam corpolentă, care tot timpul cât vorbise cu ei ținuse degetul pe butonul de alarmă. În mintea ei se distingea clar, aidoma unui far de semnalizare, o frică nebună de viol. Aflat la capătul puterilor, Howson nu-şi mai putu reprima o strâmbătură de dezgust în fața nestăvilitului masochism camuflat sub acea teroare conştientă.

Singh reuşi s-o convingă să-i arate fişele celor cazați acolo şi apucă să parcurgă vreo zece dintre ele, înainte de a se opri brusc, scoțând o exclamație înăbuşită. Extrase formularul din teanc şi i-l arătă lui Howson, fără să spună niciun cuvânt. Numele era scris cu caractere mari: Hugh Choong.

— Dar e… dădu să vorbească Howson, apoi se abținu, văzând expresia doctorului, şi continuă în gând: *Dar e o persoană foarte, foarte importantă!*

Exact. Experiența acumulată în cei unsprezece ani de colaborare cu Howson îl ajuta pe Singh să-şi verbalizeze gândurile: clar, aproape ca un telepat. *Un arbitru care locuieşte la Hong Kong. Conduce manevrele din Pacific, practic, singur. Este şi terapeut, fiind folosit ocazional de funcționarii importanți ai Națiunilor Unite. L-ai cunoscut?*

Nu.

Nici eu. Dar o vom face în curând, nu?

Howson nu mai era în stare să ducă până la capăt un comentariu atât de ironic şi de cinic. Era stăpânit doar de o mare deziluzie. Cum era posibil ca un arbitru să-şi alcătuiască un grup catapatic? Arbitrii erau aleşi dintre telepații cei mai stabili şi mai instruiți, aflați mai presus de orice bănuială, deoarece pacea precară a planetei depindea de fragilul lor autocontrol. Dacă un asemenea om prefera să fugă de realitate, câtă garanție mai prezenta el, schilodul, care nici măcar nu-i putea privi pe ceilalți fără să sufere?

— Care este camera domnului Choong, vă rog? o întrebă Singh pe recepționeră pe un ton dur. Mă văd silit să-l deranjez!

— *Apartamentul* domnului Choong, preciză femeia, corijându-l cu satisfacție pe indian. Grupul a venit în primele ore ale serii. Dar nu cred că e permis să…

— Grupul? Câți sunt? o întrerupse Singh.

— Zece. Totuşi, domnule…

— Aveai dreptate să mai ceri o ambulanță, Jerry! mârâi Singh, apoi se întoarse din nou spre femeie: Nu vă faceți probleme! Trebuie să urcăm… imediat! Este o urgență, ați înțeles?

Howson acceptă să se lase târât de cursul evenimentelor, fără să scoată o vorbă. Se îndreptă şchiopătând către ascensoare, în vreme ce infirmierii se buluceau, cu tărgi cu tot, în liftul de mărfuri. Era de datoria lui Singh să organizeze întreaga operațiune; el era prea ocupat să-şi călărească mârțoaga deşelată a gândurilor, care amenințau să dispară ori de câte ori încerca să se apropie de fantasmele telepatice

ale lui Choong.

Nu cumva să te gândeşti la un cal alb…

Ajunşi în fața apartamentului, doctorul dădu să folosească *paspartuul* pe care i-l dăduse portăreasa, dar uşa se deschise singură. Iar dincolo de uşă…

— Îmi aminteşte… spuse Singh, cu un calm ireal, îmi aminteşte de scena din finalul lui Hamlet.

Cadavre peste tot. Numai că… de fapt, încă nu erau morți. Nouă indivizi, extrem de palizi, stăteau înțepeniți pe scaune sau zăceau pe divane în jurul celui de-al zecelea… un bărbat gras, cu trăsături euro-asiatice, îmbrăcat într-un splendid halat de mătase, tolănit într-un fotoliu capitonat. Lângă el, pe o măsuță, se zărea o pereche de ochelari vechi. O persoană neavizată ar fi putut crede că acel om, Hugh Choong, îşi acordase câteva clipe de răgaz după ore întregi de muncă asiduă.

Howson simți că-şi pierde cumpătul. Strângând din pumni, şchiopătând ca o marionetă, dezarticulată, porni spre telepatul adormit, şi violența mâniei sale făcea să vibreze aerul.

Blestemat, blestemat, blestemat…

— Jerry! percepu în minte apelul lui Singh. Nu poți să-l ajungi! Cruță-ți efortul!

Furia devastatoare se topi aidoma unui balon de săpun, lăsând în loc o senzație de sfârşeală şi de scârbă profundă. Howson dădu din mână a lehamite, întorcându-se cu spatele la Choong.

— La urma urmei, nu vrea să-l urmeze nimeni!

— Dă-mi voie să mă îndoiesc! îl contrazise Singh. Priveşte!

Doctorul păşi pe covorul moale, apropiindu-se de măsuța pe care se afla telefonul.

— Telefonul e prevăzut cu un dispozitiv de atenționare reglat pentru mâine dimineață la ora opt, precum şi cu un magnetofon. Cred că ar trebui să ascultăm înregistrarea.

Singh examină aparatul, pus într-o elegantă cutie lăcuită, şi remarcă firul discret ataşat la receptor. Desprinse legătura

şi apăsă clapeta de redare. Imediat, în încăpere răsună o voce puternică.

— „Bună ziua. Numele meu este Hugh Choong. Vă rog să nu vă speriați de acest mesaj înregistrat. A fost prevăzută şi o repetare, pentru cazul în care nu va fi reținut de prima dată. Vă rog să luați legătura cu doctorul Pandit Singh. Îi veți dezvălui, identitatea mea, invitându-l, pe el sau pe unul din vechii lui asistenți, să vină aici. Uşa este reglată să se deschidă automat, aşa că va putea intra fără să se anunțe. Mulțumesc”.

— Opreşte-l! spuse Howson furios. Prin urmare, a premeditat totul! Cea mai bună îngrijire, fără niciun motiv întemeiat. Şi acum, îmi închipui că…

— Ce anume, Jerry? îl întrebă Singh, intuind nesiguranța tânărului.

— Ştii bine ce vreau să spun! strigă Howson. Acum cineva trebuie să-l urmărească, trebuie să-l silească să iasă din lumea viselor, irosindu-se astfel un timp şi un efort de care ar fi putut beneficia alte persoane, mai îndreptățite să primească ajutor!

— În ceea ce mă priveşte, vorbi Singh pe un ton egal, faptul că Hugh Choong se găseşte aici, într-o asemenea stare, îmi confirmă ideea că este o persoană care are nevoie de tratament. Nu crezi că am dreptate?

Howson se roşi şi vru să protesteze, dar, înainte de a apuca să deschidă gura, în apartament intrară infirmierii cu brancardele şi doctorul îi întâmpină cu o ploaie de ordine referitoare la planul de evacuare.

Tânărul infirm se retrase într-un colț, privindu-l pe Choong, al cărui chip reflecta calmul şi siguranța de sine, continuându-şi cu încăpățânare discursul interior.

Dracu' să te ia! Uite de ce lansai semnalul acela mental plin de insolență! Nici prin cap nu-ți trecea să ceri ajutor, pentru că te gândiseşi deja la toate ca să-l obții!

Şi l-ai obținut, dracu' să te ia! Mă vor sili să te urmez în țara nimănui, ca să-ți distrug visele, ca să te prigonesc şi să te

chinui, pentru că nu te-ai întors înapoi. Şi eu voi accepta această misiune împuțită întrucât n-am de ales: e singurul lucru pe care ştiu să-l fac, şi nimeni din lume nu mă poate egala.

Dar după mine cine va veni, Choong, ca să mă ajute? Cine este cel mai bun dintre noi? Dracu' să te ia!

CAPITOLUL XVI

Până la întrunirea extraordinara, convocata pentru după-amiază, amărăciunea lui se amplificase, accentuată şi de veghea prelungită. Pentru un pacient obişnuit, ar fi fost de ajuns o însemnare pe o fişă clinică; pentru agenții Națiunilor Unite, erau suficiente câteva rapide discuții telefonice; dar pentru soluționarea unui caz delicat, cum era acela al lui Choong, se adunaseră, claie peste grămadă, toți şefii şi toți funcționarii superiori.

Aşezat în dreapta lui Singh, Howson încerca să-şi concentreze atenția asupra unor lucruri mai puțin importante: marele plafon verde, neasemuitele mobile… Degeaba, însă. Recepta cu intensitate privirile curioase, nedisimulate, ale străinilor, care se întrebau în mintea lor: *Ăsta este cel mai mare telepat terapeut din lume? El?* Cu mare greutate, se stăpâni să nu urle la ei:

— Ce dracu' vă aşteptați să vedeți? Un Superman? O pereche de coarne?

Din fericire, cei din sală îşi găsiră rapid o nouă preocupare: începură să studieze rapoartele referitoare la examenele medicale efectuate asupra lui Choong şi a tovarăşilor săi, pierzându-se într-un labirint de amănunte, în speranța de a evita formularea unor întrebări stupide. Numai Lockspeiser, canadianul solid şi chel, cu fața congestionată, îşi închisese dosarul şi-l pusese deoparte, cu un gest discret…

— Scuzați-mi sinceritatea, doctore Singh, spuse el, dar lucrarea asta este pentru medici, numai că eu nu sunt medic! Sunt un om politic normal şi lucrez la Comisia de Control

pentru Comerț, iar interesul meu pentru cazul de față se limitează la faptul că doctorul Choong dorise să arbitreze criza bilanțurilor şi creditelor de care auzise vorbindu-se… acel conflict chino-indonezian. După cum ştiți, cei implicați sunt groaznic de încăpățânați, astfel încât e o muncă infernală să încerci să-i calmezi, şi cu atât mai mult să-i faci să accepte un arbitraj extern. Iar singurul om pe care-l acceptă este doctorul Choong. Doar asta contează pentru mine. Am putea renunța la jargonul tehnic şi să ne oprim asupra faptelor?

Prin urmare, individul se eschivase *într-adevăr* de la o acțiune… Spre surprinderea lui, vreme de câteva secunde, Howson simți o imensă satisfacție.

— Şi câți oameni sunt la curent cu treaba asta? întrebă Singh.

— Nu ştiu, mârâi Lockspeiser. Bineînțeles că am informat biroul său din Hong Kong. Parcă de acolo vine, nu?

Şi canadianul se uită chiorâş la chinezul din fața lui, domnul Jeremy Ho.

— Da. Adică… mă rog… se bâlbâi chinezul, cu un aer nefericit. Răspunsul la întrebarea doctorului Singh e negativ. Nu am avut contact cu domnul Choong de mai bine de o săptămână.

— Şi asta nu v-a intrigat? se scandaliza Lockspeiser.

— Aş propune o altă formulare: noi avem grijă ca… hm… să nu-l plictisim pe doctorul Choong. – tonul lui Ho era uşor dojenitor. Am crezut că plecase într-una din obişnuitele sale călătorii de documentare. Făcea ocolul lumii, pentru a sonda opinia publică şi a culege date pe care le considera utile. Numai el ştia ce era mai important în munca lui.

Singh tuşi cu subînțeles, apoi interveni:

— Totuşi, nu credeți că o asemenea dispută poate fi amânată? Acum, dificultatea cea mare o reprezintă recuperarea lui Choong. Ar fi bine să ne concentrăm asupra acestei probleme.

— Întocmai! spuse o femeie încă tânără, cu aer autoritar, îmbrăcată în negru şi verde, care stătea la mică distanță de

Lockspeiser. Howson nu-i cunoştea calificarea, dar manifesta oarecare interes în privința ei. Presupunea că era vorba de o telepată, dar când se apropiase de ea mental, conform regulilor, fusese întâmpinat cu echivalentul telepatic al unui refuz, şi faptul în sine îl descumpănise.

— Mulțumesc, domnişoară Moreno! spuse Singh, întorcându-se spre femeie. După câte am înțeles, nu se ştie nimic important despre tovarăşii doctorului Choong.

Domnişoara Moreno încuviință cu o mişcare a capului.

— Niciunul dintre ei nu a fost în atenția noastră în trecut…

— În atenția *noastră?!* întrebă Howson.

Privirile celor din jur se fixară câteva clipe asupra lui, după care se plecară, oarecum scandalizate de această ignoranță. Numai femeia brunetă păru să nu se sinchisească, iar riposta sa fu promptă şi dezinvoltă.

— A Poliției Mondiale, domnule Howson.

Normal. Când un om de care depinde pacea unei şesimi de planetă este în pericol, pare logic să-i vii în ajutor.

Jenat de lipsa lui de perspicacitate, dar şi mai nedumerit din cauza lipsei de receptivitate telepatică a femeii, Howson murmură o frază ininteligibilă.

— Ştiți cu toții ce i s-a întâmplat lui Choong, continuă Singh. Ceea ce nu reuşim să înțelegem este din ce cauză a făcut-o. Am procedat la analiza rapoartelor psihomedicale confidențiale pe care le-a adus domnul Ho de la Hong Kong, dar, întrucât examinarea nu s-a terminat încă, nu putem lansa decât ipoteze. Mai devreme, am afirmat că motivul care-l determină pe un telepat să formeze un grup catapatic este acelaşi cu cel care-l împinge la evaziune pe un non-telepat: fuga de o criză căreia nu-i poate face față în viața reală. Toate datele noastre însă ne conduc la concluzia că Choong era perfect integrat, că viața lui particulară, munca, puterile lui erau pe deplin satisfăcătoare. Am dreptate, domnişoară Moreno?

— Chiar e necesar să lungim reuniunea asta? întrebă femeia pe un ton plictisit. – Howson tresări: dincolo de

ecranul ce-i oprea gândurile, percepu o undă de inconfundabilă alarmă. Nu dispunem decât de o singură posibilitate de acţiune şi cu cât o vom pune în practică mai repede, cu atât va fi mai bine.

Lockspeiser bătu cu pumnul în masă.

— Admirabil! Poate să-mi spună cineva şi mie despre ce este vorba? Până acum, puţin ne-a păsat de chestiile astea... catapatice. Înţeleg doar că a tăiat toate căile de acces spre el, nu-i aşa?

— Nu ne rămâne decât un singur lucru de făcut, interveni Howson. Cineva trebuie să-l urmeze în lumea fanteziei sale, riscându-şi propria raţiune, ca să identifice legile care operează în acel univers, să descopere, înăuntrul celor zece personalităţi reale, dar şi al puzderiei de personaje secundare, Eul telepatului, şi apoi să-i facă visul atât de insuportabil încât să-l constrângă să rupă contactul cu ceilalţi şi să se întoarcă la percepţiile senzoriale normale. – tânărul infirm o privi fix pe domnişoara Moreno, înfruntând-o. Nu-i chiar un fleac!

— Nici prin cap nu mi-a trecut să... protestă femeia, fâstâcindu-se.

— Aţi spus că ar trebui să ne grăbim să-l silim pe Choong să se întoarcă. – Howson înclină capul, zâmbind ironic. Mai întâi, ar fi necesar să cunoaştem la perfecţiune personalitatea pacientului. În caz contrar el s-ar putea ascunde în spatele multor măşti... – înghiţi în sec şi-şi strânse buzele, continuând s-o privească pe domnişoara Moreno, fără a o mai vedea însă: gândurile lui erau departe. În plus, un intrus care ar dori să pătrundă în fantezia telepatului ar trebui să acţioneze pe furiş. Dacă ar intra pe faţă, la voia întâmplării, s-ar izbi frontal de forţa tuturor membrilor grupului, ceea ce ar duce la negarea propriei existenţe. De această dată, grupul este compus din zece persoane, şi puteţi fi siguri că Choong nu-şi împarte visul cu nişte diletanţi... Şi, în fine...

Howson făcu o pauză, vrând parcă să sporească tensiunea, s-o ajute să se materializeze. Toţi îi aşteptau cuvintele cu

răsuflarea tăiată.

— Şi, în fine, repetă el încet, Choong nu este nicidecum o persoană total neadaptată…

Şi atunci, pentru ce? Pentru ce? PENTRU CE?

*

Apoi urmară întrebările. Întrebări abstracte, neesențiale, previzibile…

— Nu poate fi diminuată rezistența… măcar cu nişte droguri?

— În niciun caz. Uneori, un electroşoc asupra organului lui Funk se dovedeşte util. Numai că apărarea creierului nu poate fi diminuată fără a afecta şi alte funcții… respirația, circulația. Nu dispunem de metode *atât* de selective încât să fim capabili să acționăm *numai* asupra sistemului nervos.

— Păi, cu inimă artificială, plămân artificial…

— E inutil, dacă, mai întâi, nu întrerupem legătura telepatică. Dacă le-am folosi înainte de vreme, ar însemna să le facem pacienților o favoare, înlăturându-se o parte din necesitățile fiziologice: funcțiile naturale ar putea înceta, fără să vatăme legătura mentală!

— Dacă ar fi îndepărtate corpurile unele de altele, s-ar simți vreo diferență?

— Vă reamintesc că telepații sunt folosiți şi pentru comunicarea cu Marte. Sper că acesta este un răspuns exhaustiv la întrebarea dumneavoastră!

Singh începuse să se enerveze. Răspundea la întrebări în mod automat, dar avea atenția concentrată asupra lui Howson, care părea să ignore complet discuțiile. Doctorul se întreba dacă nu cumva tânărul telepat „spiona” alte aripi ale clădirii.

Percepând nerăbdarea crescândă a directorului spitalului, ceilalți îşi schimbară intențiile, renunțând să mai pună alte întrebări şi înlesnind astfel intervenția lui Lockspeiser.

— Foarte bine, doctore Singh! Atunci rămâne de stabilit un singur lucru: va accepta doctorul Howson această sarcină? Şi

care sunt şansele lui de succes, într-un timp destul de scurt?

Vrei să ştii… Singh reuşi să-şi mascheze cu abilitate gândul, dar domnişoara Moreno îl captă, totuşi. După o clipă, se hotărî să vorbească:

— În privința acceptării cazului… sunt sigur că o va face. Cât despre reuşită, într-o perioadă destul de limitată… doctorul Howson are la activul său o serie întreagă de succese. În cea mai mare parte, tratamentele lui reuşesc, în decurs de 48 de ore. După cum ştiți, e necesar să absoarbă în întregime personalitatea pacientului, înainte de a intra în visul lui.

— Foarte bine, mârâi Lockspeiser, ridicându-se în picioare.

Domnişoara Moreno aşteptă până ce ieşiră toți din sală, apoi se întoarse către doctorul Singh.

— Doresc să reformulez întrebarea, doctore Singh, dacă nu vă deranjează. În acest caz, nu ne putem permite să avem dubii. Sunteți *sigur* că Howson va reuşi să-l aducă înapoi pe Choong?

Singh simți că i se urcă sângele la cap.

— E inadmisibil să spuneți sau să gândiți – aşa ceva! izbucni el. Fir-ar să fie, lucrez de unsprezece ani cu Jerry. S-a maturizat sub ochii mei. Dacă la început era un adolescent speriat, timid, întârziat, cu timpul a devenit… ei drace, un medic strălucit! Mintea lui este tăioasă ca un bisturiu. *Eu ştiu asta*, şi mă miră că tocmai dumneavoastră nu vă dați seama de adevăr. Parcă sunteți telepată, nu?

Urmă un moment de încordare. Cu ochii închişi, Howson aştepta să audă riposta. Nu avea chef să sondeze mintea domnişoarei Moreno, întrucât nu dădea dovadă de receptivitate.

— De unde ați aflat? Biroul meu primise ordin să nu dezvăluie acest fapt, şi cred că i-am indicat clar lui Howson că nu vreau…

— Nu era nevoie să-mi spună cineva! o întrerupse Singh nervos. Am cunoscut peste două sute de telepați, sănătoşi şi bolnavi, instruiți şi începători. Vreau doar să-mi spuneți cum

de e posibil să nu ştiţi că Jerry este unicul om din lume capabil să-l facă pe Choong să se întoarcă?

— Pentru că… – femeia făcu o pauză, vrând parcă să-şi aleagă cuvintele. Pentru că mă sperie Choong, ca să fiu sinceră! De când Vargas a descoperit conexiunea catapatică, din cauza… frustrării, a neadaptării… în fine, acum nu mai are importanţă… de atunci, cu toţii am fost în permanenţă supuşi tentaţiei. Dacă aţi lucrat cu atâţia telepaţi, probabil că dumneavoastră sunteţi o excepţie, dar aproape toţi ceilalţi indivizi normali consideră că această calitate înnăscută *ar fi total* satisfăcătoare, constituind o recompensă. Cu toată munca de lămurire ce vrea să demonstreze contrariul, oamenii ne invidiază. Şi totuşi, un telepat poate fi frustrat, deprimat, îşi poate pierde curajul. Fiecare dintre noi ar putea zice, la un moment dat: „Să piară lumea! Eu pot făuri una mai bună decât asta!”. Numai că, în majoritatea cazurilor, ne reţine ceva. De aceea, obişnuim să spunem: „Doar cei slabi şi neadaptaţi evadează!”

Dar acum a făcut-o Choong. Să fi fost şi el un neajutorat? Câtuşi de puţin! După câte se pare, el a fugit cu bună ştiinţă din realitate, fiind în deplinătatea tuturor facultăţilor sale mentale. Şi atunci, ce să fac eu? Sau Howson? Sau toţi ceilalţi? Am respins contactul cu Jerry Howson, doctore, şi, fără îndoială, asta l-a tulburat. Dar vezi… mă tem că… dacă descopăr că şi lui îi dă târcoale aceeaşi tentaţie, şi dacă şi el îşi dă seama că nici mie nu-mi displace ideea în sine, îl vom pierde nu numai pe Choong, dar se va alege praful şi de noi, pe vecie!

În loc de răspuns, Singh se mulţumi doar să încline capul.

*

Iată, dar, teama, în toată splendoarea ei. Brusc, Howson n-o mai consideră antipatică pe domnişoara Moreno: Intenţiile ei erau bune. Atâta doar, că nu înţelesese un amănunt important: pentru el, era preferabil să participe la spaimele celorlalţi, decât să-şi închipuie că numai diformitatea sa îi

îngrozea.

Cum zisese Marlowe, prin intermediul lui Mefistofeles? Ce plăcut este să ai tovarăşi în nenorocire… Nu reuşea să-şi amintească exact, dar, oricum, nu mai conta. Ideea de bază era valabilă şi pentru el, ceea ce-l ajuta să prindă curaj.

Apăsă pe butonul interfonului. O pauză, apoi se auzi vocea Deirdrei Van Osterbeck.

— Da?

— Deirdre, sunt eu, Jerry! Te rog, trimite-mi toate datele cazului Choong. Trebuie să mă apuc imediat de treabă.

CAPITOLUL XVII

De obicei, în acțiunile sale, Howson se baza pe inspirație. În nenumărate rânduri, distrusese visele catapatice folosindu-se de o slăbiciune pe care o descoperea brusc, după ce intra în himera respectivă. O slăbiciune pe care telepatul nu o mărturisise nici psihiatrului, nici soției… dacă era căsătorit (puțini telepați se căsătoreau, din cauza redusei posibilități de a avea copii care să le moştenească talentul). De data aceasta, însă, era conştient de faptul că improvizația nu i-ar mai fi fost de niciun folos. Ca atare, parcursese toate etapele meseriei, fără să lase nimic la voia întâmplării.

Mai întâi, petrecuse ore nesfârşite, extenuante, la cască – aparat ce includea un proiector de microfilme, un microfon şi un comentariu sonor – utilizind un stimulent slab, pentru a reuşi să-şi imprime cât mai multe date în minte. Apoi se dedicase investigațiilor directe, discutând cu toți aceia care-l cunoscuseră pe Choong: rude, foşti colegi de şcoală, foste prietene, colegii de muncă… în total, peste două sute de minți, pe care fusese nevoit să le sondeze, în căutarea unor date, a unor indicii capabile să-l ajute.

În cele din urmă, venise rândul soției lui Choong.

El nu dorise, s-o abordeze, încercând să se convingă pe sine însuşi, dar şi pe femeie şi pe Singh că o asemenea întrevedere nu era necesară, că materialul cules era

satisfăcător. Totuşi, nu avusese încotro şi acceptase şi această corvoadă, la insistenţele doamnei Choong: aceasta voia cu disperare ca soţul ei să se reîntoarcă, şi dacă exista ceva util în propriile-i amintiri considera că Howson era îndreptăţit să-l cunoască.

Doamna Choong era o femeie scundă, grăsuţă, nu prea atrăgătoare, o telepată receptoare cu o capacitate destul de slabă. Străbunii ei fuseseră polinezieni, munca ei actuală fiind legată mai ales de adaptarea culturală a Noii Guinee, vizând reducerea şocului produs de tehnologia modernă asupra unor oameni ai căror bunici se născuseră în epoca de piatră. Practic, din această cauză, lipsise mai bine de trei luni de acasă şi nici nu se aştepta să-şi revadă soţul prea curând.

Când Howson intrase în contact cu mintea ei, era ferm convins că acolo avea să descopere motivele fugii lui Choong. Căutase indicii ale unor probleme sexuale, matrimoniale, ale unor tensiuni… şi rămăsese năucit: niciuna din presupunerile sale nu se confirma! Găsise doar o dublă încărcătură de durere, însoţită de o întrebare muta: *De ce a plecat fără mine?*

Numai că femeia nu cunoştea răspunsul şi nu ştia nici când intrase el în labirintul subconştientului. După toate aparenţele, Choong era telepatul cel mai bine adaptat pe care-l cunoscuse vreodată. Integrarea sa nu ridica nicio problemă, era perfectă, atât în plan casnic, cât şi în cel social şi public.

Tulburat la culme, Howson rezistă impulsului de a-şi întrerupe brusc pregătirile. Ştia că Ho şi Lockspeiser ar fi devenit şi mai îngrijoraţi şi că însuşi Singh, a cărui încredere în el era de nezdruncinat, s-ar fi întrebat dacă toate aceste precauţiuni erau într-adevăr necesare, sau dacă nu reprezentau, de fapt, o încercare de a amâna inevitabilul moment al terapiei. Un lucru, însă, era clar: nici dacă criza chino-indoneziană s-ar fi dezlănţuit cu toată violenţa, Howson n-ar fi avut curajul să-l înfrunte pe Choong fără să-i cunoască punctele slabe.

Şi, cum Choong nu avea hibe, cel puţin nu din cele

importante, nu-i mai rămânea decât să apeleze la însoțitorii lui.

În acest caz, sarcina era mult mai uşoară. Deşi niciuna din cele nouă persoane ce alcătuiseră grupul catapatic nu dorise, în mod deliberat, să se lase pradă fanteziei, Choong nu depusese prea mari eforturi ca să le convingă. În consecință, găsi numeroase date promițătoare în fişele lor clinice.

Un bărbat: mania puterii reprimată, vise de tipul: „rege al unui popor de sclavi" revelate în cursul analizelor, cu câțiva ani mai înainte.

Un altul: o adolescență bazată pe minciuni, punctată cu mici tentative de furt şi neglijabile acte de vandalism.

O femeie: tentativă de sinucidere, după o aventură amoroasă nefericită.

*

Sunt un şacal, se mustra Howson, pentru a nu ştiu câta oară. *Aceşti oameni au făcut din evaziune un ultim refugiu în fața unei existențe nefericite, iar eu cotrobăi cu nesimțire înăuntrul lor... Şi pentru ce, mă rog? Ca să abat împotrivă-le murdăriile lor personale, ca să le fac fuga imposibilă!*

*

— Pregăteşte totul, Deirdre! Cobor.

— În regulă! Când vei veni, totul va fi gata. Personalul te aşteaptă de multe ore.

Howson întrerupse comunicarea, se ridică de pe scaun şi se întinse alene, vrând parcă să-şi pună în mişcare toți muşchii atrofiați ai spinării, apoi porni şchiopătând către sala în care se afla pacientul. Îl încerca vaga senzație că era urmărit de un batalion de fantome. Poate că fusese o greşeală să rămână în vechea lui cameră de spital, poate că ar fi trebuit să se ducă să locuiască în oraş, şi atunci n-ar mai fi fost nevoit să refacă drumul de odinioară, când, orbit de lacrimi, se repezise în ajutorul Ilsei Kronstadt.

Să fi fost acesta momentul crizei? Chiar şi Ilse avusese pe vremuri o carieră plină de succese, până când (după cum

spusese ea!) tumoarea o secătuise de puteri. Forța lui fizică nu era în scădere, dar controlul său mental risca oricând să sufere o năruire lăuntrică. Înspăimântat de moarte, Howson ştia că se angajează într-o acțiune în care numai cea mai sublimă încredere în sine însuşi l-ar fi putut ajuta. Şi nu exista niciun începător tânăr şi încăpățânat în stare să vină să-l salveze, ca o Furie, într-al doisprezecelea ceas…

În cele din urmă, vom recurge la o muncă de grup: ar trebui să adunăm laolaltă trei sau patru telepați activi, cu forțe minore şi, diminuându-le Eul prin procedee hipnotice, să punem în fruntea echipei un telepat terapeut, iar după… Dar acesta ar deveni, practic, un alt grup catapatic.

Nu, deocamdată nu putea fi vorba de o asemenea soluție. Nu înainte ca telepații să fie asimilați de o lume condusă de non-telepați… Abia atunci aveau să dispară presiunile exercitate asupra lor şi, implicit, motivele care-i împingeau să se refugieze în lumea viselor…

Intră în sala de terapie intensivă şi, privind în jur, avu surpriza să o zărească, printre cadrele medicale, şi pe domnişoara Moreno. Îl căută din ochi pe Singh, adresându-i o întrebare mută.

Vreau să te văd la lucru, doctore Howson! recepționă, surprins, răspunsul femeii. *Am rămas impresionată de relatările doctorului Singh.*

— Bine, bine! răspunse mecanic Howson, cu glas tare. Ce schimbare!

O privi, având întipărită pe chip o expresie hotărâtă, şi o văzu tremurând. Totuşi, domnişoara Moreno continua să-şi țină mintea deschisă, şi el îi admiră undele cerebrale ce degajau stabilitate şi o forță apropiată ca intensitate de cea a lui Choong, dar cu o viguroasă notă de feminitate.

— Înțeleg, spuse el în cele din urmă. Vrei să-mi întăreşti convingerea că nu toți telepații urmează calea lui Choong. Deci, ne aflăm aici cu toții, în aceeaşi barcă… Totuşi, te previn să fii atentă. Orice mi s-ar întâmpla, să nu încerci să-mi dai o mână de ajutor.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Howson se apropie de pat. Un infirmier zelos încercă că-l ajute. Nu era necesar; probabil că era a treizecea oară când făcea acelaşi lucru, în acelaşi scop. În timp ce i se legau de corp diferitele aparate, mai aruncă o ultimă privire de jur-împrejur.

Nu se schimbaseră prea multe de când păşise acolo prima dată. E drept, de-a lungul anilor ştiința medicală evoluase, iar utilajele erau mai funcționale decât pe vremea Ilsei Kronstadt. Dar, în rest, încăperea arăta tot aşa cum o văzuse la începutul carierei sale.

Singh îi zâmbi. În schimb, Deirdre Van Osterbeck era prea ocupată cu controlarea encefalografelor ca să-i acorde atenție. În ambele minți desluşi o luptă acerbă între anxietate şi speranță.

Receptorul (un tânăr slab, pe nume Pak Chang Mee, cu un zâmbet permanent în colțul buzelor) se aşeză pe scaunul de lângă pat. Până atunci, măi colaboraseră în două rânduri şi un rapid sondaj mental scoase la iveală că tânărul era foarte sigur de succes.

Şi mai era Choong.

— Gata! spuse Deirdre, pe un ton sec, consultându-se cu tehnicienii, care dădură aprobativ din cap în direcția lui Singh.

— Gata! confirmă Howson. Înregistrare. – imaginile prinseră să se formeze în clipa când se relaxă, pregătindu-se de contact. Văd schema principală… oraşul, munții… La început, era iarnă. Acum, vremea se schimbă. Scena e pregătită pentru un mare eveniment. Încerc să pătrund de-a lungul canalului secundar K, strada comerțului şi a comunicațiilor. De oraş se apropie o caravană. Am identificat cel puțin o personalitate schizoidă secundară, de mare forță…

În perioada documentării, sondase cu grijă, în repetate rânduri, mintea lui Choong. Acum lumea lui imaginară i se părea familiară: aproape avea senzația că e întâmpinat cu brațele deschise… Realitatea spitalului păli şi, deodată…

CAPITOLUL XVIII

…Ruliu, ca al unei şalupe plutind pe o mare uşor agitata, însoțit de un miros deosebit, cum nu mai întâlnise până acum.

Cămile.

Howson deschise ochii. Iluzia era completă, dar faptul în sine nu-l mira. La urma urmei, avea de-a face cu un adversar strălucit.

Încetul cu încetul, amănuntele începură să se contureze. El era… Hao Sen mercenarul, păzitorul caravanei, şi călărea dezinvolt pe magnifica sa cămilă, Stella, în capul şirului dezordonat de negustori şi călători care intrau pe poarta Cetății Tigrului. Aerul proaspăt, dătător de noi puteri, biciuia plămânii. Iarna era pe sfârşite, şi aceea era prima caravană ce se încumetase să înfrunte primăvara şi tâlharii, traversând munții, prin nord.

Bandiți… Conceptul conținea o notă de oboseală, dar şi de satisfacție, şi el îşi reaminti: se dăduseră câteva lupte… bandiții pregătiseră o ambuscadă. Urmele erau încă proaspete: un om şchiopăta, un altul purta o eşarfă însângerată în jurul capului. Chiar şi el – îşi întinse muşchii puternici ai trupului său de atlet – avea câteva contuzii, în locurile unde armura şi benzile de piele opriseră loviturile de spadă. Dar reuşiseră să învingă, scăpând din încleştare fără prea multe pierderi. Circula zvonul că, la vară, împăratul avea să-şi trimită armata pentru a-i scoate definitiv pe tâlhari din vizuinele lor. Căscă zgomotos şi îşi scărpină barba neagră. Apoi, pipăind garda marii sale spade, dădu pinteni cămilei, îndreptându-se către poarta cetății.

Zidurile erau enorme, fără moarte, parcă. Icicolo se zăreau formele negre ale soldaților dispuşi în poziții strategice. Deasupra porții veghea impunătoarea emblemă a cetății – un uriaş cap de tigru. Era o protecție magică, aleasă cu înțelepciune: cetatea era imensă şi merita să poarte numele puternicului animal, considerat al doilea ca forță dintre toate

viețuitoarele. (De unde aflase asta? Cine îi spusese că tigrul se bucura de o asemenea considerație la vechii chinezi? O clipă, se încruntă bănuitor, apoi renunță să dezlege pe moment misterul, amânând întrebările pe altă dată.)

Oamenii ieşiseră pe străzi, venind în întâmpinarea lor cu fețele luminate, râzând şi chiuind, şi unii membri ai caravanei ridicau lancea în semn de salut. Hao Sen râse cavernos, întorcând capul după fetele cu pielea catifelată, ca orice soldat care a stat vreme îndelungată departe de femei.

Echipele din garda cetății dirijau caravana şi-i înlesneau înaintarea; negustorii cu nas ascuțit îşi închideau prăvăliile, coborând cu toții în piață, pentru a începe tratativele. Hangii se buluceau şi ei prin preajmă, în căutare de clienți. Era de-a dreptul incredibil câte persoane se îngrămădeau de-a lungul străzii, şi încă mai veneau…

În marele țarc din mijlocul pieții au fost întâmpinați cu alte strigăte de voie bună. Hao Sen continua să se legene calm pe spinarea cămilei, culegând toate informațiile posibile despre universul înconjurător, impresionat la culme de bogăția localnicilor. Era… fantastic!

— Ei, tu de colo! răcni un glas, întrerupându-i meditațiile: un ofițer din garda cetății, îmbrăcat într-o splendidă armură împodobită cu culorile magice, negru şi galben, se apropiase de el. Descalecă imediat! Este interzis să mergi călare prin piață!

Hao Sen mârâi, dar se supuse. Nu îndrăznea să obiecteze: era prea devreme ca să atragă atenția asupra lui. Stella îşi exprimă propria opinie printr-o strâmbătură disprețuitoare, ca şi cum ar fi vrut să comenteze obiceiurile locului, şi el nu reuşi să-şi reprime un zâmbet.

— Şi ce să fac cu cămila mea?

Ofițerul îi indică un punct din apropiere, în susul străzii pe care veniseră.

— Acolo sunt câteva hanuri, cu grajduri potrivite pentru animalele obosite. În locul tău, m-aş grăbi, ca să nu risc să rămân pe dinafară.

*

Puțin mai târziu, Hao Sen se întorcea din nou în piață, mergând la pas, cu spada atârnată la brâu.

Acum scena era dominată de cea mai frenetică forfotă: mărfurile fuseseră descărcate şi puse pe jos, în aşteptarea eventualilor cumpărători. În jur se strânseseră toți meseriaşii din cetate şi începuseră să se târguiască vociferând; frizerii îi sâcâiau pe călători insistând să le aranjeze părul sau să-i bărbierească; saltimbancii, scamatorii şi muzicienii îşi ofereau serviciile tuturor celor dispuşi să-şi cheltuie timpul şi banii. Numai Hao Sen vagabonda fără țintă prin mulțime.

Cea de-a patra latură a pieței, unde negustorii nu aveau acces, se afla în fața unei clădiri mari, cu o scară impozantă numărând aproximativ o sută de trepte şi cu un acoperiş imens format din douăzeci de pagode. Pe fațadă era fixată o inscripție compusă din ideograme roşii şi aurii, semnificând TEMPLUL BUNĂVOINȚEI CEREŞTI.

Pe trepte, câțiva muncitori isprăviseră construirea unei platforme care susținea un tron. În vreme ce admira baldachinele aurite şi lucrătura aleasă a tronului şi a platformei, Hao Sen se gândi că era martorul pregătirilor prilejuite de o vizită a împăratului. Apoi, privind în jur, zări un om vânjos, însoțit de o escortă înarmată, ce dădea ocol pieței, alegând mai multe mărfuri de o valoare deosebită, care erau adunate de o echipă de tineri voinici şi apoi erau puse la picioarele scării ducând spre uşa templului.

Împăratul. Hao Sen cumpăni posibilitatea de a se afla în fața adevăratului stăpân al acelei lumi.

Şansele ca un asemenea eveniment să se petreacă erau infime; cel puțin una din personalitățile de oglindă care făuriseră acea superbă cetate imaginară trăise din iluzii sclavagiste, împăratul, probabil, fiind nu personalitatea dominantă, ci una secundară.

Pe de altă parte, însă…

În vreme ce se îndeletnicea cu asemenea meditații, Hao Sen tresări brusc zărind în celălalt colț al pieței un dresor de

dragoni. Fără multe menajamente, îşi croi drum prin mulţime, ignorând protestele precupeţilor, şi se opri în mijlocul cercului de spectatori ce se ţineau la o bună distanţă de îmblânzitor şi de animalul său.

Dragonul părea pe jumătate mort de foame şi era mult mai mic decât un specimen obişnuit; în plus, solzii îi erau atacaţi de o boală frecventă la animalele din familia lui, un fel de ciupercă-parazit. Colţii lui, încă tineri, lungi de vreo zece centimetri, erau albi şi ascuţiţi, şi dragonul şi-i descoperea, şuierând furios. Dresorul, un bărbat gras, cu pielea întunecată, probabil un nomad din sud, îl silea să execute un soi de dans, împungându-l cu un *ankh* înroşit în foc.

Pe când Hao Sen privea scârbit acest spectacol jalnic, auzi în spatele lui un sunet prelung de trompetă şi întoarse capul. O procesiune de soldaţi, îmbrăcaţi în uniforme extravagante, intra în piaţă, urmată de câţiva sclavi ce purtau o lectica făurită din lemn rar şi împodobită cu mătase scumpă. Oficialităţile răcniră câteva ordine şi toată suflarea adunată în acel perimetru se prosternă în faţa cortegiului imperial.

Când, într-un târziu, li se permise să-şi înalţe feţele din pulbere, împăratul era aşezat pe tronul său, înconjurat de suită: mandarini împodobiţi cu pene de păun, slujitori ce duceau evantaiele de ceremonie, precum şi înalţi ofiţeri. Hao Sen îi privi pe toţi cu mare interes. Curând atenţia îi fu atrasă de un bărbat înalt, cu un aer onest, îmbrăcat într-o splendidă haină de mătase, care stătea în picioare, la dreapta împăratului. Din acel moment, încetă să se mai preocupe de ceremonia în curs de desfăşurare – închinarea căpeteniei caravanei şi prezentarea darurilor – şi începu să-l studieze cu atenţie pe acest nou personaj. E drept, nu exista nici cea mai mică asemănare cu fiinţa reală, dar asta nu constituia un indiciu, câtă vreme fiecare se metamorfoza în planul imaginarului.

Hao Sen îndepărtă acest gând şi se întrebă din nou dacă, totuşi, nu era prea devreme pentru a atrage atenţia asupra sa. Pe de o parte, bogăţia şi suspiciunile localnicilor îl

îndemnau la prudență; pe de altă parte, era cert că personalitățile secundare se dezvoltaseră peste măsură. El se infiltrase în acest univers sub haina de împrumut pe care şi-o alesese singur şi nimeni până acum nu-i remarcase prezența, cel puțin în aparență.

În cele din urmă, îşi luă inima în dinți şi înaintă prin mulțime, până în primul rând, atâturându-se celor care renunțaseră să mai caşte gura la giumbuşlucurile saltimbancilor şi la minunile magicianului, pentru a se bucura de privilegiul de a admira fastul Curții Imperiale. Acum, împăratul isprăvise examinarea darurilor şi privea distrat în jur, rezemat comod de spătarul tronului. După câteva clipe, remarcă prezența lui Hao Sen şi-i adresă o întrebare căpeteniei caravanei.

— Îi suntem foarte îndatorați! exclamă încercatul bărbat. El a condus escorta noastră în lupta împotriva bandiților, aducându-ne victoria.

— Să se apropie! spuse împăratul cu un aer de sublimă detaşare.

O persoană oficială îi făcu semn lui Hao Sen şi acesta, cu supuşenie, înaintă până la picioarele scării şi îngenunche în fața împăratului. După îndeplinirea întregului ceremonial, se ridică din nou în picioare şi rămase nemişcat, drept ca lumânarea, cu mâna încleştată pe mânerul spadei.

Împăratul îl examina cu atenție.

— Pare un luptător excelent! spuse el într-un târziu, mângâindu-şi barba. Întrebați-l dacă nu are intenția să intre în armata mea.

— Ceresc Stăpân, umilul tău servitor ştie că, pe timpul verii, armata va scoate bandiții din cuibul lor: Dacă i se oferă privilegiul de a participa la acțiune, el te va sluji din toată inima.

— Bine! acceptă sec împăratul, privind încă o dată impresionanții muşchi ai luptătorului. să-i noteze cineva numele. Vom hotărî mai târziu.

În mod mecanic, Hao Sen îi comunică unui oficial numele

său, precum şi acțiunile la care participase. Aceasta era o precauție firească: dacă ar fi fost silit să desprindă din grupul catapatic, una câte una, personalitățile de oglindă, ar fi putut transforma visul „rege al unui popor de sclavi” în ceva destul de puțin plăcut pentru cel care-l inițiase. Totuşi, acum avea certitudinea că împăratul era doar o personalitate secundară.

Atunci adevăratul stăpân al plăsmuirilor era omul înalt, care stătea retras? Sau era vorba despre altcineva, absent din respectiva secvență?

Din nou, decise că încă nu venise vremea să treacă la fapte.

*

Procesiunea imperială abia părăsise piața, când, dintr-odată, izbucni strigătul: „Dragonul! Dragonul!”

Hao Sen întoarse capul şi văzu mulțimea tălăzuită de o panică de nestăpânit. Toți fugeau care încotro, răsturnând corturile, împrăştiind mărfurile şi doborând în goana lor nebună bătrâni şi copii. Numai el rămase pe loc, încercând să înțeleagă ce se petrecea.

Şi în scurt timp văzu. Dragonul cel apatic se preschimbase într-o fiară ucigaşă: îşi țintuise stăpânul la pământ şi-i scrijelea fața cu ghearele, răspândind în jur o ploaie de sânge. Apoi, după o vreme, plictisindu-se pesemne de macabrul joc, monstrul se opri şi începu să cerceteze marea piața, cu ochii lui galbeni. Hao Sen se gândi că avea să asiste la ultima reprezentație a bătrânului dresor, în care acesta urma să interpreteze rolul celui jertfit. Totuşi, bestia părea că nu intenționează să devoreze cadavrul. Inima eroului prinse să bată mai puternic atunci când îşi dădu seama că niciun obstacol nu-l mai despărțea de fiara sângeroasă.

Întârziase prea mult în acel loc. Cea mai mică mişcare ar fi atras atenția dragonului, şi ceva îi spunea că fiara ar fi reuşit să-l prindă, chiar dacă ar fi avut aripi la picioare. Dintr-o străfulgerare, înțelese motivul pentru care fusese constrâns să intre în piață fără cămilă. De multe ori, aceasta fusese manevra lui preferată, şi iată că acum întâlnise un adversar

care-o folosea şi el cu măiestrie, învingându-l cu propriile-i şiretlicuri.

Dragonul începuse să se târască încet spre el, fixându-l cu ochi ce aruncau scântei, aidoma jăratecului risipit din vasele răsturnate. Disperat, Hao Sen privi în jurul lui în căutarea unei arme: văzu un par rupt ce mai devreme sprijinise un cort şi se îndreptă într-acolo. În clipita aceea, dragonul atacă.

Hao Sen azvârli parul ca pe o suliţă şi în acelaşi moment se aruncă la pământ, într-o parte. Mai mult mânat de noroc decât de precizia ţintirii, vârful ascuţit lovi o formaţiune de solzi mâncaţi de ciupercă, făcându-l pe dragon să urle de durere. Dar bărbatul abia apucă să-şi tragă suflarea că fiara se răsuci şi-l atacă din nou cu furie.

Prima data, Hao Sen se rostogoli în lături, scoţând spada. A doua oară, nu mai reuşi să se ferească la timp; bestia îşi îndoi cu abilitate coada în aer, lovindu-l pe la spate, şi durerea îi tăie răsuflarea. Coada era dură ca un baston, şi dragonul cântărea pe puţin cât un om.

În furia atacului său, dragonul dădu peste cortul unui vânzător de frânghii, şi funiile îi stingheriră mişcările, permiţându-i lui Hao Sen să-şi pregătească apărarea. De data aceasta, în loc să se deplaseze lateral, cum făcuse la început, se lăsă să cadă pe spate, ţinând în acelaşi timp spada întinsă înainte, doar – doar o străpunge pântecele dragonului.

Lovitura fu atât de puternică, încât mânerul spadei îi scăpă din mână. Pentru o vreme, pulsul păru să i se oprească, iar capul lui, izbindu-se de pavajul pieţei, răsună ca un gong. Urlând de durere, dragonul îl zgârie cu labele posterioare şi Hao Sen simţi cum ghearele încovoiate îi sfâşie cizmele.

Ridicând un picior, bărbatul lovi cu violenţă dragonul la baza cozii, distrăgându-i pentru o clipă atenţia. Simultan, se rostogoli mai departe, ieşind din raza de acţiune a fiarei turbate. Ar fi vrut să-i scoată ochii, dar aceştia erau bine protejaţi de crestele orbitale osoase; în plus, exista riscul de a-şi pierde vreun deget. Privea în jur cu disperare, căutând o armă care să înlocuiască spada pierdută. Între timp,

renunțând la inutilele tentative de a-şi smulge lama înfiptă în pântec, dragonul urlă şi se aruncă din nou asupra lui.

De data aceasta, însă, atacul îşi pierduse din eficiență, venind dintr-o parte, deoarece una din labele posterioare îi fusese afectată. Totuşi, coada grea se îndrepta în direcția capului lui Hao Sen, amenințând cu o lovitură teribilă. Gâfâind, eroul o prinse cu amândouă mâinile şi zvârcolirea dragonului îl făcu să se răsucească pe călcâie.

De-a lungul unui moment de groază, trăi cu impresia că animalul încerca să se cațere pe propria-i coadă, pentru a-l nimici. Apoi, pornind să se rotească în sens contrar, simți în brațe o zguduitură puternică: dragonul se lăsase în voia lui. De patru, de cinci ori, piața se învârti prin fața ochilor lui Hao Sen, în vreme ce sângele fiarei păta pământul în cercuri tot mai mari. Bărbatul se mai roti o dată, sâltând corpul dragonului, apoi îi dădu drumul.

Hoitul trecu prin cortul vânzătorului de funii, zbură peste mesele zarafilor, împrăştiind monede în toate părțile, şi se opri în cele din urmă, cu o bufnitură surdă, la poalele scării ce urca spre templu.

Oftând cu năduf, Hao Sen îşi lăsă brațele în jos şi mai scrută o dată animalul neînsuflețit, apoi îşi mută privirea în susul scării, până când întâlni ochii bărbatului înalt, care rămăsese pe loc, rezemat într-un toiag lung, şi urmărise întreaga înfruntare.

Şi în clipa aceea nu mai avu nicio îndoială.

CAPITOLUL XIX

— Straşnică luptă!

Bărbatul vorbi pe un ton ce lăsa să se înțeleagă că văzuse multe la viața lui. Hao Sen nu-i răspunse: simțea cum inima dădea să-i spargă pieptul. Toate planurile lui se risipiseră, lăsându-l vulnerabil pe de-a-ntregul. Mai avea o unică speranță – să se prefacă a fi, pur şi simplu, creația fanteziei unei personalități schizoide secundare, perfect integrată în

schema generală a visului.

Eroul scuipă în praf şi se apropie ca să-şi scoată spada împlântată în pântecele fiarei. Dar îi fu de ajuns o singură privire pentru a se lămuri că aceasta devenise inutilizabilă, lama fiind îndoită în unghi drept. Strecură câteva înjurături printre dinți şi o aruncă cât colo.

— Aşteaptă! porunci necunoscutul. O spadă care a luat viața unui dragon nu se cuvine a fi azvârlită cu atâta uşurință. Ad-o încoace!

Hao Sen se supuse, în pofida voinței sale. Bărbatul luă arma şi o examină cu atenție, apoi, murmurând câteva cuvinte neînțelese… o vrajă pesemne… îşi uni degetul mare şi arătătorul mâinii drepte, formând un inel prin care îşi trecu toiagul.

După alte câteva clipe, începu să plimbe inelul degetelor de-a lungul spadei.

Sângele închegat se scurse pe scări, făcând oțelul să scânteieze în razele soarelui. Când cercul magic ajunse deasupra frânturii, lama vibră mai întâi, apoi se destinse ca un arc şi se îndreptă, zbârnâind.

— Sunt vrăjitorul Chu Lao, se recomandă necunoscutul, pe un ton amabil. Poftim, ia-ți spada!

Şi, în clipa următoare, bărbatul cel înalt dispăruse.

*

Descumpănit la culme, Hao Sen trecu în revistă cele întâmplate. Era clar că, deşi îşi făcuse toate pregătirile cu grijă, pornise de la o ipoteză eronată, care i-ar fi putut fi fatală: în mod inconştient, socotise că se va înfrunta cu un inamic asemănător tuturor celorlalți pe care-i întâlnise. Dar nu era aşa. Adversarul său era un bărbat capabil să-şi asigure o apărare completă şi sofisticată, atât pe tărâmul fanteziei, cât şi în orice alt domeniu al existenței sale. Petele de pe solzii dragonului ar fi trebuit să-l pună în gardă. Personajele de acest gen erau de neconceput. Se putea pune problema dacă nu fusese cumva produsul propriei reacții în

fața mediului ambiant, sau dacă dragonul nu reprezenta de fapt o personalitate schizoida secundară, iar nu o creație a fanteziei.

În trecut, folosise de multe ori acest truc şi considerase că ar fi putut apela din nou la el, când o concepuse pe Stella, cămila lui. Dar, fie din intuiție, fie din prevedere, duşmanii necunoscuți îi făcuseră inutilizabilă de la început această armă.

Prin urmare, dragonul era un schizoid secundar, cu o personalitate proprie „reală”, iar stăpânul Cetății Tigrului nu era împăratul, în ciuda fastului şi adulației cu care era înconjurat, ci Chu Lao, vrăjitorul.

Vrăjitorul! Hao Sen simți fiori de gheață de-a lungul şirei spinării. Nu era de mirare că primul contact cu acea lume imaginară îl făcuse să se gândească la magie! E drept că pe parcursul numeroaselor „escapade” prin fanteziile pacienților săi întâlnise unele efecte pretinse magice. Dar în acele cazuri, fără niciun dubiu, fusese vorba de acte de grandilocvență infantilă, încropite în pripă şi lipsite de coerență. În schimb, n-avea nicio îndoială că magia practicată de Chu Lao era riguros coerentă, guvernată de legi elaborate cu grijă, rigidă şi inflexibilă ca o ştiință.

Îşi abandonă planurile de la început. În acest caz, nu-i erau de folos nici subtila muncă de convingere, şi nici strădania de a-şi asigura o autoritate incontestabilă în fața celorlalți, tehnici folosite de atâtea ori, în trecut. Folosirea armelor zămislite de duşmanul său şi lupta pe terenul ales de acesta reprezentau o cale sigură spre pierzanie.

Muncit de gânduri sumbre, examină spada pe care vrăjitorul o făurise din nou. Trebuia să evite cu orice preț înfrângerea, dacă nu voia să fie irevocabil condamnat. Şi, paradoxal, în acest scop, trebuia să urmeze în permanență schema elaborată de adversarul său. Dacă ar fi tulburat prea mult fantezia acestuia ar fi provocat o criză care, la rândul ei, ar fi dus la pierderea contactului mental, şi s-ar fi trezit vagabondând într-o lume imaginară, nutrind convingerea

falsă că repurtase o mare victorie.

Nu i se oferea decât o unică portiță de scăpare – forța brută. Şi se hotărî s-o folosească pe cât îi stătea în putință.

*

Coborau de pe coline în rânduri ordonate, având hotărârea întipărită pe chipuri. Acei bandiți nu erau o ceată de barbari, ci o armată deprinsă cu disciplina, o neasemuită maşină de război. Când ajunseră la câteva mile de Cetatea Tigrului, razele reflectate în oțelul spadelor şi în platoşele lor atraseră atenția gărzilor cetății şi, de-a lungul bastioanelor, se iscă o teribilă vânzoleală.

Călărindu-şi cu dezinvoltură cămila, în fruntea armatei, Hao Sen zâmbi, şi dinții lui străluciră în mijlocul stufoasei bărbi negre. Lancea lungă lovind cadențat coapsa Stellei, precum şi spada vrăjită, agățată la cingătoare, îi redaseră binecuvântata încredere în propriile-i puteri. Puțin îi păsa ce aveau să facă ceilalți. Soarta lor era pecetluită. Ceea ce pusese el la cale putea să nimicească întreaga suflare din Cetatea Tigrului, inclusiv pe arogantul Chu Lao.

În decurs de o oră, bandiții ajunseră la poalele colinelor, într-o tăcere întreruptă doar de răpăitul tobelor şi, evitând să intre în bătaia săgeților adversarului, se desfăşurară pe teren, înconjurând cetatea. Erau decişi să pornească asediul înainte ca împăratul să aibă timp să-şi pună armata în picioare şi să-şi adune proviziile necesare organizării campaniei de vară împotriva lor.

Hao Sen îşi admiră opera cu satisfacție. Pentru sine, nu se lăcomise inventând o poziție de vază, ci se mulțumise cu comanda unui detaşament de cavalerie. Cel care, aparent, era căpetenia bandiților, se bucura de tot luxul şi privilegiile acordate de obicei şefului unei asemenea hoarde, călătorind într-un car tras de zece boi, împodobit cu covoare persane şi cu splendide piei de animale rare. În spatele carului era un permanent du-te vino de ofițeri, mesageri şi sclavi.

Atacanții se opriră. Pe bastioane se zăreau agitându-se

conducătorii armatei ce apăra cetatea. După un timp, aceştia îşi părăsiră pozițiile, reunindu-se pe marea terasă de deasupra porții principale, în dreptul locului în care făcuse popas carul căpeteniei bandiților.

Din rândurile invadatorilor se desprinse un sol, dând semnalul de începere a tratativelor preliminare. Celor din cetate li se cerea să capituleze fără a opune rezistență. Răspunsul, solemn, dar negativ, fu însoțit de o ploaie de săgeți, silindu-l pe purtătorul mesajului să se retragă în grabă.

Fie, dacă asta le era voia! Hao Sen îi văzu pe apărători punându-se la adăpost de riposta energică a bandiților. Apoi urmă o scurtă perioadă de acalmie, întreruptă doar de câteva lansări răzlețe, dând prilej iscoadelor să relateze tot ceea ce aflaseră în legătură cu apărarea cetății.

După toate aparențele, poarta principală constituia singurul punct vulnerabil al inexpugnabilei construcții. În consecință, dezlănțuind o cumplită ploaie de săgeți, arcaşii îi forțară pe apărători să se adăpostească în spatele crenelurilor, în timp ce masa de sclavi începu să care mari cantități de vreascuri şi de lemne de foc lângă masiva poartă. E drept că pierderile erau mari, dar treaba părea să meargă bine. Dintr-odată însă asaltul încetă. Atacanții se retraseră, iar apărătorii, buimaci, îşi dădură seama că ceva se schimbase. Ieşiră precauți din ascunzători, protejându-se cu scuturile vopsite în galben şi negru şi împodobite cu emblema tigrului, şi nu avură nevoie de prea mult timp pentru a se lămuri ce anume îi făcuse pe bandiți să-şi schimbe gândul.

Pe nesimțite, nori amenințători se adunaseră pe cer şi primele picături de ploaie începuseră deja să cadă. Niciun foc, oricât de puternic ar fi fost, n-ar fi rezistat potopului care se anunța.

Hao Sen privi printre gene spre marea terasă de deasupra porții, convins fiind că neaşteptatul diluviu nu avea o cauză naturală. Şi nu se înşela. Înfăşurat într-o mantie neagră, lipit de zidul de piatră, stătea vrăjitorul Chu Lao, iar ochii lui

scrutau intens cerul acoperit cu nori amenințători. Pe moment, magia îl ajutase să îndepărteze pericolul de cetate.

Hao Sen rânji cu satisfacție şi banditii porniră din nou la atac.

Pieile şi podoabele îngrămădite pe „carul căpeteniei” fură înlăturate, dezvăluind un schelet îngust de bambus, ce permitea doar unui singur om să se strecoare înăuntru. Pe aici se perindaseră toți cei care veneau să se... închine şi să vorbească „marii căpetenii”. În această parte, carul se transformase într-o maşină incendiară, plină cu răşină, lemn şi chiupuri de ulei. Oamenii îndepărtară animalele ce trăgeau la ham, şi maşina infernală continuă să coboare panta înclinată pe o traiectorie care-o ducea drept spre poarta cetății.

Încordat la maximum, Hao Sen aştepta derularea evenimentelor. Soldații din cetate văzuseră ce se petrecea şi încercau cu disperare să fugă de pe terasă.

Încă zece metri...

În urma carului începuseră să şuiere săgeți aprinse; a doua şi a treia loviră două chiupuri cu ulei şi flăcările izbucniră imediat, de patru ori mai înalte decât un stat de om, producând un înspăimântător nor de fum. Cu un zgomot cumplit, carul se izbi de porțile cetății şi focul se răspândi în toate părțile.

Până acum, totul mergea bine. Dar, oare, Chu Lao fusese luat prin surprindere?

*

După o ezitare de câteva minute, ploaia se dezlănțui. În timp ce fumul şi flăcările se potoleau, atacanții văzură că maşina lor infernală provocase pagube considerabile. Din vârful colinei stătea să pornească un al doilea car incendiar, când porțile se deschiseră larg şi apărătorii se năpustiră cu înverşunare la atac.

Era o acțiune atât de ilogică încât Hao Sen rămase năucit. Cea mai bună strategie a Cetății Tigrului ar fi fost, după

părerea sa, aceea de a-i istovi pe asediatori… Pentru o clipă, se îndoi de eficacitatea planului pe care-l elaborase, apoi gărzile cetății, pedeştri şi călări, avansară urlând, agitându-şi lăncile şi spadele, şi nu mai avu vreme să se gândească la o nouă soluție.

Treptat, lupta cuprinse întregul front, devenind tot mai sângeroasă. Moartea avea ospăț bogat. După un timp, Hao Sen observă că dinspre fortăreață avansa un drapel mare de mătase şi că întreaga operațiune era condusă de un tânăr ofițer care, mai mult ca sigur, era una dintre personalitățile schizoide secundare. Drapelul avea imprimat pe el emblema *Tigrului* şi pesemne că aparținea Împăratului.

Nu! Ia stai!

În mintea încețoşată a lui Hao Sen străfulgeră o inspirație providențială. Drapelul Tigrului nu putea fi al Împăratului; simbolul imperial era dragonul, cea mai puternică fiară. Prin urmare, tigrul îl reprezenta pe Chu Lao, vrăjitorul, deoarece aceasta era cetatea lui… Cetatea Tigrului… în care magia funcționa supunându-se unor reguli riguroase. Iar din punct de vedere al forței, în lumea animalelor, tigrul ocupa doar poziția *a doua!*

Sufocat de emoție, Hao Sen dădu pinteni Stellei, căutând să-şi croiască drum spre locul în care flutura steagul cu efigia tigrului. De jur-împrejur, combatanții erau încleştați într-o înfruntare pe viață şi pe moarte, dar el trebuia să se încredințeze că însuşi Chu Lao conducea atacul. De trei ori se văzu nevoit să se folosească de lance ca să doboare soldații inamici, şi în cele din urmă lancea îi scăpă din mână. Realizând că era mai obosit decât îşi închipuia, încercă să-şi adune forțele şi trase spada din teacă.

În aceeaşi clipă îl văzu pe vrăjitor lângă flamură. Nici el însă nu rămăsese neobservat. Pe loc, se formă un cordon de pază, barându-i calea. Sperând că Chu Lao nu putea fi atent la toate cele ce se întâmplau, Hao Sen se aruncă la pământ, în vreme ce cămila se ridică în două picioare, lovind mai mulți soldați cu copitele din față.

Stella primi câteva lovituri năpraznice şi se prăvăli la pământ. Neluând în seamă gemetele animalului, Hao Sen se năpusti înainte şi spada sa descrise un arc al morții. De două ori simți câte o lovitură în coif; de două ori simți că spada lui pătrundea în carne vie. O clipă, avu senzația că un braț tăiat vrea să-l apuce de barbă.

Într-un târziu, reuşi să pătrundă în cercul magic din jurul vrăjitorului.

— Chu Lao! strigă el. Chu Lao!

Vrăjitorul îl privi surprins… şi totuşi, în ochii lui nu citi numai uimire, ci şi un soi de amuzament ironic…

— Chu Lao, *am venit să provoc la luptă cetatea ta!* urlă Hao Sen cât îl țineau puterile.

Dintr-odată, pe întregul câmp de bătălie soldații părură să-şi piardă entuziasmul ce-i însuflețise în acțiune. Chu Lao se clătină şi păli, ca şi cum o presimțire sumbră i-ar fi năpădit cugetul.

— Cetatea este Cetatea Tigrului! Tigrul acela este cetatea ta! Şi puterea tigrului este mai mică decât cea a dragonului!

Brusc, în locul cetății apăru o felină cu ochi verzi şi cu piele vărgată, gata să sară asupra lui cu ghearele enorme scoase din teci.

— Iată tigrul meu! exclamă Chu Lao.

— Iar spada asta a băut sângele unui dragon! strigă Hao Sen. *Spada asta este dragonul meu!*

Eroul roti de câteva ori spada în aer şi apoi o azvârli la distanță. Şi minunea se înfăptui: în vreme ce arma cădea răsucindu-se, sub ea apărură patru labe uriaşe, cu gheare lungi: Când atinse pământul, îşi înălță capul acoperit cu țepi şi-şi roti coada monstruoasă. Printre enormele maxilare țâşni un răget sfidător.

Dragonul ridică, o labă şi izbi tigrul, apoi începu să-l muşte, şi un râu de sânge scăldă pământul. În zadar încerca uriaşa felină să zgârie platoşa adversarului – soarta ei era pecetluită. După câteva clipe, se prăvăli la pământ, cu o bufnitură ce mişcă lumea din temelii. Totul se cutremură şi se

sparse în mii de cioburi.

Pentru ultima dată, Hao Sen mai apucă să vadă armatele rivale, pământul scăldat de sânge, morții şi muribunzii, şi…

Şi totul se sfârşi, iar el era din nou Howson, nu Hao Sen, şi amintirea lumii pe care tocmai o învinsese îi umplea cugetul de o teroare nemaiîntâlnită.

CAPITOLUL XX

Se opri lângă patul în care se odihnea Choong, aşteptând ca acesta să se trezească. Gândurile sumbre continuau să nu-i dea pace.

Cred că domnişoara Moreno e în cunoştință de cauză. Oricum, dacă a plecat atât de repede, înainte ca să-mi revin… Şi Pak ştie, dar în el pot să am încredere, doar am lucrat de atâtea ori împreună…

Pandit Singh, bineînțeles, nu ştia nimic despre teribilul adevăr ce i se revelase. El se învârtea de colo-colo, plesnind de orgoliu patern, şi toți cei de la Națiunile Unite… Lockspeiser, Ho şi ceilalți… se simțeau vinovați că, la început, îi puseseră puterile la îndoială, în vreme ce Howson, mai presus de orice, era măcinat de o suferință adâncă şi continuă.

Triumful lui era lipsit de suport real. Totul fusese ca o partidă de bowling, în care se trezise că dispune de un număr infinit de bile.

Şi iată-l pe individul, care îl considerase drept un instrument, care avea o căsătorie fericită şi era normal din punct de vedere fizic, şi totuşi socotise că lumea asta era prea nedreaptă pentru a o suporta în continuare.

Choong se mişca şi, dintr-odată, camera păru scăldată într-o lumină orbitoare. Toate lucrurile care, cu doar câteva clipe înainte, erau de un cenuşiu şters apărură în toată splendoarea lor tridimensională. Era trezirea percepției sale. Doar un alt telepat putea să-şi dea seama de mutație.

Bolnavul deschise ochii. Un moment, infirmul nu receptă decât un vid absolut, apoi…

Mi se pare că te cunosc…

— Da, mă cunoşti. Sunt Gerald Howson. – în mod deliberat, îi răspunsese cu glas tare, ridicându-şi un ecran impenetrabil în jurul minții. Dumneata m-ai împins să mă port ca un prost, nu-i aşa? Ei bine, aş vrea să aflu motivul.

Urmă un nou moment de vid absolut, timp în care celălalt îşi puse ordine în gânduri cu o rapiditate ce-l impresionă pe Howson, în ciuda tuturor resentimentelor lui.

— Deci dumitale ți-a revenit să tratezi… hm… cazul meu? zâmbi Choong într-un târziu. Îmi pare rău. Poate că ar fi fost mai potrivit să-l încredințezi unui începător. Credeam că am fost destul de explicit în privința intențiilor mele: nu voiam să fug – dorința mea era să fiu adus înapoi.

Howson fu pe punctul de a se sufoca. După ce reuşi să-şi potolească într-o oarecare măsură bătăile inimii, îi răspunse în gând cu o mânie ce dădea în clocot:

Cum poate fi cineva atât de egoist, fără a se sinchisi de cei din jur? Nu te interesează temerile şi supărarea pe care le-ai provocat? Nu-ți pasă de tulburarea pricinuită mie personal, cu bună ştiință, şi nici de tot timpul pierdut… timp pe care l-aş fi putut consacra vreunui nenorocit ce avea nevoie cu adevărat de ajutorul meu?

Choong scoase un strigăt, ducându-şi mâinile la tâmple. Uşa salonului se dădu de perete şi o infirmieră apăru în prag, ca să vadă ce se petrece. Revenindu-şi în fire, Choong îi făcu semn să iasă, iar ea se supuse, aruncându-i lui Howson o privire suspicioasă.

— Ai o putere remarcabilă! suspină el, după ce infirmiera se făcu nevăzută. Te supără dacă discutăm cu glas tare? Mintea mea este oarecum… hm… zdrobită, după… să-i zicem… intervenția dumitale.

Brusc, Howson simți că-i lipsesc cuvintele.

— Cinstit vorbind, nu ai remarcat că nu am opus rezistență? continuă Choong. Probabil că te-ai pripit să tragi concluzia că unicul motiv pentru care un telepat şi-ar dori să alcătuiască un grup catapatic ar fi evadarea. Totuşi, mă miră

că nu te-ai gândit şi la o altă variantă, şi anume că doream să-mi exercit talentul pur şi simplu din curiozitate, pentru a-i verifica efectele!

— Las-o moartă! mârâi Howson. Ştiu prea bine că nu ai fi putut să te întorci înapoi, dacă nu ai fi colaborat cu mine.

— Nu, cred că omiți cel mai important lucru, îl contrazise Choong, apăsând pe un buton pentru a-şi ridica puțin patul. La dracu', Howson, dumneata nu condamni un om dotat cu mari calități fizice care se hotărăşte să se dedice unei activități sportive! Şi totuşi, am senzația că manifeşti un blocaj mental împotriva utilizării telepatiei doar de plăcere. De ce? Ai un talent fabulos! Sunt sigur că ai fi reuşit să mă aduci înapoi, chiar dacă m-aş fi împotrivit… Inspirația finală a fost strălucită şi m-a luat prin surprindere. Până acum nu te-ai mai folosit niciodată de harul dumitale numai ca să te distrezi? De pildă, eu şi soția mea aveam obiceiul să stabilim un contact mental, înainte de a adormi; îmi plăcea să-mi împart cu ea visurile, deoarece visurile mele aveau mai multă forță decât ale ei.

— Nu sunt căsătorit, mârâi Howson, stăpânindu-se cu greu să nu izbucnească din nou.

Choong îi aruncă, în gând, o „privire" nu prea curtenitoare, deoarece, pentru o clipă, se cutremurase la impactul cu emoțiile receptate. Când vorbi din nou, atitudinea sa se schimbase.

— Scuză-mă, a fost o gravă lipsă de tact din partea mea! Totuşi…

Eu… – Howson era descumpănit. Oare de ce, dintr-odată, simțea nevoia să se justifice în fața acelui om care-l pusese într-o situație atât de neplăcută? Cu voce nesigură, continuă: – Am făcut, pe vremuri, un lucru asemănător, cu o fată surdomută pe care o cunoşteam.

— Înțelegi, deci! Probabil că îți place munca dumitale, între anumite limite. Deosebirea constă în schimbare… în faptul de a te transforma într-un om dur şi puternic, capabil de mari

eforturi fizice.

— Eu… în fine, ai dreptate. Câteodată, mă abțin să consacru mai mult timp decât este necesar unui caz, de teamă să nu-mi ating limitele, recunoscu Howson mohorât.

— Treaba asta mi se pare periculoasă! îl dojeni Choong cu un ton sfătos. Eu sunt convins că dacă ți-ai exploata mai bine talentul, n-ai mai fi tentat să… hm… să iei cu împrumut fanteziile altora.

— Şi ce propui? întrebă Howson. Să-mi alcătuiesc şi eu un grup catapatic? Cum aş putea îndrăzni? – *Vargas, şi pulberea aşternută pe pleoapele sale…* – N-aş avea prea multă tragere de inimă ca să mă reîntorc la realitate, nu-i aşa? Şi pe cine aş putea conta, ca să mă aducă înapoi? Am distrus multe grupuri catapatice, am acumulat o experiență unică, la care nimeni nu poate râvni şi, în consecință, cunosc toate trucurile şi punctele slabe ale terapiei. Şi, totuşi, presupunând că cineva ar reuşi, atunci ar apărea o altă problemă: ce-ar mai rămâne din încrederea în forțele mele?

Infirmiera deschise din nou uşa.

— Doctore Howson, doctorița Van Osterbeck vă transmite că nu trebuie să stricați întreaga dumneavoastră truda obosind bolnavul peste măsură!

Howson dădu din mână a neputință şi se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre uşă. Înainte de a ieşi, mai apucă să audă răspunsul lui Choong:

— Faptul că un anumit tip de evadare mi se potriveşte mie sau oricui altcuiva, dar nu şi dumitale, nu înseamnă că toate evadările îți sunt potrivnice. Dumneata eşti un individ unic. Găseşte-ți calea! Trebuie să existe una!

*

Howson nu ştia cu exactitate dacă Choong pronunțase acele ultime cuvinte sau i le insinuase telepatic în minte, cu abilitatea unui psihiatru care-i sugerează o anumită idee unui pacient… Un pacient… situația era comică! Cu câteva zile în urmă, acționase ca un adevărat medic; acum tratamentul se

repeta, dar rolurile fuseseră inversate.

Între timp, ordonase ajutoarelor sale să-i facă bagajele. Acum, odată ajuns în faţa biroului lui Pandit Singh, descoperi că ezita. Avea să reuşească, oare, să-i explice bunului indian ce simţea, ce dorea?

La intrarea lui, Singh nu-şi ridică ochii din hârtii, mulţumindu-se doar să-i facă semn din cap să se aşeze.

— Ia loc, Jerry! într-o clipă, voi fi la dispoziţia ta! Aşa…

Pandit Singh închise în grabă primul document şi-l băgă în tubul poştei pneumatice, apoi, rezemându-se de spătarul fotoliului, zise:

— Ai perfectă dreptate, Jerry! Ai nevoie de o vacanţă.

Pentru a nu ştiu câta oară, Howson se întrebă dacă Singh nu avea cumva facultăţi telepatice, fie şi în stare latentă.

— Cum?… roşi el, involuntar.

— Vai, Jerry, pentru numele lui Dumnezeu! – Singh râse zgomotos. Mi s-a spus că ţi-ai pregătit bagajele. Atunci am făcut un calcul rapid şi am constatat că nu ţi-ai luat concediu de peste şase ani. În parte, este vina mea: m-am obişnuit să te am mereu alături. Dar, în cazul Choong, rezultatele nu te-au satisfăcut cum ar fi fost de dorit, aşa că am tras concluzia că intenţionezi să-ţi iei un concediu. Am ghicit, nu-i aşa?

O vreme, Howson păstră tăcerea. Apoi, în cele din urmă, îşi luă inima în dinţi şi vorbi:

— Pan, mă tem că te înşeli!

— Nu vrei să…

O îndoială teribilă încolţi în mintea lui Singh. Oare Howson avea de gând să plece definitiv?

Exasperat, Howson înlătură acea suspiciune nefondată cu un rapid mesaj telepatic şi continuă cu glas tare:

— Cazul Choong nu a fost un succes, Pan. El voia să se întoarcă înapoi. Dacă n-ar fi colaborat… sau, mă rog, dacă s-ar fi împotrivit cu mai multă râvnă… eu aş fi fost înfrânt.

— Nu înţeleg, Jerry!

— Nici eu nu am înţeles la început, recunoscu Howson cu amărăciune. Iar Pak nu ţi-a spus nimic fiindcă i-am cerut eu

să tacă, deoarece n-aş fi avut posibilitatea să chibzuiesc pe îndelete. Ascultă! Toți telepații pe care, de-a lungul anilor, i-am smuls din visul lor erau personalități neadaptate, înfrânte de duritatea lumii. Pe aceia îi puteam înfrunta. Choong, însă, fiind în deplinătatea facultăților sale mentale şi aflându-se într-o lume construită de el, organizată conform voinței lui, ar fi putut să mă înlăture ca pe o măsea stricată. Dar nu a făcut-o. A avut bunul simț să înțeleagă că trebuia să-i salveze pe cei ce-l urmaseră, luându-şi precauții împotriva desfătării depline, rod al puterii sale absolute. Îşi ordonase lumea imaginară după legi uşor de înțeles. Mai ales în privința vrăjitoriei, s-a folosit de legile, fundamentale ale lui Frazer: un lucru dă naştere altuia asemănător, şi partea are proprietățile întregului. Eu l-am surprins, când am descoperit întâmplător, în timpul înfruntării decisive... ăă, n-are importanță... Să zicem că e unica amintire plăcută din întreaga întâmplare, dar care nu mă satisface, deoarece a fost o simplă inspirație fericită, iar nu rezultatul unui plan dinainte stabilit.

Choong mi-a zdruncinat încrederea în propriile-mi forțe, Pan! Am fost nevoit să recunosc un fapt pe care ți l-am ascuns atâția ani... şi care nici în cele mai negre coşmaruri nu-mi închipuim că e real! Îi *invidiez* pe cei ce reuşesc să evadeze în lumea fanteziei! De ce n-aş face-o? Mi-e teamă, însă, pentru că nu cunosc pe nimeni care ar fi capabil să mă scoată *pe mine* din lumea visurilor. Deşi ar exista şi posibilitatea ca, într-o bună zi, să intru în universul vreunui pacient, care să-mi placă atât de mult încât să nu mai vreau să-l părăsesc. N-am curajul să-l invit pe Choong, tot aşa cum n-ar fi exclus să nu mai am nici curajul să întrerup o călătorie... într-o fantezie deosebit de atrăgătoare!

— Trebuie să presupun că ai intenția să întreprinzi ceva? întrebă Singh, neîndrăznind să-l privească în ochi.

— Nu... nu ştiu exact. – Howson simțea cum asudă prin toți porii. Am hotărât doar să plec, pentru câtva timp. Singur. Fără niciun însoțitor care să mă supravegheze, să-mi fie înger păzitor şi să mă apere de răutățile oamenilor. Desigur că nu

pot să sui munții caucazieni sau să schiez în Alpi. Dar… la dracu’, Pan, în primii douăzeci de ani de viață am ştiut să-mi port singur de grijă… Dacă am făcut-o atunci, nu văd de ce n-aş reuşi şi acum. Iar dacă-mi voi atinge ținta, poate că voi izbuti să rezolv şi problemele ce mă frământă.

— Înțeleg. – Singh îşi răsucea stiloul între degete. Cred, totuşi, că nu te gândeşti la vreo prostie, de pildă, să renunți la protrombină…

— Nu! Independența, ca şi dependența, îşi are propriile reguli. Vreau pur şi simplu să stabilesc de unul singur care-mi sunt limitele, asta-i tot.

— Deci, ce intenționezi să faci acum?

— Să chem un taxi, să ajung la aeroport şi să iau un avion… către o țintă oarecare. Cred că mă voi întoarce în… hm… două luni, să zicem. Poți să-mi dai tu nişte bani?

— Desigur!

— Bine, atunci… – Howson se simți stânjenit, nemaiavând parcă ce să-i spună interlocutorului său. Păi, deocamdată, asta-i tot, nu?

— Cred că da. – Singh se ridică din fotoliu şi, apropiindu-se de telepat, îi întinse mâna. Succes, Jerry! Sper să găseşti ceea ce-ți doreşti.

Deodată, Pandit Singh nu-l mai văzu în fața sa pe Howson. În locul lui apăruse un bărbat falnic, cu pielea măslinie, cu o barbă mare neagră, mai înalt decât el, îmbrăcat într-un straniu costum barbar, din piele şi metal, având atârnată la brâu o spadă uriaşă. Străinul era musculos, frumos, plesnind de sănătate şi împrăştiind în jur bucuria de a trăi.

Apoi aprigul luptător se transformă, imaginea lui se tulbură, se micşoră, până când ajunse din nou de un metru şi cinzeci, o stârpitură diformă, adevăratul Gerald Howson.

— Mi-aş dori ceva asemănător! murmură telepatul. Totuşi, nu el mi-ar putea fi de folos. La revedere, Pan, şi mulțumesc!

CAPITOLUL XXI

La aeroport, se interesă de orarul zborurilor către oraşul în care se născuse. Era tulburat la gândul că, o vreme, acolo fusese patria lui.

Patria lui. Căminul lui. Casa! De câtă vreme nu o mai considerase astfel? De ani de zile, „casa” şi „patria” erau acelaşi lucru: apartamentul de la centrul terapeutic, unde totul era făcut după comandă specială, pentru a-i uşura traiul… de la baie… şi până la scaunul pe care-l folosea când avea oaspeți… obiecte atât de ciudate în ochii oamenilor normali.

Şi totuşi, o parte din ființa lui Howson nu era pregătită pentru o asemenea aventură. Poate că unicul scop al acestei vizite era de a vedea cu propriii săi ochi ceea ce lăsase în urmă.

Oare lumea avea să-şi mai amintească de el? Avea să fie recunoscut? În fond, el nu se schimbase prea mult, dar acum era îmbrăcat elegant, era bine hrănit… Poate că nu mai semăna deloc cu Jerry cel de odinioară, şi oamenii îşi vor încreți fruntea, scormonind în memorie după amintiri considerate inutile.

*

În timp ce taxiul străbătea străzile către cartierul în care îşi petrecuse o mare parte a adolescenței, fu cuprins de o stranie nervozitate. Nereuşind să se mai stăpânească, îi ceru taximetristului să oprească şi coborî, cu intenția de a străbate la pas restul drumului. Îşi lăsase cea mai mare parte a bagajelor la aeroport, luând cu el doar o valijoară pe care o putea duce fără greutate. Voia să parcurgă acea zonă pe îndelete, râvnind să simtă din nou vechea atmosferă, să retrăiască vechile impresii.

Primul lucru care i se întipări în minte a fost dispariția vechii case, casa copilăriei sale.

Se opri la colțul străzii şi privi blocul enorm, cu apartamente ieftine, ce apăruse în locul binecunoscut, în jurul lui se perindau aceleaşi figuri, aceleaşi maşini

străbăteau strada; aceleaşi autobuze masive şi lente avansau cu greu. Dar casa „lui” nu mai exista.

Howson îşi simți sufletul invadat de un neaşteptat val de nostalgie. Era ciudat că ducea dorul unui cămin care-i oferise atât de puțină bucurie. Merse mai departe, şchiopătând. Cu coada ochiului, văzu că oamenii îl priveau. Un copil impertinent îi strigă o vorbă de ocară şi fugi râzând. Acum el cunoştea motivația acestor manifestări, aşa încât reuşi să-şi înfrâneze resentimentele.

Îşi aminti că, la o distanță de câteva blocuri, se afla un bar-rotiserie, unde lucrase cu intermitențe pe timpul bolii mamei sale. În drum, trecu şi prin fața şcolii în care învățase.

Atmosfera diferea mult de cea pe care şi-o amintea. I se părea că era înconjurat de o linişte deplină, în contrast izbitor cu agitația din Ulan Bator; oraş dinamic şi cosmopolit, bântuit de cohorte de străini ce veneau şi plecau fără încetare. Poate ca acesta era ultimul efect al crizei sub zodia căreia se născuse. Cel mai potrivit cuvânt pentru ceea ce vedea era „austeritate” sau „puritate”.

Găsi acea senzație pe placul lui şi regretă că nu se întorsese mai de mult acasă.

*

Barul-rotiserie era mai modem şi mai elegant decât în amintirile lui. Părea mai prosper decât înainte; probabil că afacerile mergeau bine. În fața tejghelei existau şi câteva taburete turnante, dar el preferă să se aşeze la o masă. Barmanul zâmbi; desigur, ar fi fost penibil ca un infirm să se cocoațe pe taburet.

— Cu ce vă servesc?

După călătorie, lui Howson i se făcuse foame.

— Biftec cu cartofi şi bere, răspunse el.

Până la onorarea comenzii, ochii barmanului îl scrutară plini de curiozitate pe client. Pentru Howson, motivul era foarte clar, dar el aştepta ca tânărul din fața lui să-i pună întrebarea în mod deschis.

— Poftim, amice! spuse celălalt, pe un ton aproape prietenos, punând farfuria şi paharul în fața lui Howson. Ei… dar mi se pare că te-am mai văzut pe aici, cu mulți ani în urmă! Ce zici, ar fi posibil?

Când Howson plecase din oraş, băiatul acesta pesemne că avea vreo doisprezece ani, deci ar fi fost posibil să-l fi întâlnit în mai multe rânduri.

— Tot ce se poate, admise precaut telepatul. Tot Charlie Birberger e patronul localului?

— Desigur. Eşti cumva prieten cu dumnealui?

— Eram, pe vremuri. – Howson ezită. Poate ca iar face plăcere să vină să schimbe vreo două vorbe cu mine.

— Mă duc să văd, zise barmanul, cu amabilitate.

Urmă un schimb de strigăte, apoi Birberger în persoană, mai bătrân, mai gras, dar, în rest, neschimbat, apăru în spatele tejghelei. Îl văzu pe Howson şi se opri brusc, în timp ce în mintea lui se răsucea un caleidoscop de imagini năucitoare. Apoi, după câteva clipe, se dumiri şi se apropie de masă cu un aer jovial.

— Sfinte Dumnezeule! Fiul Sarei Howson! Nu m-aş fi aşteptat să te mai văd pe aici, după tot ceea ce am auzit despre tine! Treburile merg mai bine, aşa-i?

— Mai bine, încuviință Howson. Nu vrei să stai puțin cu mine?

— Cum să nu? Mai e vorbă?

— Birberger îşi trase un scaun, se aşeză în fața lui Howson, îşi puse coatele pe masă şi se aplecă spre el.

— Ştii, am citit de mai multe ori în ziare despre tine! Probabil că e grozav ceea ce faci. Trebuie să recunosc, nu m-aş fi aşteptat să fii în stare de asemenea minunății! Ei… a trecut ceva timp de când ai venit aici pentru ultima oară, nu? Zece ani!

— Unsprezece, murmură Howson.

— Vai, chiar atât? Desigur, tu ştii mai bine!

Birberger îl privea fix. În vocea lui puternică se simțea o notă ciudată, şi Howson avu deodată o revelație stranie,

neaşteptată: *La dracu', îi e frică!*

— Ei… pesemne că te-ai întors pentru un motiv anume… continuă patronul să-l tragă de limbă, ros de îndoială. Sau te-a adus aici doar dorul de fostul tău oraş?

— Să zicem, mai bine, că am venit să-mi văd vechii prieteni, îl corectă Howson.

Duse paharul la gură, sorbi din bere şi adăugă:

— Am sosit de două ore, iar dumneata eşti primul pe care-l văd.

— Vai, eşti drăguț că mă consideri un vechi prieten! se bâlbâi Birberger, luminându-se la față. Ştii, mă gândesc adesea la vremea când lucrai aici. Îmi amintesc că aveai o poftă de mâncare neobişnuită pentru un… – era za zică „pitic", dar se abținu, corectându-se: – Vreau să spun… ăăă… pentru un copil.

Apoi, rezemându-se de spătarul scaunului, continuă să peroreze:

— Mi-ar plăcea să cred că, poate, ți-am dat şi eu, cândva, o mână de ajutor. Când era maică-ta bolnavă, chiar şi după aceea…

Howson aruncă o privire în amintirile celuilalt şi, văzând că grăsanul se îmbăta sincer cu iluzii deşarte, zâmbi. Charlie Birberger fusese întotdeauna un patron insuportabil, pedant, iritabil, gata oricând să-şi înjure angajații şi, mai cu seamă, pornit împotriva neajutoratului Jerry Howson. Oricum, însă, aceste amănunte nu mai contau acum. Telepatul dădu din cap, ca şi cum ar fi încuviințat spusele interlocutorului său, şi neliniştea lui Birberger începu să se risipească.

— Hai să-ți zic o chestie! şopti grăsanul. Încă mai păstrez tăieturile din ziare din perioada în care te-au descoperit. Poate vrei să le vezi… Stai puțin!

Patronul se ridică în picioare şi porni spre camerele din spatele prăvăliei. După câteva minute, se întoarse cu un album jerpelit, pe care tot încerca să-l curețe de praf.

— Uite! spuse el, potrivind albumul în fața lui Howson, pentru a-i uşura parcurgerea articolelor îngălbenite de vreme.

Plin de curiozitate, tânărul lăsă din mână furculița şi cuțitul şi se apucă să răsfoiască voluminosul ceaslov. Nu-şi dăduse seama de interesul pe care-l stârnise în oraş descoperirea unui telepat. Albumul cuprindea primele pagini din toate cotidienele locale ce conțineau o groază de amănunte, precum şi fotografiile lui Danny Waldemar şi ale altor specialişti de la Națiunile Unite.

Ajunsese la ultima pagină şi se pregătea să înapoieze albumul cu mulțumirile de rigoare, când avu un moment de ezitare. Ultima tăietură nu părea a-şi avea locul acolo: era un scurt paragraf în care se anunța căsătoria dintre domnişoara Mary Hall şi domnul Stephen Williams, datat cu circa doi ani după plecarea lui din oraş.

— Acesta… spuse el nedumerit. Ce legătură are cu restul?

Birberger privi pagina încruntându-se.

— Păi cum, ce legătură?… Dacă e acolo, există un motiv… probabil că era ceva care avea o legătură cu… Vai, Doamne, acum mi-am amintit! – îl fixă, uluit, pe telepat. Cum, n-ai recunoscut numele? Credeam că tu, dintre toți…

O clipă, Howson clipi din ochi fără să înțeleagă. Apoi, brusc, îşi aminti. Închise ochii, şi senzația fu aproape fizică.

— Nu… nu, nu-i ştiam numele, vorbi el, pe un ton reținut. Esa surdo-mută, înțelegi, aşa că n-a putut să mi-l spună. Iar după ce şi-a recăpătat auzul şi graiul, a venit doar de câteva ori să mă vadă…

— Nu ți-a mai scris? – Birberger răsfoia paginile albumului. După tot ceea ce ai făcut pentru ea? Mă surprinde! Da, uite aici: „Azi, Mary Hall, în vârstă de optsprezece ani, tânăra surdo-mută, prietena telepatului Jerry Howson, a sosit în oraş la bordul unui avion din Ulan Bator. Intervievată de ziarişti, ea a declarat că operația căreia a fost supusă, în vederea recăpătării, pe cale artificială, a graiului şi auzului, a fost încununată de succes, şi că acum doreşte să ducă o existență liniştită şi normală”.

Când râsfoise albumul, Howson nu remarcase articolul respectiv, deoarece inconştientul său îi poruncise să nu-l

vadă. Fotografia din ziar era destul de reuşită. Uite-o aici, lângă scara avionului, îmbrăcată elegant, fardată şi cu părul coafat, dar putea fi recunoscută… Era, totuşi, fata pe care o ştia el.

— Aş putea să aflu unde locuieşte? întrebă telepatul fără să stea prea mult pe gânduri, dar chiar în clipa în care-i veneau cuvintele pe buze, înțelese că şi pentru ea venise aici.

— Să ne uităm în cartea de telefoane! îi sări în ajutor Birberger, afabil, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l supere pe Howson înainte de plecare.

Găsiră nenumărați Williams, dar Stephen Williams nu era decât unul singur.

— West Walnut! Unde e asta?

— Un cartier nou, construit după plecarea ta. Periferia a cunoscut o mare dezvoltare industrială. Autobuzul 19 te duce chiar acolo.

Acum Birberger nu se mai ferea să-şi ascundă nerăbdarea de a scăpa de vizitator, astfel încât Howson, descurajat, plăti consumația, îşi luă valijoara şi-l salută pe barman. Birberger îl conduse până la uşă, tratându-l cu multă solicitudine, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un obiect rar şi fragil. Totuşi, invitația sa de a-i face o nouă vizită, cât de curând, păru falsă şi lipsită de vlagă.

— Ia zi, domnule Birberger, îl întrebă brusc Howson în prag. După părerea dumitale, în ce constă munca pe care o îndeplinesc eu acum?

Luat prin surprindere, grăsanul improviza:

— Păi, tu… te uiți în mintea nebunilor, nu-i aşa? Descoperi ce nu e în regulă acolo şi-i faci să devină normali… Am ghicit?

— Într-un fel, încuviință telepatul pe un ton sec. Nu-ți face griji, totuşi… nu m-am uitat în mintea dumitale. Mai ales că dumneata nu eşti nebun, nu?

Şi Howson porni şchiopătând spre stația de autobuz, lăsându-l pe Birberger pradă celor mai cumplite îndoieli.

*

Ciudate erau reacțiile oamenilor față de telepați…

Stând în autobuz, Howson medita la comportamentul celorlalți. De mulți ani nu se mai interesase de respectiva problema. Trăind la Centrul terapeutic al OMS, era izolat de restul lumii, deoarece telepații erau considerați ca făcând parte din personalul medical.

Din când în când, dar nu atât de des cum ar fi dorit, acolo soseau noi începători, şi astfel avea ocazia să asiste la evoluția lor. Fiecare era unic în felul lui şi, în consecință, fiecare reacționa în mod deosebit în fața revelației produse de propriul talent. Unii se comportau aidoma unor copii care descoperă o jucărie nouă; alții erau asemenea familiilor din Germania nazistă, care, aflând pe neaşteptate că au sânge evreiesc, se prefăceau că faptul în sine nu-i afecta câtuşi de puțin.

Sigur, era mult mai simplu să accepți realitatea. Propaganda desfăşurată cu deosebită atenție de-a lungul anilor dăduse roade. Dar numărul telepaților era atât de redus încât ei nu puteau fi considerați nici măcar ca un grup minoritar, şi asta era salvarea lor, într-o măsură mai mare decât condiționarea opiniei publice… cel puțin aşa credea Howson. Puțini oameni cunoscuseră direct un telepat; în consecința, deşi aproape toți îşi exprimau părerea („Nu mă îndoiesc, desigur, că fac un lucru minunat, dar mie nu mi-ar plăcea deloc să-mi cotrobăie cineva prin gânduri… vreau să zic, ar fi cel mai impertinent amestec în viața mea particulară”), doar o mică parte din ei adoptau o atitudine de lungă durată.

— West Walnut, prietene! îi strigă şoferul, pregătindu-se să oprească autobuzul.

La apariția lui Howson, bărbatul de la volan încercase să-şi stăpânească prejudecățile şi, drept răsplată, Howson proiectă în direcția lui un sentiment de mulțumire. Mintea acestuia fu invadată de lumină, ca şi cum ar fi primit o ploaie de artificii, iar când autobuzul porni din nou, şoferul fredona o arie veselă la modă.

Howson zâmbi, cu o cută de amărăciune în colțul buzelor. Dacă, în orice ocazie, toate problemele s-ar fi rezolvat atât de uşor, lumea ar fi fost minunată!

CAPITOLUL XXII

Noul cartier era curat, cu atmosferă nepoluată. Pretutindeni era multă verdeață, iar micile vile se conturau albe printre livezi. Copiii se întorceau de la şcoală alergând şi cântând. Howson îşi aminti cu durere de străduțele strâmte şi murdare ale copilăriei sale şi-şi înăbuşi un sentiment de invidie absurdă. Încercând să-şi stăpânească tremurul picioarelor, porni de-a lungul străzii, în căutarea casei familiei Williams.

Curând, zări numele pe o cutie poştală: S. Williams. Îşi luă inima în dinți şi apăsă butonul soneriei.

După câteva clipe, uşa se întredeschise şi în prag apăru o fetiță de vreo şapte ani.

— Ce doriți? întrebă ea speriată.

— Aş putea vorbi cu doamna Williams?

— Mama nu e acasă, spuse fetița, încercând să adopte un ton autoritar. Îmi pare rău!

— Se întoarce repede? Sunt un vechi prieten, şi aş vrea…

— Ce se întâmplă, Jill? întrebă din casă un glas de băiat.

— Un domn o caută pe mama, răspunse fetița, şi, după o clipă, o altă pereche de ochi îl scrutau curioşi pe vizitator. Copilul fu surprins de înfățişarea lui Howson şi nu reuşi să-şi ascundă sentimentele, dar, dovedind că primise o bună educație, deschise uşa larg, invitându-l să intre.

— Mama s-a dus la doamna Olling, vecina noastră, îl lămuri puştiul. Nu zăboveşte mult. Puteți s-o aşteptați înăuntru!

Howson mulțumi şi, şchiopătând, intră în living, în spatele lui, auzi o ceartă, pe înfundate, între cei doi copii. Jill îl acuza pe fratele ei că lăsase un străin să intre în casă, în vreme ce băiatul îi răspundea cu dispreț că Howson nu era mai înalt

decât el şi, deci, n-avea motive să se teamă.

Copiii îl urmară cu timiditate în living şi se aşezară pe un divan, în fața lui. Era clar că nu ştiau ce să spună. Pe de altă parte, nici Howson, care nu avusese de mulți ani de-a face cu copiii, nu-şi găsea cuvintele potrivite.

— Poate că mama voastră v-a vorbit despre mine, îndrăzni el în cele din urmă. Numele meu este Jerry… Jerry Howson. O cunosc pe mama voastră de când era… ăă… înainte de a se întâlni cu tatăl vostru. Tu eşti Jill, nu-i aşa? Iar tu eşti…?

— Bobby, răspunse băiatul. Aa… locuiți prin apropiere, domnule Howson?

— Nu, eu locuiesc la Ulan Bator, Sunt medic la cel mai mare spital de acolo.

— Medic?!

— Brusc, fetița îşi pierdu timiditatea şi-şi întinse gâtul în direcția telepatului. Ochii îi străluceau.

— Ooo! Când o să fiu mare, o să mă fac infirmieră.

— Şi tu, Bobby? Tu te faci medic?

— Categoric nu! protestă copilul. Eu mă fac pilot marțian sau comandant de submarine – apoi băiatul făcu o pauză şi, adoptând un ton serios, imitându-i evident pe adulți, continuă – Sunt sigur, totuşi, că munca de medic este foarte interesantă.

— Domnule Howson, dacă eşti medic, de ce ai un picior bolnav? întrebă fetița curioasa. Nu-l poți vindeca?

— Jill! exclamă Bobby speriat. *Ştii* doar că nu se vorbeşte despre asemenea lucruri!

Amuzat, Howson se gândi că băiatul era într-adevăr cuviincios.

— Nu contează, copii, nu-i nicio supărare! spuse el. Nu, Jill, nu pot să-l vindec. Aşa m-am născut, şi acum nu mai pot să fac nimic. În plus, eu nu sunt un doctor de felul ăsta… Eu… – îşi aminti de ingenioasa definiție a lui Birberger şi continuă – Eu privesc în mintea persoanelor bolnave şi spun ce nu-i bine acolo…

Luat prin surprindere, Bobby renunță la aerele lui de adult.

— Vrei să spui că eşti doctor de nebuni?

— Stai aşa! îl opri Howson zâmbind. Nu cred că „nebuni” este un cuvânt prea plăcut. Omenii care vin la spitalul meu nu se deosebesc de restul lumii, dar au nevoie de ajutorul meu pentru că viața a devenit prea complicată şi ei nu mai reuşesc s-o înțeleagă.

Copiii nu comentară această afirmație, dar scepticismul lor era evident. Suspinând, Howson se strădui să devină mai convingător.

— Ce-ați zice dacă v-aş povesti o întâmplare din activitatea mea? îi îmbie el. Pe vremuri, îi spuneam mamei voastre multe poveşti, şi ei îi plăceau.

— Depinde de poveste! spuse Bobby precaut.

Jill, care stătea tăcută, cu ochii holbați, de când auzise că Howson era „doctor de nebuni”, îi ținu isonul fratelui său:

— Nu cred că mi-ar plăcea o poveste cu nebuni! murmură ea, cu o voce nesigură.

— E foarte impresionant! stărui Howson pe un ton calm. E mult mai impresionant decât să fii pilot spațial sau comandant de submarine, zău! Munca mea este minunată – oare de câtă vreme nu mai conştientizase adevărul acestei afirmații? Haideți să vorbim despre o persoană care venea la mine la spital…

Regăsi vechea tehnică, de parcă ar fi folosit-o doar cu o zi înainte, iar nu în urmă cu unsprezece ani. Cu infinită grijă, emise o undă mentală, sugerându-le să închidă ochii, cum procedase odinioară şi cu fata surdo-mută…

Mai întâi… Culoarele spitalului: eficiență, încredere, delicatețe. Infirmiere frumoase… Pentru o clipă, Jill reuşi să se identifice cu una dintre ele, şi linişti un pacient, al cărui chip se transfigură de recunoştință.

Şi imediat… O privire în mintea pacientului. Coşmar. Dar nu coşmarul unui copil, întrucât pentru ei ar fi fost prea înspăimântător. În schimb, coşmarul unui adult… prea complicat, fiindcă ei nu recunosc amănuntele, dincolo de aspectele de suprafață…

Apoi... Imagini clare, bine definite: pacientul care aleargă pe coridoarele minții sale urmărit de monştrii inconştientului; aleargă căutând ajutor, şi nu-l găseşte câtă vreme prezența doctorului nu sugerează siguranță şi confort. Atunci ororile rătăcitoare se opresc, întrerupându-şi hăituirea. Înarmați cu arme ce nu pot fi create decât prin forța gândului, unindu-şi forțele, pacientul şi doctorul prind să urmărească, la rândul lor, fantasmele născute din spaime, le resping şi le închid în capcană... şi ele nu mai există.

Era o viziune eterogenă, alcătuită din şase cazuri pe care le înfruntase ca începător, cazuri simple, impresionante, fără a fi însă prea înspăimântătoare. Isprăvind „relatarea”, Howson întrerupse contactul mental şi le sugera cu delicatețe copiilor să deschidă din nou ochii.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Bobby, plin de respect. Nu ştiam că este aşa!

Jill se pregătea să completeze laudele fratelui său, când, uitându-se pe fereastră, sări în picioare.

— Uite-o pe mama! apoi strigă, plină de entuziasm: – Mamă, te caută un domn. Tocmai ne-a spus o poveste emoționantă, cum erau cele pe care ți le istorisea ție pe vremuri!

Mary Williams deschise uşa larg şi-l văzu pe Howson. Figura ei... oarecum obişnuită, după cum şi-o amintea, dar mai personală acum, şi inteligent machiată... îngheță într-o expresie de uimire. Abia deschizând buzele, femeia bâigui:

— Drăguț din partea ta că nu ne-ai uitat! Acum, copii, duceți-vă la joacă şi lăsați-mă să stau de vorbă cu domnul Howson.

Ascultători, cei doi micuți se îndreptară spre uşă. Înainte de a ieşi, Jill îşi întoarse capul către telepat.

— O să ne mai povesteşti şi alte întâmplări, nu-i aşa, domnule Howson?

— Dacă vreți... promise Howson, zâmbind. Apoi, după ce rămaseră singuri, adăugă: – Ai doi copii grozavi!

Fără să ia în seama complimentul, femeia îl privi cu un aer

distant.

— Aşadar, Jerry... Te-ai întors, deci, ca să mă persecuți, nu-i aşa?

*

Uluit, Howson tăcu vreme de câteva secunde. Văzând ca ea nu-i oferea nicio explicație pentru această afirmație surprinzătoare, se ridică în picioare.

— Venisem să văd ce mai faci! Dacă asta numeşti tu persecuție, plec. Imediat!

Telepatul îşi luă valiza, aşteptând ca Mary să-i deschidă uşa şi să-l poftească afară. Spre surprinderea lui, însă, femeia izbucni în lacrimi.

— Mary! exclamă el şi, dându-şi seama de ceea ce făcuse, adăugă: – E prima dată că-ți spun pe nume! Şi doar ne cunoaştem bine, nu-i aşa?

Ea îşi stăpâni sughiţurile şi-i făcu semn să se aşeze din nou.

— Îmi pare rău! oftă ea într-un târziu, ajunsă la capătul puterilor. Era surprinzător cu câtă îndemânare reuşea să se folosească de coardele vocale artificiale; era imposibil să distingi vreo diferență între vocea ei şi o altă voce omenească.

— M-ai luat prin surprindere, asta-i tot! Eşti... eşti drăguț că ai trecut pe la mine, Jerry.

— Totuşi, ce voiai să zici cu persecuția aia?

— Nu e clar? – schița un gest vag, un gest ce îngloba tot ce exista în jur... camera, casa, întregul cartier. Acum, că ai venit aici, ce ai găsit? O gospodină obişnuită, cu doi copii obişnuiți, căsătorită cu un individ destul de liniştit... oriunde te-ai duce, poți găsi un milion de persoane asemenea mie. Doar ca...

Mary îşi şterse lacrimile cu o batistă şi se aşeză în fața lui Howson, punând picior peste picior.

— Doar că, în prezența ta, îmi reamintesc de soarta ce mi-ar fi fost hărăzită... De aceea nu am mai venit să te văd.

— Cred că înțeleg, murmură Howson, simțind un nod în

stomac. Dar nu mi-am închipuit că e ceva în neregulă. Păreai atât de fericită!

— Cred că n-am bănuit nici eu. Abia după ce m-am întors acasă, am înțeles. Îți aminteşti că… în întâmplările pe care mi le povesteai… eu eram întotdeauna frumoasă şi curtată, şi puteam să vorbesc şi să aud ca toți ceilalți oameni. – femeia râse cu amărăciune. Ei bine, doar ultima parte s-a adeverit… „ca toți ceilalți”! Îmi închipuiam că rezolvasem problema asta… până când, intrând pe uşă, te-am văzut pe tine. Prezența ta mi-a amintit că, în loc să fiu… prințesa din poveste, sunt numai Mary Williams, gospodina din West Walnut, şi că niciodată n-o să-mi depăşesc condiția.

Urma un moment de tăcere. Howson nu mai ştia ce să zică.

— Şi, bineînțeles, te invidiam nespus, continuă ea cu o voce monotonă. În vreme ce eu mă sufocam într-o existență anonimă, banală, tu deveneai o persoană importantă, vestită în lumea întreagă…

— Bănuiesc că n-ai să mă crezi… o întrerupse telepatul cu un aer gânditor. Dacă ți-aş spune că, uneori, aş vrea să renunț la faimă, la tot, pentru privilegiul de a-i privi pe ceilalți drept în ochi şi de a putea trece pe stradă fără să şchiopătez…

— Da, Jerry, te cred! răspunse ea, pe un ton ciudat. Am ştiut că n-au putut să facă nimic… cu piciorul tău, vreau să zic. Şi cu restul. Îmi pare rău!

Apoi, bântuită pe neaşteptate de un gând sumbru, femeia se schimbă la fața.

— Jerry, sper că nu le-ai înşirat copiilor poveştile de altă dată… Te-aş blestema dacă i-ai condamna pe vecie la aceeaşi insatisfacție.

— Nu-ți face griji! o linişti Howson, cu un surâs amar în colțul buzelor. În aceşti unsprezece ani, am învățat o mulțime de lucruri. Le-am povestit doar despre munca mea de la Ulan Bator. Jill a zis că vrea să se facă infirmieră, asta chiar înainte de a începe eu povestea. Cred că au fost destul de mulțumiți.

— Totuşi, eu n-aş putea afirma acelaşi lucru! îl contrazise

Mary. Îmi amintesc de istoriile tale, mai exact, de locul îngrozitor în care ne aflam. Poveştile erau mai… mai clare, pe când lumea reală se pierdea într-un nor de ceață.

Înainte ca Howson să răspundă, pe coridor se făcură auziți nişte paşi apăsați, iar copiii coborâră scara în fugă. Mai distinse vocea unui bărbat dându-le binețe cu dragoste:

— E Steve, spuse Mary. Aş fi vrut atât de mult…

Howson nu mai apucă să afle dorința ei arzătoare, pentru că în acel moment Williams intra în cameră. Bărbatul încremeni în prag, holbându-se uimit la telepat.

— Aa… bună ziua! se bâlbâi el, aruncând totodată consoartei sale o privire intrigată la culme.

— Steve, ți-l prezint… cred că trebuie să-ți spun „doctor”, nu-i aşa, Jerry?… pe doctorul Jerry Howson, de la Ulan Bator. Am fost prieteni buni, înainte de a te cunoaşte pe tine.

Williams nu reuşi să-şi ascundă neîncrederea în gusturile ciudate ale soției sale, dar întinse mâna, şi Howson se ridică de pe scaun pentru a i-o strânge.

— Jerry este psihiatru… continuă Maty.

— Nu chiar! interveni Howson, întrebându-se de ce oare femeia păstrase tăcerea în privința lui. De fapt, eu sunt telepat terapeut, şi lucrez la marele spital din Ulan Bator… centrul asiatic al OMS.

— Telepat? – ştirea îl tulbură teribil pe Williams. Bine, ia te uită… ăă… hmm… interesant! Până acum, n-am mai cunoscut niciun telepat. – *Şi nici nu țineam neapărat să am această onoare*, adăugă el în gând.

Urmă o pauză stânjenitoare pe care Mary căuta să o umple, perorând pe un ton vesel:

— Sper că rămâi la masă, nu-i aşa? – în spatele cuvintelor, însă, el percepu teama ce-o cuprinsese: *Te rog, pleacă! Nu le-am vorbit despre tine şi nu suport să-mi aminteşti, să-mi aminteşti…*

Howson îşi privi ceasul cu ostentație.

— Aş fi încântat, minți el, dar nu am mult timp la dispoziție, şi aş vrea să mai trec şi pe la ceilalți vechi prieteni.

Prin urmare, mă tem că trebuie să vă refuz…

Telepatul apuca mânerul valizei şi îşi luă rămas bun de la gazde. Apoi, înainte de a ieşi pe uşă, se întoarse să o mai privească o dată pe Mary.

— Roagă-i pe copii să mă ierte că nu am rămas să le mai povestesc şi alte întâmplări, spuse el. Şi… încearcă să nu mă urăşti!

— Îți promit, răspunse Mary, cu un zâmbet fals, lipsit de căldură.

— Şi nu încerca nici să mă compătimeşti! o repezi el furios, întorcându-i spatele.

Ar fi vrut să se depărteze de casa aceea cu paşi mari… Dar, din nefericire, se târa şchiopătând, ca o marionetă stricată.

CAPITOLUL XXIII

De multă vreme, în mintea lui se cuibărise speranța că fata surdo-mută, singura ființă care-i arătase prietenie pe când era doar un nimeni, nu suferise din cauza lui. Crezuse că, cel puțin în acel caz, reuşise să facă pe cineva fericit.

Evitase să-şi pună întrebări în legătură cu aceste convingeri ale sale. Oare de ce? Să fi fost faptul că, în subconştientul lui, cunoştea deja răspunsul?

Întâlnirea cu Mary îl tulburase profund. La un moment dat, în timp ce şchiopăta spre autostrada care trecea pe lângă cartierul rezidențial, se gândise chiar să renunțe la întreaga călătorie. Nu avea curajul să mai dea piept şi cu alte revelații de acest gen. Dar tocmai asta nu trebuia să se întâmple: cu toate că talentul său îl făcea unic în lume, el rămânea o făptura umană şi, în consecință, trebuia să-şi continue cercetările, pentru a-şi desăvârşi umanitatea.

Howson suspină, apoi, uitându-se în jur, văzu un taxi din care coborâse un pasager. Ridica mâna ca să-i atragă atenția şoferului, punându-şi totodată întrebarea încotro să se îndrepte.

Taxiul trecu pe lângă el fără să oprească. Cu o furie

neaşteptată, Howson lansă un urlet mental asurzitor în direcția bărbatului de la volan, dar în ultima clipă înțelese că, din cauza staturii sale, acesta îl confundase cu un copil. Se limită să-i sugereze să se gândească din nou la cele întâmplate.

Taxiul frână, făcu cale întoarsă şi se apropie de trotuarul pe care se afla Howson. Şoferul, un bărbat zdravăn, cu ochi veseli, îl cântări din priviri şi ridică din umeri, încercând să se scuze.

— Îmi pare rău, prietene! Probabil că visam cu ochii deschişi. Pierd multe curse în felul ăsta… Unde mergem?

— Grand Avenue, răspunse laconic Howson, în vreme ce se cățăra pe scaunul de alături.

*

Acum, denumirea era ridicolă. Procesul de dezintegrare, care începuse pe vremea copilăriei lui Howson, şi care mai era sub control când plecase la Ulan Bator, ajunsese aproape de sfârşit. Majoritatea clădirilor erau în demolare, iar pe pereții magazinelor ce supraviețuiseră afişe mari anunțau vânzarea stocurilor.

Cinematograful în care luase catastrofala hotărâre de a deveni o persoană importantă încă mai exista. La mică distanță de el, Howson remarcă surprins ceva absolut nou: o clădire frumoasă, curată, elegantă, având pe uşa principală o placă mare de bronz.

UNIVERSITATEA CENTRALA – FACULTATEA DE ŞTIINȚE PURE ŞI APLICATIVE

— Şofer! exclamă telepatul. Te rog, încetineşte puțin!

Apăsând pe pedala frânei, taximetristul privi peste umăr.

— Frumoasă schimbare, față de trecut, nu-i aşa? comentă el. E Lascito Drake. O zonă întreagă este rezervată Universității. Când va fi gata, va găzdui mii de studenți… aule, birouri, cantine, laboratoare…

Da, era o ameliorare considerabilă, nu încăpea nicio îndoială. Cu toate acestea, Howson simți din nou un

sentiment de nostalgie față de pierderea unui loc pe care nu s-ar fi așteptat să-l regrete.

— Şi s-a deschis? întrebă el.

— Păi, sigur… din toamna trecută. Studenții au fost cazați în împrejurimi, până când vor fi terminate dormitoarele.

În urmă cu mulți ani, tânărul Jerry Howson dorise şi el să meargă la Universitate… Telepatul își reprimă cu greu acea amintire. Oricum, dacă și-ar fi realizat măcar în parte dorința, mai devreme sau mai târziu i s-ar fi dezvoltat şi darul telepatic şi ar fi dobândit prioritate în fața tuturor. Iar, în cele din urmă, tot acolo ar fi ajuns.

— Mai există barul? Era ceva mai încolo, pe dreapta, spuse el. Dacă nu mă înşel, patronul lui era un anume Horace Hampton.

— Şarpele? – taximetristul se întoarse brusc spre telepat. Prietene, probabil că n-ai mai fost de multă vreme pe aici! Eu nu-mi mai amintesc prea bine de Şarpe. S-a întâmplat… acum vreo zece ani, cred. Națiunile Unite au adus aici nişte *ti-pi* care se ocupau de mafia, şi ăia au făcut curățenie. Şarpele a luat cinci ani pentru instigare la comiterea de delicte şi participare la omucidere… Ultima oară, am auzit că intrase în nu ştiu ce institut ONU pentru reabilitare.

Ti-pi… T.P., telepați. Howson dădu din cap. Nu mai auzise o asemenea denumire, dar era atât de logică! Cât despre Hampton, nu era surprinzător că el nu ştiuse nimic. Pentru lumea nouă, oraşul său natal nu era decât o etapă de mult depăşită. O acțiune oarecare a poliției era un fapt neglijabil, față de marile realizări ale ti-pi-lor în alte locuri.

— Barul lui a supraviețuit, totuşi, continuă şoferul. Uite-l acolo! Nu ştiu însă cine-i proprietar.

— Pe cealaltă parte a străzii este un hotel, îl întrerupse Howson. Lasă-mă acolo!

După ce se instala într-o cameră, interesându-se totodată şi de bagajele rămase la aeroport, Howson luă masa, meditând la ceea ce descoperise până acum. Dar oare ce sperase să găsească revenind, după unsprezece ani, în oraşul

lui? Exista multă aroganță în gestul său. Nimeni nu se putea întoarce înapoi luând totul de la început, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vrând, nevrând, acum, aici, el era un străin şi lucrurile trebuiau considerate ca atare.

După ce termină de mâncat, ieşi din hotel şi, traversând strada, se opri în fața barului lui Hampton. Localul era mai întunecat şi mai puțin împodobit decât şi-l amintea el. Cine ştie dacă mai existau camerele din spate… de exemplu camera albastră, în care-l aşteptase ore întregi pe Lots… Dar ce importanță mai avea? În sinea lui, se hotărâse să lase amintirile să-şi doarmă somnul lor şi să accepte prezentul, aşa cum era. Se aşeză la o masă mai retrasă, comandă o bere şi încercă să se familiarizeze cu mediul înconjurător.

Imaginea tinerei Mary se interpuse între el şi lumea exterioară. Îi venea nespus de greu să conştientizeze ceea ce îi spusese fosta lui prietenă. „Pentru ce – îl întrebase deunăzi Hugh Choong. – să te simți vinovat dacă-ți foloseşti harul ca să te distrezi?”

Şi acum ar fi putut răspunde: „Deoarece, atunci când am făcut-o, instinctiv am dobândit convingerea că am provocat multă durere!” *Biata Mary… Biata prințesă a povestirii!* Cu ocazia aceasta, în mintea lui se făcu mai multă lumină. Era clar, Charlie Birberger se străduise din răsputeri să se convingă pe sine însuşi că îi dăduse o mână de ajutor lui Howson… Dar oare cât din propria sa încăpățânare de a nu părăsi nicio clipă spitalul din Ulan Bator se datora dorinței ascunse ca majoritatea pacienților să-i rămână îndatorați? În realitate, oare nu fusese mânat de ambiția de a le câştiga admirația şi recunoştința, tot aşa cum, cu unsprezece ani în urmă, încercase să se impună în ochii nefericitei surdo-mute?

Dezgustat, întrerupse firul acestor gânduri. O asemenea introspecție putea să continue la infinit, fără să ducă nicăieri. Un lucru era cert: până acum, făcuse treabă bună, şi avea să mai facă şi în viitor… dacă avea să-şi recapete încrederea în forțele proprii. Dar, în ambiția sa de a-şi distruge unele iluzii ce-l ajutau în auto-apărare şi pe care, odinioară, se bazase

pentru a putea supraviețui, nu reușise decât să-și înrăutățească situația.

Și acum? Ce surprize îl mai așteptau?

Sorbi din bere și-și aminti de momentul în care îl lămurise pe Lots că nu obișnuia să bea. Din mintea unor colegi înțelesese motivele ce îi împingeau pe oameni să aleagă tovărășia paharului, și se oprise în acel punct, fără a-i imita. Aflase și pentru ce băuseră în mod excesiv mulți dintre pacienții săi, și preferase să nu comită aceeași eroare.

Dintr-odată, Howson percepu câteva voci certându-se și întoarse capul. În celălaltă parte a localului se dezlănțuise o discuție aprinsă. Era un grup de tineri, doi băieți și o fată: unul dintre băieți se ciorovăia cu fata, în vreme ce celălalt părea să se amuze copios de spectacol.

Băieții erau îmbrăcați neglijent și păreau nerași cel puțin de două zile. Fata era urâțică, avea parul blond și hainele atârnau pe ea șleampete.

— Dar nu înțelegi? țipă fata, bătând cu pumnul în masă. Tu faci abstracție de lecțiile pe care ni le-au servit ultimele două secole, dacă aduci din nou în discuție lucruri ce au fost rezolvate de douăzeci de ori mai bine decât ai fi reușit să o faci tu!

— Pesemne că ești oarbă, surdă, mută și idioată, dacă ești în stare să afirmi așa ceva! urlă băiatul. Unul dintre cele mai păcătoase defecte ale tale, și ai destule, este că generalizezi fără motiv și fără să-ți pui judecata la contribuție. O persoană care ar poseda măcar o fărâmă de inteligență ar ști…

— Scuzați-mă! îi întrerupse, pe un ton ironic, al treilea tânăr. Mă voi întoarce când va fi mai puțină gălăgie…

— Drum bun! i-o trânti fata, furioasă.

Băiatul își luă paharul și se îndreptă spre masa lui Howson. Telepatul tresări instinctiv, dar străinul nu păru impresionat de aspectul lui.

— Te supără dacă mă așez aici? Nu-i chip să spui niciun cuvânt până nu se calmează ăia doi. Îi cunosc, doar… Vrei o țigară?

Howson intenționă să refuze; fumatul era interzis în spital, chiar dacă acum tutunul era folosit în mod curent în lupta împotriva cancerului… Apoi observă că băiatul era deosebit de amabil, deşi n-avea de unde să ştie cine cu cine vorbea; văzându-i doar fața, ar fi putut presupune că nimerise peste vreun idiot, şi cu toate astea, se purta cu extremă curtenie.

Acceptă în cele din urmă țigara şi se grăbi să-i mulțumească, zâmbind încurcat.

— De fapt, despre ce este vorba? îl întrebă el pe tânăr în vreme ce-i oferea un foc.

— Charma, explică acesta, trăgând fumul în piept, susține că Jay îşi pierde timpul cu o treabă inutilă şi nesatisfăcătoare. Are dreptate. Totodată, însă, şi Charma se înşală, afirmând că lucrul acela a fost deja realizat în trecut, de sute de ori cel puțin. Jay a pornit de la o idee destul de orginală, dar nu a fost destul de încrezător în propriile-i puteri, ca s-o ducă până la capăt. El, însă, e convins că nu greşeşte. Şi, de aici, cearta…

— Şi se întâmplă adesea?

— Nu există nicio clipă de răgaz! oftă tânărul, cu un aer dramatic.

— Şi ce soi de treabă este aceea?

— Ei, e greu de definit. Cred că s-ar putea numi compoziții mobile lichide. Charma le zice focuri de artificii ude şi, chiar dacă definiția nu-i departe de adevăr, lui Jay nu-i place! De fapt, ca să le realizezi, este nevoie nu numai să ai o oarecare sensibilitate pentru lumină şi culori, ci să fii şi chimist, şi specialist în dinamica fluidelor. Jay, însă, habar n-are de toate astea, şi de aceea nu-i în stare să-şi exploateze ideea în mod corespunzător.

Are douăzeci sau douăzeci şi trei de ani, se gândi Howson, apreciindu-şi interlocutorul din ochi. Băiatul era de statură mijlocie, simpatic, cu păr negru, purtând ochelari cu lentile groase. Îmbrăcămintea lui sugera sărăcia: o cămaşă decolorată, deschisă la gât, o pereche de pantaloni negri, pătați la genunchi, iar în picioare sandale. La mână avea un

ceas mare, iar din buzunar se revărsa un snop de tocuri cu peniță şi de creioane.

— Sunteți studenți? îl întrebă Howson, amintindu-şi că se aflau în vecinătatea noului edificiu universitar.

— Nu chiar! Acum câtva timp am descoperit că criteriile academice nu prea corespundeau gusturilor noastre, şi cum, la rândul lor, criteriile academice ne-au găsit şi mai puțin corespunzători, am hotărât să nu ne mai ducem la cursuri. Mai vrei o bere?

— Nu, lasa! îl opri Howson şi-l chemă pe chelner. Telepatul plăti consumația cu o bancnotă extrasă dintr-un teanc destul de voluminos, determinându-l pe băiat să fluiere, cu o ironică admirație.

— Îmi face plăcere să le fac pagubă celor bogați! spuse el, pe un ton solemn. Înseamnă că-mi aduc şi eu aportul la redistribuirea capitalului.

— Ocupă-te şi de cei doi tineri! îi ceru Howson chelnerului, indicându-i pe Jay şi pe Charma. Şi, de fapt, dacă nu te deranjează întrebarea – spuse el în continuare, întorcându-se din nou spre băiat – dumneata cu ce te ocupi?

— Compun. Prost. Dar dumneata?

— Sunt medic, murmură Howson, după o clipă de ezitare.

— Nu mi-aş fi închipuit. Ar trebui să te prezint lui Brian. Asta e un soi de sociolog în stare latentă, încrezător până la fanatism în ideile sale. El încearcă să demonstreze că toate profesiunile şi meseriile sunt în relație directă cu tipologia fizică. Numai că dumneata îi dărâmi teoreia… A, dar uite că au reuşit să se calmeze!

Howson îi urmări privirea. Charma ridică paharul plin în direcția lui.

— Opera dumitale? întrebă ea. Mulțumim. –apoi, după ce-l bău dintr-o suflare, adăugă: – Degeaba am discutat, că tot nu s-a produs nicio minune!

— Rudi! strigă Jay, arătându-i celuilalt tânăr ceasul. La Clara, la ora asta, cred că s-a încălzit atmosfera. Ce zici, dăm o fugă până acolo?

— Bună idee! încuviința noul prieten al lui Howson. Auzi, domnu-i medic. Ar trebui să i-l prezentăm lui Brian, să vedem ce mutră o să facă… Ce zici?

— N-o să creadă, rânji Charma.

— Şi chiar dacă-te-ar crede, adăugă Jay, tot aia ar fi, fiindcă până acum a strâns mai multe excepții decât dovezi care să-i confirme tezele.

— Atunci trebuie să-i demonstrăm o dată pentru totdeauna că n-are dreptate insistă Rudi. Crezi că-l găsim la Clara?

— Când ai mai pomenit să lipsească Brian de la vreo petrecere? se miră Jay.

— Perfect! – Rudi se întoarse către Howson. Aşadar, dacă nu ai altceva mai bun de făcut… îmi pare rău, n-aş vrea să crezi că abuzăm de dumneata, domnule…

— Jerry, murmură Howson. Bine, dar, de fapt…

De fapt, ai fi fericit să mergi la petrecere. Dacă vrei să înveți să înfrunți oamenii, cu tinerii ăştia trebuie să începi… iconoclaşti, duşmani ai prejudecăților, gata să te accepte, mai ales pentru faptul că eşti deosebit de toți ceilalți.

— Pentru Clara, nu contează un oaspete în plus! îl linişti Rudi, interpretând greşit ezitarea sa. Ducem ceva mai multă bere, şi totul va fi perfect.

— În cazul ăsta, spuse telepatul, ridicându-se de pe scaun, vin negreşit!

Ajungând la uşă, văzu că Jay şi Rudi transportau o ladă grea cu bere.

— Să luăm un taxi? sugeră el.

Jay râse zgomotos.

— Jay, eşti un tâmpit! îl certa Rudi cu severitate. Crezi că dacă tu ai picioare zdravene şi plesneşti de sănătate, toată lumea împărtăşeşte pasiunea ta pentru mersul pe jos? Eu nu sunt prost şi mai sunt şi un bun observator, aşa că am băgat de seamă că Jerry al nostru are destui bani în buzunar cât să cumpere un taxi cu totul, ca să nu-şi mai tocească pingelele. Charma, treci, te rog, pe trotuar şi pune-ți puțin farmecele la contribuție!

CAPITOLUL XXIV

Howson căzuse pradă unei agitații nefirești, contrastând puternic cu demoralizarea care îl sufocase mai înainte, ceea ce-l împiedica să-şi analizeze reacțiile. Totuşi, trebuia să încerce să se calmeze, altfel fericirea sa ar fi fost înăbuşită de tot soiul de preocupări inconştiente.

Ce-l impresionase oare atât de puternic? Mai întâi, faptul că, niciodată, nu se mai bucurase de compania unor persoane de acest tip. Nu era de mirare. Una dintre primele binefaceri ale îmbunătățirii modului de viață fusese întârzierea, cât mai mult posibil, a vârstei la care opiniile personale înghețau definitiv, fără şanse de a se mai schimba vreodată. Cei care, constrânşi de mizerie, nu cheltuiau energie şi timp pentru a-şi lărgi orizontul, economisindu-le pentru a-şi asigura supraviețuirea, sfârşeau prin a se confunda cu mediul înconjurător. De aceea, studenții constituiau totdeauna coloana vertebrală a atâtor mişcări revoluționare…

E adevărat, lui personal, condițiile mai bune de viață nu-i influențaseră prea mult primii ani de viață. Când rămăsese orfan, în urmă cu cincisprezece ani, nu avusese încă timp să le simtă efectul. Dar cele zece minute petrecute cu Rudi şi cu prietenii acestuia îl făcuseră să înțeleagă că pe lume existau lucruri pe care el le pierduse şi pe care ar fi dorit să le cunoască. Era o ocazie ce nu trebuia ratată.

Când Rudi dădu să-i ia valiza, ca să-l ajute să coboare din taxi, telepatul nu schiță nici cea mai mică împotrivire. Cine ştie din ce motiv, gestul nu-i amintea de infirmitatea lui. Nu, de data asta, şi nu în această companie.

Pe când urcau treptele strâmte şi prost luminate, Howson se întrebă dacă, întâmplător, cei care nu manifestau prejudecăți în privința handicapaților de genul lui n-ar fi fost la fel de îngăduitori şi față de telepați. Dar, deocamdată, nu voia să se lanseze în asemenea investigații. Era o problemă prea delicată şi prefera s-o mai amâne puțin.

Totuşi, după începerea petrecerii, obiectivitatea îi tempera

din nou entuziasmul. Locul era foarte strâmt – o cameră, plus o bucătărie minusculă şi o baie comună – şi ticsit cu o grămadă de persoane. După toate aparenţele, Brian, „specialistul” pe care trebuia să-l cunoască, nu-şi făcuse încă apariţia, dar, în schimb, veniseră o sumedenie de studenţi de la universitatea învecinată.

În primele zece minute, Howson fusese prezentat ca o anomalie care ar fi putut zdruncina întreaga teorie a lui Brian. Apoi noii lui prieteni se angajaseră în discuţii aprinse cu diverşi colegi, lăsându-l singur, în consecinţă, telepatul se văzuse nevoit să facă faţă unui dublu dezavantaj: din cauza staturii lui, ceilalţi s-ar fi simţit stânjeniţi să-l atragă într-o discuţie, cu excepţia cazului când el ar fi stat în picioare şi celălalt jos (iar în cameră existau puţine scaune...); în plus, vocea lui firavă se făcea greu auzită chiar şi în condiţii normale, darămite în hărmălaia îngrozitoare ce n-avea şanse să înceteze în următoarele ore... Colac peste pupăză, la un moment dat sosi şi un individ cu un acordeon şi începu să cânte, fără să se sinchisească de cei care nu erau amatori de o asemenea muzică.

Howson începu să se simtă stingher în mijlocul acestei mulţimi dezlănţuite, când observă că rămăsese un loc liber pe divanul tras lângă perete. Se aşeză imediat, temător să nu i-l ocupe altcineva. După câteva minute, un tânăr veni şi-i aduse un pahar cu bere, şi apoi nimeni nu-i mai acordă nicio atenţie.

Neavând ce face, începu să intercepteze pe cale telepatică o serie de conversaţii. Nu era frumos, dar era mult prea palpitant ca să se mai îngrijească de acest amănunt. Negreşit, noua universitate îşi merita toată faima. Nici măcar telepaţii mai bine integraţi, recrutaţi dintre studenţii de la Ulan Bator, nu ştiau să-şi folosească intelectul cu atâta iscusinţă.

Grupul A (începu să-i catalogheze pe tineri, în urma unei explorări mentale): două fete îmbrăcate în galben, probabil surori, şi un bărbat de vreo douăzeci şi cinci de ani; subiect de discuţie: religia, ca necesitate în evoluţia socială umană.

Grupul B: Jay, mai vechea lui cunoştinţă, un băiat cu părul lung, ce nu părea să fi atins vârsta majoratului, şi o fată de vreo douăzeci de ani; tema: lucrarea lui Jay. *Grupul C:* o fată frumoasă de vreo douăzeci de ani şi un bărbat cu tricou roşu; subiect de discuţie: problemele lor personale. Howson încercă un sentiment de invidie şi îşi îndreptă rapid atenţia în altă parte.

Grupul D: patru bărbaţi plasaţi în preajma celui care cânta la acordeon, vorbind cu glas tare şi gesticulând; firesc, tema era influenţa noilor instrumente muzicale asupra operelor compozitorilor contemporani. Unul din grup tot încerca să facă referiri la lucrarea lui, dar ceilalţi îl sileau să schimbe vorba. Dar, oare, unde dispăruse Rudi? A, da, dădea ocol camerei, servindu-i pe ceilalţi cu băutură.)

Grupul E: două fete, dintre care una destul de ameţită, şi doi bărbaţi; tema: părerile fetei ameţite despre poezia modernă. *Grupul F:* trei bărbaţi; tema: imposibilitatea de a-ţi realiza idealurile tinereţii atunci când devii adult.

Şi clasificarea putea merge mai departe. Pe Howson îl obseda în mod periculos ideea de a se alătura uneia dintre aceste discuţii (bineînţeles, cu excepţia dialogului îndrăgostiţilor), servindu-se de telepatie, când brusc îşi dădu seama că această tentaţie apăruse după ce băuse ultimul pahar; ca atare, se strădui s-o înlăture imediat. Îşi concentră atenţia asupra celor ce se petreceau în imediata lui apropiere şi observă că, între timp, lângă el se aşezase o fată atrăgătoare, care îl fixa cu un aer amuzat.

— Bună seara! spuse ea pe un ton forţat solemn. Dă-mi voie să mă prezint. Eu sunt gazda dumitale.

Howson tresări.

— Îmi pare rău! se bâlbâi el. Rudi şi Jay au insistat să-i însoţesc…

— Nicio problemă, eşti binevenit! Eu ar trebui să mă scuz, fiindcă te-am neglijat atâta vreme. Dar, crede-mă, nu am avut nicio clipă liberă. Te distrezi?

— Foarte bine!

— Asta era şi impresia mea, în ciuda măştii de convenienţă pe care o arboraseşi. Ce făceai… absorbeai atmosfera?

— Într-adevăr, mă gândeam la cantitatea şi calitatea temelor puse în discuţie aici. Sunt de-a dreptul impresionat.

— Groaznic, nu? La toate petrecerile, oaspeţii îşi imaginează o droaie de procedee de a schimba lumea, fără ca, ulterior, să se mai sinchisească să le aplice în practică. Aşa se întâmplă de secole, şi nu sunt şanse ca, pe viitor, să se producă mari schimbări. Nu ar fi o idee rea să reţii unele dintre aceste metode şi să le publici… N-ar fi exclus să găseşti pe cineva care să le transpună în viaţă… Poate că ar fi o treabă bună… deşi aş pune pariu că este una din acele inspiraţii ce dispar repede…

— Eşti scriitoare? întrebă Howson, brusc iluminat.

— O scriitoare în stare latentă. De unde ştii?

— De nicăieri. Dar am remarcat că aici s-au adunat multe minţi creatoare.

Fata (parcă o chema Clara, dacă-şi amintea bine) îi oferi o ţigară. El refuză, dar luă ţigara din mâna unuia dintre băieţii ce stăteau lângă el ca să-i ofere foc tinerei. De unde învăţase trucul ăsta? Nu-l mai folosise niciodată în viaţa lui. Dintr-un film, poate, da… da…

Cu o tresărire, îşi aminti că se afla în acelaşi oraş în care văzuse filmul respectiv.

— Nu-i chiar aşa, începu să vorbească Clara. Eu sufăr de o nemulţumire înnăscută faţă de cuvinte. Vreau să spun… pe naiba, dacă ai încerca să cercetezi în profunzime persoanele care se află aici, pe durata acestei scurte petreceri, te-ai afla în faţa unui eşantion inimaginabil. Cât durează *Ulisse*, de exemplu… optsprezece ore, nu-i aşa? Şi totuşi, nu mai poţi fi sigur că reuşeşti să comunici cu propriul public. Mi-ar plăcea să deţin o tehnică cu care un amerindian precolumbian să fie capabil să înţeleagă un chinez din secolul douăzeci. Atunci… ei, da… atunci aş fi o mare scriitoare!

Tânăra râse de deşertăciunea propriilor sale ambiţii, apoi continuă să-l chestioneze pe telepat.

— Şi dumneata? Cu ce te ocupi dumneata?

— Sunt doctor, răspunse Howson, după ce îndepărtase ideea de a-i prezenta telepatia drept o posibilitate de comunicare. Din câte am reținut, Rudi voia să mă prezinte unui prieten care încearcă să pună în legătură aspectul fizic al unei persoane cu profesiunea sa. Un oarecare Brian, mi se pare.

— A, da. Rudi îl tachinează mereu pe tema asta. Îmi închipui că a făcut multe acrobații mentale ca să te introducă în schemă, nu?

— Nu ştiu. Încă n-am făcut cunoştință cu el.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea lui Rudi! La dracu', Brian e aici de mai bine de o oră… Mă rog, să sperăm că-şi va aminti, mai devreme sau mai târziu. Dar treaba asta e chiar atât de importantă pentru dumneata, sau preferi s-o laşi baltă?

Howson clătină din cap.

— Sunt fericit că mă aflu aici!

Cineva dădu să-i umple din nou paharul, dar el refuză cu delicatețe şi se întinse să-l aşeze pe o masă alăturată. Câteva minute, între cei doi tineri se aşternu o tăcere prietenoasă, în vreme ce muzica şi zarva petrecerii se învolburau împrejur, asemenea curenților ce înconjoară ochiul ciclonului.

CAPITOLUL XXV

În cele din urmă, întrucât Clara nu dădea semne că ar intenționa să plece de lângă el, Howson îşi luă inima în dinți şi făcu primul pas.

— Cine este, de fapt, Rudi?

Dintre cei trei tineri pe care îi cunoscuse în seara aceea la bar, Rudi îl interesa cel mai mult. Bineînțeles, nu se strecurase în mintea impetuosului student, deşi o singură „privire” telepatică i-ar fi dezvăluit tot ceea ce ar fi dorit să ştie. Nu făcea însă asta niciodată, deoarece considera că intimitatea gândurilor unei persoane era sacră, şi nu intra în

ele dacă nu era poftit sau dacă nu era absolut necesar. Totuşi, intuitiv, îşi dăduse seama că Rudi avea o personalitate mai profundă şi mai matură decât prietenii săi.

— Rudi?! răspunse Clara, trăgând cu nesaț fumul în piept. Numele lui este Rudi Alef. Băiatul e pe jumătate evreu. A venit aici cu o bursă de studii din partea Națiunilor Unite. Făcea... ăă, cel puțin aşa cred eu... făcea treabă bună. Totuşi, nu pentru respectiva treabă îi fusese acordată bursa de studii, aşa că i-a fost revocată. Şi, după aceea, Jay şi Charma Horne...

— Jay şi Charma Horne? Frate şi soră?

Clara îl fixă cu nişte ochi uluiți.

— Cum naiba ți-a trecut prin cap o idee atât de trăsnită? Sunt căsătoriți.

— *Căsătoriți?*

— Păi, de ce nu?

Howson îşi reveni din uimire şi se căzni să ridice din umeri, deşi coloana sa vertebrală nu-i îngăduia să facă o asemenea mişcare.

— Fiindcă, atunci când i-am cunoscut, se ciondăneau cu înverşunare. Şi nu lăsau impresia că s-ar cruța vreodată...

— A... da, ai dreptate! Jay şi Charma sunt cam țicniți, având în vedere că s-au căsătorit în această situație. Ca atare, sunt nevoiți să facă față unei existențe destul de dificile... Dar vorbeam de Rudi, nu de Horne. Rudi este... în fine, reprezintă o problemă.

— E ciudat că spui asta! murmură Howson descumpănit. Sigur, dumneata îl cunoşti mai bine decât mine, şi totuşi eu îl consideram o persoană echilibrată şi adaptată.

— Fără îndoială, asta-i impresia, pe care-o lasă.

— Clara îl căută din priviri pe Rudi şi-l zări lângă cel care cânta din acordeon.

— Poate că, într-una din zile, dacă va continua să-şi închipuie cu atâta zel că este normal, va reuşi să se convingă şi pe sine însuşi de lucrul ăsta şi totul ar deveni mai simplu. Totodată, ar fi mai bine şi pentru el. În caz contrar, va suferi o

prăbuşire groaznică şi, pentru o perioadă oarecare, nu va mai fi bun de nimic.

— Există dovezi că ar avea asemenea simptome? întrebă Howson, îndoindu-se o clipă că ar fi fost vorba despre Rudi.

Fata clipi din ochi, de parcă atunci s-ar fi dezmeticit dintr-un vis, şi dădu din umeri.

— Ei, dacă ai şti încotro să te uiţi… Totuşi, cred că e momentul să mă ocup şi de ceilalţi musafiri. Ne vedem mai târziu!

Clara abia se ridicase în picioare, când îşi aminti că intenţionase să mai întrebe ceva.

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar cred că şi dumneata reprezinţi o problemă. Aşa e?

— Zici că eşti capabilă să identifici problemele, îi înfruntă el privirea. Descurcă-te singură!

— O merit, murmură fata roşindu-se şi se îndepărtă.

Privind în urma ei, Howson îşi dădu seama că nu aflase prea multe despre Rudi Alef. Dar, chiar în clipa aceea, Rudi, amintindu-şi de bomba pe care o pregătise, se apropie de Brian şi, luându-l de braţ, îl smulse din cercul lui de prieteni şi-l trase până în faţa telepatului. Văzându-i zâmbetul vesel, Howson simţi, mai mult ca niciodată, tentaţia de a arunca o „privire” rapidă… numai una… în mintea băiatului.

Dar dacă ar fi făcut-o, şi după aceea s-ar fi dat de gol fără voia lui, dovedind că îl cunoaşte pe Rudi mai mult decât era normal? Pe neaşteptate, telepatul deveni conştient de sentimentele încercate de un negru rătăcit într-un mediu în care culoarea pielii mai avea încă importanţă, şi atmosfera din jurul lui îl strivi ca un bloc de gheaţă.

Nicicând nu se mai confruntase cu o asemenea senzaţie copleşitoare. Era clar, în privinţa lui, oamenii aceia sfidau anumite convenţii şi anumite prejudecăţi, chiar cu ostentaţie, numai atâta timp cât îl considerau un străin. Poate când aveau să afle cine era în realitate (şi momentul acela ar fi venit, fie că rămânea împreună cu ei, fie că pleca), unii ar fi dat din umeri şi şi-ar fi menţinut deschiderea mentală. Pe de

altă parte, şi reacţia contrară era tot atât de posibilă. Nimeni nu putea fi profet în această privinţă.

Poate, din spirit de autoapărare, ar fi trebuit să le cunoască opiniile, înainte de a se compromite… Totul nu i-ar fi luat decât câteva clipe!

Apoi îşi dădu seama că pierduse ultima parte a discuţiei dintre cei doi tineri şi, automat, căută cuvintele în mintea lui Rudi. Formulase o parte din răspuns când înţelese ceea ce făcuse, şi aerul din jurul lui deveni şi mai rece. Era obişnuit să trăiască printre oameni care-i cunoşteau capacitatea, astfel încât multe reflexe i se declanşau de la sine, instinctiv. Tulburarea îl sili să se bâlbâie, dar reuşi să-şi revină destul de repede şi să-şi ascundă neliniştea.

Acea rapidă investigaţie în mintea lui Rudi îi sporise tentaţia de a-l explora mai profund, dar îşi impuse să se retragă: *Nu mi-e pacient, şi nici coleg nu-mi este. Poate că deja am mers prea departe, acum trebuie să mă opresc!*

Telepatul reveni în „lumea reala" şi se sili să asculte ce vorbeau Rudi şi Brian. Brian, care nu-i era deloc simpatic, dădu uitării „afrontul" suferit şi se întoarse la dogmele sale preferate.

— Deci, trase el concluzia, persoanele ca doctorul Howson rămân nişte excepţii, în orice context s-ar afla. Trebuie să existe un loc în schemă şi pentru doctorul Howson, dar este imposibil să stabilim care este acela, fără a dispune de date mai complete…

Tânărul continuă să peroreze, în timp ce în mintea telepatului se întipări o singură propoziţie, pe care o repeta în mod obsesiv.

Trebuie să existe un loc în schemă şi pentru doctorul Howson!

*

Mult mai târziu, Clara se întoarse lângă el. Grupurile ce împânzeau camera se mai răriseră: unii plecaseră la casele lor, alţii preferaseră să se retragă pe scară.

— Of, Rudi acesta! exclamă ea, pe un ton pe jumătate plictisit, pe jumătate îngrijorat. E în bucătărie şi se simte foarte nefericit. Fireşte, dacă l-ai vedea, nu ți-ai putea imagina aşa ceva. S-a apucat să-i imite pe nişte tăntălăi de la universitate, şi vreo şase tâmpiți se amuză de performanțele lui.

— Dacă, văzându-l, nu-ți vine să crezi, atunci de unde poți să-ți dai seama de adevăratele lui trăiri? întrebă Howson, nu prea amabil. Apoi îi veni o idee, şi adăugă: – Scuză-mă, probabil că dumneata îl cunoşti foarte bine.

— Dacă dumneata crezi că este un… mă rog, ne-am obişnuit să spunem „un prieten intim”… te înşeli! răspunse Clara, pe un ton de reproş. De fapt, îl cunosc doar din vedere. Niciodată n-am fost prea apropiați…

Fata făcu o pauză, părând descumpănită, şi se ridică din nou în picioare.

— Totuşi, poate că nu se cuvenea… Acum, iartă-mă, trebuie să-mi iau rămas bun de la cineva…

Howson era la fel de nedumerit. Fusese frapat de concluzia logică, aceea pe care Clara o negase; deşi o serie de lucruri rămăseseră nelămurite, era cea mai evidentă deducție. Dar, dacă acpastă ipoteză era greşită, cum se putea explica atunci…

Din bucătărie ieşiră câțiva indivizi, râzând în hohote, trăgându-l după ei pe Rudi şi bătându-l prieteneşte cu palma pe spate. Howson privi fața veselă a băiatului, fără să distingă nici cea mai mică urmă de nefericire despre care îi vorbise Clara.

După ce tovarăşii săi îşi luară rămas bun de la el şi părăsiră camera în care rămăseseră doar câțiva cheflii întârziați, Rudi apucă nepăsător o sticlă cu băutură, o dădu pe gât pe nerăsuflate, apoi se întoarse în bucătătărie. Howson presupuse că-l aştepta cineva acolo. Neavând ce face, telepatul privi în jur, căutând să nu dea atenție perechii de îndrăgostiți care, de câtva timp, renunțaseră la conversație, trecând la alte metode de a-şi demonstra interesul reciproc.

— După cum spuneam mai înainte – reluă Clara firul discuției, aşezându-se din nou lângă el, – dumneata pari… să ai… ba chiar să fii… o problemă autentică. Da, m-am străduit să mă gândesc la treaba asta. Din păcate, a trebuit să înlătur toate argumentele mai obişnuite şi mai simple. La urma urmei, nefericirea dumitale nu te-a marcat prea tare, de vreme ce ai devenit medic, nu-i aşa?

Ochii ei verzi îl fixau cu atenție, provocându-i fiori nemaiîntâlniți, ce nu aveau nicio legătură cu defectele lui fizice. Howson încercă să tranşeze problema printr-o glumă:

— Toți oaspeții tăi au parte de un interogatoriu amănunțit?

— Numai cei care vin neinvitați şi mă pun în încurcătură, răspunse ea, imperturbabil. Ca dumneata, de exemplu.

Câteva secunde, Howson ezită să răspundă. În minte îi încolțise o ipoteză atât de stupidă încât nici nu avea curajul să o admită în mod deschis… încă se mai gândea la ea când…

Brusc, fu pe punctul de a se prăbuşi pe podea din cauza zguduiturii resimțite. Unda de şoc explodă în creierul lui cu violența unui incendiu. Ştia ce se întâmplase. Instinctiv, țipă, înainte de a-şi recăpăta toate forțele:

— În bucătărie! Rudi!

Toți cei ce se aflau în încăpere se întoarseră spre el buimăciți. Howson îşi dădu seama că nu se auzise nici cel mai mic zgomot.

Toți tinerii din jur deveniseră stane de piatră… cu excepția – şi acea revelație îl tulbură pe Howson – cu excepția Clarei. Iar Clara, palidă, tocmai deschidea uşa bucătăriei. Nu ar fi putut reacționa atât de repede la strigătul lui de alarmă. Era imposibil. Şi asta însemna că…

Clara urlă.

Blestemându-şi pentru a nu ştiu câta oară infirmitatea, Howson se ridică anevoie în picioare. Şase persoane uluite, scoțând exclamații de oroare, priveau spre încăperea alăturată, neîndrăznind să-i treacă pragul. Cuvintele lor erau incoerente, iar mințile încețoşate de surpriză. Oricum, însă, telepatul ştia perfect ce se întâmplase.

Glasul lui Brian, aspirantul sociolog, răsună autoritar în vacarmul acela bezmetic:

— Nu-l atingeți! Lăsați-l pe pitic să intre... este medic! Şi cineva să cheme o ambulanță. Clara, în casa asta există un telefon?

— În camera portarului, răspunse fata, cu glas tremurător, dar reuşind să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Între timp, Howson înainta poticnit spre locul dezastrului. Secunde lungi cât o eternitate. *Sunt doctor,* gândea el. *Ştiu totul despre leziunile creierului. Cunosc psihozele şi nebunia, din interior. Dar cu ce mă ajută toate astea, când un om îşi dă sufletul lent, pe podeaua unei bucătării?*

Ceilalți se traseră într-o parte ca să-l lase să treacă, şi el îşi plecă, pentru prima dată, privirea asupra unui spectacol pe care-l cunoştea deja mental. Rudi urmase ad literam clasica metodă *harakiri* (De ce, oare? O brumă de explicații, insuficiente şi grețoase, prindeau contur la limitele minții lui Howson), folosind un cuțit lung de bucătărie, luat dintr-un sertar.

Acum, orbitorul semnal de durere era mai uşor de suportat. Rămâneau amărăciunea şi durerea de a nu fi în stare să-l ajute. Băieții ăia... of, Doamne!... îl priveau cu răsuflarea tăiată, aşteptându-i sfaturile.

— S-a dus cineva să cheme o ambulanță? întrebă telepatul în cele din urmă.

Studenții încuviințară.

— Bine. Atunci, ieşiți de aici şi închideți uşa! Încercați să faceți cât mai puțin zgomot. Mai bine duceți-vă cu toții acasă... ba nu, poliția ar putea să ceară... of, *la dracu'* cu poliția! Duceți-vă, totuşi, acasă!

Clara vru să-i urmeze pe ceilalți, dar Howson se încrunta, fără să spună nimic, iar ea, receptânduui apelul, închise uşa, timorată, şi se apropie de el.

— Ştii cum se procedează într-o asemenea situație? întrebă telepatul posomorât.

— N... nu. Dar fac tot ce-mi zici. Dacă e posibil...

— Dacă stăm cu mâinile încrucişate, o să moară în următoarele cinci minute. – Howson zâmbi cu amărăciune. Partea proastă-i alta: eu nu sunt chirurg. În viața mea, n-am tratat nici măcar o zgârietură la un deget…

CAPITOLUL XXVI

La capătul unei tăceri grele, care dură cât trei bătăi ale inimii, fata receptă cuvintele şi fu capabilă să reacționeze. Exclamă în sinea ei, colorându-şi gândurile în cenuşiul disperării: *Vai, Doamne… săracul, prostul de Rudi!* Apoi, cu glas tare, cu mai multă vigoare, rosti:

— Atunci de ce pretinzi că eşti doctor?

— Totuşi, sunt doctor, chiar dacă nu aşa cum îți închipui dumneata. Situația nu este chiar atât de rea pe cât pare a fi. Ştiai că eşti un medium telepat?

— Un ce?

Ştirea, suprapusă peste şocul intens resimțit la vederea lui Rudi zăcând într-o baltă de sânge, căpătă în mintea Clarei dimensiuni absurde, neverosimile. Howson interceptă o undă de refuz inconştient şi încercă să atace acea atitudine.

— Îți repet, poți citi gândurile altor persoane. Eu sunt medic specialist în telepatie terapeutică. Înțelegi? Din nefericire însă în camera asta nu există decât o singură persoană care, poate, ştie de ce anume are nevoie Rudi Alef ca să se vindece. Iar această persoană este Rudi Alef însuşi.

Fata dădu să-l întrerupă, dar el continuă s-o bombardeze cu informații. Renunțând să mai folosească limbajul obişnuit, prea lent pentru scopurile lui, telepatul lansă grupuri-grupuri de idei, având menirea de a înfrânge împotrivirea minții ei.

În adâncul creierului lui Rudi, ca la toate persoanele normale, se află aşa-zisa „imagine corporală”… o imagine de control pe care o foloseşte organismul atunci când se reface. Eu tocmai pe aceasta intenționez s-o găsesc. Dumneata trebuie să-mi urmezi indicațiile şi să mă ajuți, deoarece mâinile mele sunt prea încete şi nesigure pentru un lucru atât de delicat. Nu

încerca să te gândeşti… lasă-te condusă!

LASĂ-TE CONDUSA!

Şi în vreme ce-i transmitea comanda, Howson pătrunse în profunzimea minții lui Rudi, încercând totodată să preia controlul asupra mâinilor Clarei.

Fata se împotrivea, dar el se luptă să-i învingă rezistența instinctivă, şi în scurt timp fu capabil să îndrepte umerii lui Rudi, astfel încât să poată observa îndeaproape despicătura pe care şi-o făcuse în abdomen.

La vederea rănii, Howson se simți tulburat peste măsură, pierzându-şi pe moment cumpătul; astfel, trecură câteva secunde bune până când reuşi să-şi revină, după care continuă explorarea imaginii corporale a lui Rudi.

Atâția nervi transmiteau mesaje de vătămare şi de durere încât, la început, telepatul nu reuşi să-i distingă. Încercă să-şi diminueze sensibilitatea, dar viziunea deveni confuză. Descumpănit, se aşeză pe un scaun, încercând să se calmeze, apoi, după alte câteva secunde, luă totul de la capăt.

De data aceasta, i se păru că recepta direct durerea ce chinuia trupul întins în fața lui. În schimb, nicio senzație nu ajungea până la Clara, deoarece îndepărtase de ea posibilitatea de a le simți. N-avea încotro, trebuia să învingă durerea dinlăuntrul lui.

Acum, la lucru. Ce să facă, mai întâi? Să oprească hemoragia, înainte ca activitatea creierului să aibă de suferit. Dar cu ce? Cu agrafe? Parcă femeile au întotdeauna agrafe la îndemână…

Şi Clara avea vreo câteva, puse într-o cutie, la două palme în spatele lor. Le luă şi începu cu iuțeală să prindă capetele sfâşiate ale marilor vase sangvine. Slăbiciunea creierului se atenuă, conturându-se o nestăpânită dorință de reîntoarcere.

Bine. Acum să punem la loc intestinele care au ieşit afară. Aşa!

Mâinile Clarei, mânjite de sânge, apucară pe rând intestinele cenuşii-azurii şi le puseră la locul lor. Fiecare acțiune aducea după sine o diminuare a mesajelor dureroase

ce pulsau în creierul lui Howson. Când fata îşi isprăvi treaba, telepatul îşi deschise din nou ochii.

— Ac şi ață! porunci el, şi Clara se grăbi să-l asculte, lăsând urme de sânge peste tot: pe masă, pe clanță.

— Coase la loc pereții stomacului! continuă el să-i comande, iar ea îşi execută cu stângăcie munca de chirurg amator.

— Acum coase şi pielea! Acum spală-te pe mâini, spală pielea şi leagă rana cu o bucată de pânză curată…

Brusc, mintea lui Rudi se trezi, lansând violente unde de durere. Fără să stea prea mult pe gânduri, Howson îl sili să se cufunde din nou într-o stare de inconştiență. Tratamentul era dur, dar, în acel moment, nu mai conta decât minuscula licărire de viață ce continua să pâlpâie în interiorul omului. Important era faptul că, până atunci, el, infirmul, reuşise să ridice o stavilă în calea morții

Se scurseseră exact cinci minute

În cele din urmă, veni ambulanța, apoi poliția, care începu să pună întrebările de rutină. Howson nu-şi amintea dacă, în acest oraş, tentativa de sinucidere era considerată un delict; ştia, în mod vag, că în unele părți ale lumii atitudinea creştină continua să fie atotputernică.

Epuizată, Clara îşi lăsă ochii în jos.

— De ce a încercat să se omoare? întrebă ea furioasă.

Howson clătină din cap. Se simțea sfârşit, de parcă ar fi mers mii de mile pe jos, dar nu trebuia să se lase învins de oboseală.

— N-a încercat să se omoare! răspunse el. A fost doar un accident. E stupid, dar n-a existat nicio tentativă de sinucidere. Toate astea făceau parte dintr-o glumă care a mers prea departe.

Ea intuia ce se ascundea în spatele acestor cuvinte, şi dădu din cap, fără să mai ceară alte explicații. După ce se căzni să ofere informații cât mai credibile despre cele întâmplate atât medicilor, cât şi polițiştilor, ajuns la capătul puterilor, Howson se aşeză pe cel mai apropiat scaun şi adormi.

*

Când se trezi, vreme de câteva secunde telepatul se întrebă unde se afla. Era întins pe spate, acoperit cu nişte cuverturi, şi capul i se odihnea pe o pernă. Nu era însă patul din Ulan Bator, cel care fusese comandat anume pentru el. În plus, lumina care venea din plafonul prea înalt…

Se ridică în capul oaselor, se răsuci şi o văzu pe Clara, înfăşurată într-un pled, moțâind într-un fotoliu.

Fata simți că Howson se trezise, deschise ochii şi zâmbi.

— Te simți bine? întrebă ea, încă somnoroasă. Dormeai atât de profund încât nici nu ți-ai dat seama când te-am pus în pat.

— Pentru ce?

— Doar nu voiai să te întind pe podea!

Fata se sculă, lăsă pledul pe fotoliu şi îşi întinse oasele. Howson observă că era îmbrăcată cu aceleaşi haine din ajun.

— Probabil că te-ai simțit grozav în fotoliu!

— Hai, termină! se burzului ea. Pentru numele lui Dumnezeu, dumneata meritai mai mult ca mine să te odihneşti în pat! N-am chef, totuşi, să ne certăm! Vrei să mâncăm ceva?

Dându-şi seama că fata îi scosese doar sacoul şi pantofii, Howson dădu cuverturile la o parte şi îşi puse picioarele pe podea.

— Ei, da… în fine, cred că e o idee bună.

Clara aduse din bucătărie cafea, fulgi de ovăz şi o cană cu suc de fructe, şi amândoi începură să mănânce cu poftă, aşezați pe patul nefăcut.

— Aş vrea să ştiu, vorbi ea, după câteva minute, cum ai reuşit să-i faci pe toți să înghită povestea aceea neverosimilă despre accident?

— Un telepat transmițător are posibilitatea de a fi convingător chiar şi când spune o minciună. Fără nicio greutate, îl pot face pe un individ cu inteligență medie să creadă că soarele străluceşte în plină noapte. Ar fi trebuit să bag şi în capul invitaților tăi aceeaşi idee, în loc să-i silesc să

se ducă acasă. Oricum, însă, acum nu mai are nicio importanță. Niciunul dintre ei nu a văzut, în mod efectiv, cum s-au desfăşurat lucrurile.

Howson îi întinse cana cu suc de fructe şi continuă:

— Altceva mă interesează: cum te simți acum, când ştii că eşti o telepată?

Ochii verzi ai fetei reflectară neîncrederea.

— Chiar ai vorbit serios? Am încercat să… receptez ceva de la dumneata, ieri seară, după ce plecase poliția, şi nu s-a întâmplat nimic, aşa că m-am gândit că nu fusese decât o găselniță de moment, ca să-mi insufli încredere. Nu ştiu…

— Probabil că erai prea obosită. Fireşte că am vorbit serios. Spune-mi, cum ai reuşit să-ți dai seama că se întâmplase ceva cu Rudi?

— Păi, el… a strigat!

— N-a scos niciun sunet. S-a comportat ca un adevărat samurai. Dacă ar fi țipat, l-ar fi auzit toți cei din cameră. Numai eu şi dumneata am înțeles drama ce se petrecuse în spatele uşii închise, ceea ce înseamnă că eşti o telepată receptoare. Drept să-ți spun, începusem să am unele bănuieli în această privință. Mă surprinde însă faptul că n-ai remarcat şi singură!

— Of, Doamne, asta-i atât de… atât de tulburător! Vreau să zic, eu i-am considerat pe telepați nişte persoane… ştii… total *deosebite!*

— Ai un exemplu viu în fața ta, murmură Howson mohorât.

— Şi nici nu ştiam că există… cum le-ai zis?… telepați receptori…

— Se pare că sunt ceva mai rari. Totuşi, bănuiesc că există mult mai mulți decât ne închipuim. Vreau să spun că este mai uşor să depistezi un telepat transmițător, dacă este destul de puternic, chiar dacă n-are instruire, întrucât semnalele sale au puterea unei sirene de alarmă. Ai să râzi, dar eu am fost auzit de pe un satelit artificial, care se afla pe orbită la şase mii de mile de Pământ! Dar cum poți să depistezi un telepat receptor, fără să-l vezi la lucru şi să obții

dovezi clare despre facultățile sale? Totuşi, în cazul dumitale, nu există dubii. În plus, ai vârsta potrivită. Chiar şi eu m-am „activat” la vreo douăzeci de ani. Este un fenomen tipic. Aşadar, ce intenționezi să faci?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Clara, uşor speriată. Nici nu m-am gândit cum le-aş putea anunța celor din familie un asemenea… eveniment.

— Asta-i o problemă cu care eu nu a trebuit să mă confrunt, recunoscu Howson. Au cumva prejudecăți?

— Nu ştiu. Adică până acum nu s-a ivit prilejul să constat în ce ape se scaldă – brusc, tânăra se încruntă. Apropo, *ce fac* telepații receptori? Nu sunt prea limitați în activitatea lor?

— S-ar putea să ai dreptate, dacă-i compari cu telepații transmițători, admise Howson. Dar un telepat este o persoană foarte deosebită, iar cererile ce solicită servicii de această natură depăşesc cu mult ofertele. Îți pot enumera unele activități obişnuite ale telepaților receptori: diagnoza psihiatrică şi garda terapeutică…

— *Ce anume?*

— Cum este, de pildă, Olaf Marks –, încercă el să-i explice – îngerul păzitor al geniilor. Lui îi plac copiii şi, în consecință, are sarcina să descopere inteligențele ieşite din comun cât mai timpuriu, chiar înainte de înțărcare. Apoi e Makerakera, de care poate că ai auzit, considerat la Națiunile Unite ca o autoritate în domeniul agresivității. Întreaga lui viață se desfăşoară între o criză socială potențială şi alta, tipul identificând motivele tensiunilor şi contribuind la lichidarea lor. Să nu-ți faci griji în privința limitelor profesionale! În felul nostru, suntem aproape unici, aşa că avem posibilități infinite de alegere.

— E ciudat să auzi vorbindu-se despre „noi”, ştiind că şi tu faci parte din aceeaşi… familie! râse ea, uşor crispată. Totuşi, vorbele tale sunt foarte liniştitoare.

— N-am spus toate astea ca să te liniştesc, ci pentru a şti ce se întâmplă. Spre deosebire de ceilalți, dumneata n-ai fi fericită dacă ai desfăşura o activitate care nu ți-ar oferi

posibilitatea de a-ți dezvolta talentul în întregime. Nu pretind că simplul fapt de a fi telepat îți va oferi soluții în toate problemele. Dumnezeu ştie cât… – Howson suspină. Nu te-ai înşelat, ieri seară, în privința mea. Totuşi, cum ai reuşit să înțelegi?

— A fost… tot *telepatia?*

— Dumneata ce crezi?

Clara tăcu o vreme, adâncită în gânduri. Într-un târziu, îl privi din nou întrebătoare.

— Dar Rudi? Ai avut posibilitatea să descoperi ce l-a îndemnat să facă gestul acela?

— Nu. Va trebui să înveți să nu pătrunzi în intimitatea gândurilor altora. Altminteri, viața n-ar mai merita să fie trăită. Şi apoi, pe când mă chinuiam să-l smulg din ghearele morții, n-am avut timp să-l sondez în profunzime. Dumneata ai avut mai multe ocazii să-i afli secretele.

Fata ridică din umeri, într-un gest de neputință.

— Singurul lucru pe care l-am descoperit este că el… ăă… trăia o minciună, cum se spune. Juca bine, dar… – Clara făcu un gest vag, menit să completeze fraza. Apropo, Jerry, ce faci aici, propriu-zis? Vii de la Ulan Bator, nu?

— Da, e-adevărat… locuiesc acolo de mult timp. Dar m-am născut aici.

— Intenționai să-ți revezi vechii prieteni?

— Doi dintre ei. Numai că întâlnirea a fost un adevărat fiasco. În consecință, acum încerc să-mi găsesc noi prieteni… într-un fel, mă consider în vacanță, dar, totodată, caut să mă descopăr pe mine însumi…

— Revenind la problemele mele, ce ar trebui să fac?

— Oficial, ar trebui să te prezinți la centrul local al OMS, ca să fii supusă testelor de aptitudine. Apoi ar urma să pleci cu avionul la Ulan Bator, sau la Camberra, sau la Hong Kong, pentru instruire. Dar sfatul meu este să laşi să mai treacă o vreme, ca să te obişnuieşti cu noile perspective, înainte de a te apuca de treabă.

— Chiar trebuie să mă duc acolo? Sunt sigură că dacă te-

aş ruga să nu povesteşti nimănui despre „talentele” mele mi-ai îndeplini dorința…

— Bineînțeles. Numai că, după un timp, n-ai să rezişti tentației de a-ți exploata integral aptitudinile. Şi într-o zi ai zice: „Ei, la dracu'!” şi te-ai repezi la cel mai apropiat centru, pentru a primi instruirea necesară. Ştii, nu telepații elaborează tehnica, ci psihologii obişnuiți, incapabili să emită vreun semnal telepatic. Şi acum, te rog, coboară la telefon şi sună la spital. Presupun că l-au sedat deja puternic pe Rudi. Totuşi, întreabă dacă putem… Scuză-mă, ai cumva alt program pentru dimineața asta?

Fata clătină din cap.

— Atunci, întreabă-i dacă putem să-l vedem. Spune-le că eu sunt Gerald Howson, telepatul terapeut de la Ulan Bator. Se vor face luntre şi punte să mă determine să ajung cât mai repede la ei.

— Atunci de ce să sunăm noi primii?

— În primul rând, vreau să aibă posibilitatea să afle că sunt un pitic care şchioapătă, iar nu un supraom perfect, răspunse Howson calm, înfruntându-i privirea. În felul acesta, şocul revelației va fi mai puțin supărător.

— Am fost lipsită de delicatețe, murmură Clara, vădit stingherită.

— Într-adevăr! încuviință Howson ridicându-se. Până vorbeşti la telefon, eu ies să iau puțin aer.

CAPITOLUL XXVII

Rudi Alef zăcea pe un pat de spital, a cărui ramă nu permitea cuverturii să-i apese abdomenul. Tânărul era conştient de ceea ce se petrecea în jur, dar mai ales de durere. E drept, sedativele i-o atenuau, aducând-o la nivelul unei cumplite migrene ce-i permitea, totuşi, din când în când, să raționeze coerent.

Când telepatul se apropie de el, Rudi rămase imobil, cu ochii închişi.

Lui Howson, atmosfera locului îi amintea de Ulan Bator. Asemănarea se oprea însă aici, întrucât deferența ostentativă cu care îl tratau toți îl făcea să se simtă un intrus. El era Gerald Howson, marele telepat terapeut de la Ulan Bator. O bună parte din personalul spitalului insistase să-l însoțească în salonul în care se afla Rudi, dar, pentru prima dată după ani de acceptare pasivă, se împotrivise cu înverşunare, cu furie chiar, permițând doar chirurgului, infirmierei-şefe şi, bineînțeles, Clarei să-l urmeze.

Brusc, telepatul deveni conştient de faptul că tânăra se simțea prost. Acum, grație harului ei, Clara putea să recepționeze cu mai multă acuitate impresiile pe care le transmitea lumea înconjurătoare, dar nu învățase încă să se concentreze asupra nuanței de vindecare predominantă în orice spital, dincolo de omniprezenta senzație de durere. Amintindu-şi de propriul său început, Howson îi „împrumută" mental puțină siguranță de sine.

Lângă pat, fusese pus un scaun pentru Howson. Telepatul se aşeză şi aruncă o „privire" în mintea lui Rudi, discutând în acelaşi timp cu chirurgul care-l operase, o femeie robustă de vreo patruzeci de ani, având un aer hotărât.

— Care era starea lui când l-ați operat?

— Gravă. Ar fi murit, dacă n-ar fi primit primul ajutor... A fost un adevărat noroc că v-ați aflat la fața locului, doctore Howson... Nu ştiam că telepații terapeuți au o instruire medicală completă.

— De fapt, nu e vorba de nicio instruire, mărturisi Howson, şi adăugă: Până acum, n-am mai îngrijit nici măcar o zgârietură...

Simți unda de resentiment ce izvora din gândurile femeii: „Piticul ăsta schilod nu numai că posedă puteri deosebite, dar poate să facă şi munca mea, fără experiență, fără să-şi bată capul cu griji inutile, împăunându-se apoi cu succesul..."

— Nu mă aşteptam să reacționați astfel! o mustră Howson cu blândețe. Îmi pare rău, dar nu este adevărat!

— Dacă ați fi văzut cât l-a costat! interveni Clara, care până

atunci se păstrase în expectativă. Câtă durere…

Clara! o avertiză el şi fata îl ascultă, încetând să mai protesteze.

— Bine! spuse telepatul cu glas tare. Acum, sunteţi amabile să faceţi linişte, vă rog?

*

Rudi…

Bolnavul se mişcă uşor, aproape imperceptibil. A fost singurul indiciu vizibil al reacţiei sale. Dar, în mintea lui, îi răspunse cu lehamite:

Ce vrei, băgăreţ netrebnic?

Ţi-am salvat viaţa, Rudi!

La ce bun? Ca să îndur un asemenea chin? Vârându-ţi nasul în treburile mele şi împiedicându-mă să împlinesc ceea ce doream, m-ai condamnat la suferinţă!

Howson suspină. Cu câteva ore în urmă, îi mărturisise Clarei că un telepat activ poate minţi în mod convingător, în prezent, îşi adună toate forţele pentru a demonstra contrariul… că el putea fi la fel de persuasiv chiar şi când era vorba de adevăr.

Ştiu, Rudi. Îţi aminteşti, pot simţi durerea ta la fel de puternic ca şi tine… Sunt perfect conştient de ceea ce ţi-am făcut. Acum trebuie să-ţi ofer ceva în compensaţie: fericire, sau satisfacţie, orice doreşti şi îmi stă în putinţă să-ţi dau. Altfel, cum m-aş putea înţelege cu propria mea conştiinţă?

Telepatul îşi implicase total mintea în această acţiune. Şi, odată cu mesajul verbal, el transmise şi o reflectare a durerii celuilalt, purtând însă amprenta propriei sale personalităţi.

Imediat receptă străfulgerarea de neîncredere: *Dar tu nu eşti nimic pentru mine. Suntem doar nişte străini, şi astăzi ar fi fost posibil să ne fi aflat la o depărtare de mii de mile unul de altul…*

Nimeni nu este nimic pentru fiecare dintre noi. În paralel cu acest concept, prea complicat pentru a fi transpus în cuvinte, Howson proiectă o imagine cât mai concisă despre sine:

ciudata viață a unui telepat, experiența dobândită din zeci şi zeci de minți, dorințele, nefericirea şi bucuria tuturor, care se repetau şi se multiplicau în mintea lui la infinit.

De aceea un telepat devenea pacifist, sau psihiatru, sau telepat terapeut, sau arbitru de conflicte internaționale... pentru a-i ajuta pe ceilalți să fie mai fericiți. De acea dorise el cu atâta intensitate, odinioară, să-i povestească surdo-mutei minunate istorii imaginare, şi fusese atât de amărât când descoperise consecințele nefaste ale gestului său.

De aceea (deşi oamenii obişnuiți nu erau întru totul convinşi de acest lucru, deoarece nu aveau ocazia să afle adevărul prin intermediul unuia ca Howson) niciun telepat nu era antisocial, un geniu al crimei sau un general de armată. Nici un telepat n-ar fi fost capabil să ia locul lui Chaka Zulu şi să ordone hoardelor sale să distrugă toate ființele întâlnite în cale, în direcția pe care i-o arăta lancea; niciun telepat nu şi-ar fi putut condamna frații să piară într-o cameră de gazare sau într-un război atomic.

Telepații erau prea umani, astfel încât era imposibil să-şi alunge total din minte dorința de putere; dar, pentru a da curs unor asemenea vise, ar fi trebuit să aleagă calea izolării, a singurătății. În lumea reală, telepații sufereau din cauză durerilor victimelor şi respingeau orice cruzime.

Era purul adevăr.

*

Ochii lui Rudi se deschiseră, fixându-se asupra figurii inexpresive care tăinuia o minte atât de pătrunzătoare. Noaptea trecută, când se cunoscuseră, el nu ținuse cont de atitudinea obişnuită pe care majoritatea oamenilor ar fi adoptat-o față de statura, de diformitatea, de aspectul umil al lui Howson... dar asta întrucât, din principiu, detesta convenționalismul ce stătea la baza unor asemenea reacții. Era pe jumătate evreu, şi poporul lui avea un patrimoniu destul de bogat de prejudecăți convenționale încât să-i ajungă pentru un secol... prejudecăți îndreptate împotriva lui însuşi.

Astfel, prin analogie, el s-ar fi străduit să evite să ofenseze un negru. Şi acelaşi lucru îl făceau şi alte milioane de oameni. Numai că mulți dintre aceştia, dacă nu reuşeau să înțeleagă logica unor concepții retrograde, învățau logica egoismului şi, implicit, ajungeau să accepte prejudecățile. Rudi, însă, nu era dispus să decadă într-atât.

Acum se dădea învins, sub presiunea durerii; nimic mai simplu decât să se prăbuşească, afundându-se în ceața disperării. Pentru Howson era foarte greu să-l urmărească, dar trebuia să izbândească… Doar reuşise de atâtea ori, în trecut!

De ce ai făcut-o, Rudi?

O complexă imagine de nemulțumire: față de lucrarea pe care se angajase să o ducă la capăt; față de primirea de care avusese parte; față de ceilalți, incapabili să înțeleagă ce plănuia el. La astea se adăugau: problemele financiare provocate de revocarea bursei de studii; problemele afective… Avea nevoie de dragostea unei femei, o femeie dispusă să-i împărtăşească preocupările şi nevoile; era simpatic, tânăr, frumos, dar asta nu era de ajuns… Trecuse prin multe încercări, dar ultima se soldase cu o deziluzie crudă. Masca pe care o purta ca să se ferească de ochii lumii se dovedise a fi o eroare: cei care nu putuseră pătrunde dincolo de aparențe, ignorându-i frământările, erau lipsiți de tact, de amabilitate, şi, fără să-şi dea seama, scormoneau răni vechi.

Atunci pusese mâna pe un cuțit şi se întrebase cât de mult dorea uitarea.

Dar Howson putea să vadă dincolo de mască, cu toate că nu era nici nepoliticos, şi nici lipsit de tact. Lăsând deoparte problemele superficiale, cum erau cele financiare, care nici nu meritau să fie luate în seamă, parcurse întregul drum de amărăciune ce-l împinsese pe Rudi la sinucidere, în căutarea factorului principal.

Despre ce lucrare era vorba?

Haos şi luptă. În străfundurile minții lui Rudi exista o necesitate de a crea şi de a da viață creației sale. Howson

consideră această dorință foarte feminină, amintindu-şi de impulsurile pe care le găsise în inconştientul femeilor ce erau victime ale frustrării. Din această descoperire se desprindeau diverse consecințe; imaginile apăreau laolaltă, dar el fu nevoit să le analizeze pe rând.

Astfel, se lămuri că acest impuls era general uman, fără deosebire de sex sau de vârstă. Din el derivau felurite elemente, pe care Howson se mărgini să le înregistreze, în vederea unei analize ulterioare… de pildă, motivul pentru care creativitatea îi provoca o mare suferință (în adâncul subconştientului, actul creației era asociat cu o naştere, iar naşterea este însoțită de dureri), sau motivul care-l determinase să aleagă tocmai această metodă de sinucidere (şi ea îşi avea explicația sa, ce, pe moment, îi scăpa; sau… desigur… naşterea prin cezariană, simbolul ei, asta trebuie să fi fost!). Dar subconştientul lui Rudi nu-i putea spune decât că tânărul avea nevoie să creeze, fără să-i explice natura activității creatoare, şi nici modul în care aceasta se reflecta la nivelul conştiinței.

Brusc, Howson se simți cuprins de o amețeală puternică. Îndreptându-se de spate, îşi dădu seama că trupul îi devenise rigid din cauza poziției incomode. Oricum, însă, nu beteşugurile lui contau acum.

— Prea multă durere! i se adresă doctoriței pe un ton sec. E posibil să i se administreze o anestezie locală?

Apoi, după ce vederea i se limpezi, descoperi că infirmiera dăduse deja pătura la o parte şi se pregătea să-i facă lui Rudi o injecție. Câteva clipe, o privi, mut de uimire. Imediat, însă, intui ce se întâmplase şi se întoarse către Clara.

Fata desluşi întrebarea ce i se formase în minte şi-i răspunse înainte ca el să deschidă gura:

— Mi-ai vorbit despre garda terapeutică, aşa că… ăă… am solicitat anestezia pentru Rudi…

Sufletul lui Howson fu invadat de un val profund de recunoştință, pe care nu şi-l reprimă, ci îl lăsă să se reverse, iar Clara roşi de plăcere.

Cum te simți?

Vai, Jerry… e minunat, dar totodată şi înspăimântător!

Howson avu o uşoară ezitare, apoi, vrând parcă să-şi facă *mea culpa*, rosti cu glas tare:

— Ştii, e posibil să mă fi înşelat azi-dimineață. Poate că nu trebuie să întrebi pe nimeni cum să-ți foloseşti talentul.

Auzind această remarcă neaşteptată, infirmiera şi doctorița se priviră stupefiate.

— Dar… – Clara păru la fel de uluită – dar dumneata m-ai sfătuit! *Dumneata* mi-ai explicat ce trebuie să fac, în fiecare clipă!

CAPITOLUL XXVIII

Howson încă mai medita asupra ultimei afirmații a Clarei, când infirmiera îi întrerupse şirul gândurilor.

— Anestezicul şi-a făcut efectul, doctore Howson, spuse ea, atingând uşor abdomenul lui Rudi.

— În regulă! murmură Jerry şi, stăpânindu-şi cu greu emoțiile, se hotărî să-şi continue investigațiile.

Rudi!

Da?… În interogația tânărului se ghiceau dorința de a colabora, încrederea oarbă în forțele telepatului.

Şi Howson se apucă de treabă, încercând să clarifice şi să pună ordine în mintea haotică a lui Rudi.

În paralel cu fundamentala necesitate de a crea, apăruseră diverse rațiuni care îl împiedicau să-şi găsească împlinirea în literatură, pictură, sculptură sau în alte forme de exprimare artistică în care creatorul era despărțit de publicul său. Pe Rudi nu-l mai mulțumea faptul de a plăsmui ceva ce urma să fie apreciat sau criticat mult mai târziu, de nişte indivizi veniți de aiurea. El avea nevoie de o recunoaştere imediată; aprobarea şi stima celor de alături îi alimentau în permanență dorința de a realiza noi opere, la fel cum, pentru un actor, entuziasmul unui „public bun” reprezintă un talisman ce-l ajută să joace din ce în ce mai bine.

Cu toate acestea, Rudi nu era satisfăcut de actorie, întrucât, în viziunea lui, ea nu însemna decât interpretare. De fapt, dorea ceva pur, ca baletul sau ca alte genuri artistice implicând un contact direct cu publicul de care avea atâta nevoie… chiar dacă el era un polemist desăvârşit, capabil să improvizeze discursuri minunate. (Howson se văzu nevoit să dea piept cu o lungă serie de explicații, excepții şi comentarii, înainte de a-şi forma o imagine clară în privința intențiilor lui Rudi.)

Totuşi, în esență, muzica îl atrăgea cel mai mult. Şi…

Şi Howson se pomeni pe marginea unei pante alunecoase. Fără să se mai poată controla, căzu, zbătându-se şi poticnindu-se, într-o junglă întortocheată, imensă, de experiențe senzoriale.

Mintea lui Rudi Alef se deosebea de cea a unui om obişnuit, aducând întrucâtva cu a lui Howson, atâta doar că era îndreptată într-o direcție diferită, într-un fel, datele lui senzoriale aveau puncte de intersectare, putându-se substitui între ele. De-a lungul carierei sale, telepatul se mai confruntase cu câteva *minți* caracterizate prin audio-vizualitate – persoane cărora muzica le evoca anumite culori sau figuri dar experiența lui anterioară în acest domeniu reprezenta o joacă de copii în comparație cu ceea ce descoperea în mintea lui Rudi.

(Odată, cu mult timp în urmă, îl încântase *Fantezia* lui Walt Disney. Ținea minte că dorise să vadă şi alte combinații de sunet şi culoare realizate în acel mod. Acum visul de odinioară începea să prindă contur, întrecându-i toate aşteptările.)

Ca un înotător aflat în mijlocul unui torent turbionar, Howson căută cu disperare un punct de sprijin în vâltoarea amețitoare a amintirilor. Apărură câteva imagini: o voce/ catifelată/ ghearele unei pisici zgâriind/ purpură/ fruct copt… sirena unei nave/ ceață/ pumnal/ cenuşiu-albastru/ frig/ nesiguranță/ senzație de pierdere şi de vid… un acord în *do* major în pianoforte/ copilărie/ pădure/ alb şi negru

înconjurat de auriu luminos/ ură/ ceva ars/ un cerc în jurul capului/ ruşine/ rigiditatea încheieturilor/ lichid/ rotunjimi…

Virtual, această înşiruire putea continua la nesfârşit. Howson se retrase pentru scurt timp, apoi îşi încercă din nou norocul.

Mergea printr-o pădure de ferigi înalte de treizeci de metri, populată de animale gigantice care rodeau scoarța tulpinilor. Se simțea istovit, ca şi cum ar fi străbătut un drum lung, iar soarele era teribil de fierbinte. Ajunse însă la un râu albastru şi se preschimbă într-un sloi de gheață ce se legăna lin, dus de curent, topindu-se încet în apa care îl înconjura. Ea, apa, se prăvălea într-o prăpastie; şi totuşi, durerea provocată de izbirea de rocile înşirate una după alta era suportabilă şi plăcută, pentru că el era în spate şi privea stropii albi ce se rostogoleau; o anumită soliditate se mistuia pas cu pas, în timp ce apa muşca din pietrele de dedesubt şi spuma se împrăştia în imensitate şi în întuneric, iar jos, în adâncuri, exista o senzație de căldură şi de lumină roşietică, nevăzută dar intuită (infraroşii?), ca şi cum ar fi nimerit pe o planetă lipsită de atmosferă, dominată de un soare roşu care se târa pe cer, preschimbându-se apoi într-un monstru păros, cu patru labe, ce înainta pe o câmpie neagră nesfârşită, în jurul căreia stăteau de pază giganți nepăsători, vorbind în şoaptă…

Şi, în tot acest răstimp, auzise o orchestră cântând.

Howson părea să fi ajuns la capătul puterilor. Cineva îi ştergea obrajii cu o bucată de pânză umezită în apă rece. Deschise ochii şi constată că se afla tot pe scaun, lângă patul lui Rudi.

— Te simți bine? îl întrebă Clara, cu un aer îngrijorat, în vreme ce infirmiera continua să-i răcorească fața. Ți-a… ți-a fost teamă?…

— Cât am… lipsit? întrebă telepatul, cu voce răguşită.

— Au trecut vreo trei ore, răspunse doctorița privind la ceas.

— Mai puțin decât credeam. Totuşi, ai făcut bine că m-ai

adus înapoi!

Howson se ridică anevoie de pe scaun şi făcu vreo câțiva paşi, ca să-şi dezmorțească picioarele, apoi o privi intens pe fată.

Ce ți-a atras atenția?

Nu-mi este foarte clar… Dar era multă frică…

Lui îi era frică. Howson se încruntă. Exista ceva care nu dorea să se contureze desluşit în propria-i minte… ceva ce intuise parțial, în haosul imaginilor din creierul lui Rudi. Totuşi, nu era recomandabil să forțeze lucrurile. Prin urmare, hotărî că ar fi fost mai nimerit să şi-o facă aliată pe doctoriță.

— Vă mulțumesc că mi-ați îngăduit să-l văd acum! spuse el. Sper că nu l-am supus unui efort prea mare. Ați putea să-mi precizați, aproximativ, fireşte, când va fi în stare să suporte terapia completă?

— Intenționați să-l tratați aici?

Doctorița oscila între două atitudini contradictorii: o ispitea gândul că un telepat terapeut atât de vestit era dispus să lucreze în spitalul ei, dar, totodată, o irita apariția nedorită a unui străin în sfera ei de influență. Pe nesimțite, Howson o ajută să încline balanța în favoarea cooperării.

— Pulsul e bun, la fel şi tensiunea, iar respirația este normală… spuse femeia, după ce-l consultă rapid pe Rudi. După câte se pare, a suportat foarte bine primul tratament. L-ați putea vizita din nou peste… să zicem, nu mai devreme de o săptămână şi nu mai târziu de zece zile.

Howson îşi ascunse descumpănirea. Ar fi dorit ca legătura cu fascinanta, minte a lui Rudi să fie restabilită cât mai curând. Îi venea greu să stea departe atâta vreme, după ce avusese ocazia să zărească doar o frântură dintr-un spectacol atât de promițător…

Şi totuşi, nu avea de ales. Trebuia să aştepte.

*

Howson şi Clara făcură următorul popas într-un restaurant situat în apropierea spitalului. Acolo prânziră şi băură

nenumărate ceşti cu cafea, în vreme ce telepatul prezentă mental datele aflate de la Rudi, dispunându-le într-o anumită ordine, astfel încât fata să le poată examina. Dar tensiunea prelungită îi diminuase acesteia forțele şi, prin urmare, se hotărâră să recurgă din nou la cuvinte.

— Bietul Rudi! exclamă Clara cu o voce stinsă. Nu-i de mirare că se simțea atât de disperat… lipsit de orice speranță de a se mai face înțeles!

— Ştiu că îşi dăduse seama de faptul că era singurul care poseda capacitatea de a asocia senzațiile între ele. Într-un anume sens, numai un telepat ar constitui un public pentru el. Dar, fireşte, s-ar declara mulțumit dacă ar putea, să creeze o copie cât mai apropiată de imaginile sale mentale, în speranța că publicul ar izbuti să o completeze cu propriile senzații. Un singur lucru nu suporta Rudi: întrucât, în plan concret, nicio altă persoană nu e capabilă să realizeze asocieri senzoriale pe o scară atât de mare, nimeni nu reuşeşte să înțeleagă exact ceea ce încearcă el să înfăptuiască.

— Dar, în cele din urmă, ai apărut dumneata… îi suflă Clara.

— Da, am apărut eu. De pildă, Rudi mi-a vorbit despre ciocnirea cu autoritatea universitară. Îmi închipui că făcea tot soiul de compuneri mentale ce nu erau pe placul oficialilor. E adevărat?

Clara dădu din cap.

— Unele erau cu adevărat halucinante! Acelea, însă, ar fi fost cât de cât suportabile. Necazurile au început atunci când Rudi s-a asociat cu Jay Horne. Universitarii susțineau că Rudi distorsiona munca lui Jay, care lor le era mult mai accesibilă, şi de aceea i-au atras atenția să-şi lase amicul să-şi vadă de propriile-i treburi. Asta a aprins scânteia scandalului care, în final, a provocat revocarea bursei de studii. Cel puțin, aşa mi-a spus Charma. Pe ea o cunosc de mai multă vreme…

— Înțeleg. Deci Rudi a făcut o lucrare experimentală, a cărei logică se afla în asocierile sale mentale, şi nu în sunetele

orchestrale. S-ar fi declarat satisfăcut chiar şi cu o înțelegere minimă din partea ascultătorilor. Numai că publicul a receptat doar sunetele, pierzând în acest fel întreaga semnificație a lucrării. Treptat, speranțele lui au pălit. Pe măsură ce reducea în mod deliberat aria asocierilor pe care se baza muzica sa, apropiindu-se de sfera convenționalului, simțea tot mai mult că abandona ceea ce dorise să realizeze…

Howson făcu o pauză, apoi continuă:

— Faptul că i-a cerut ajutor lui Jay mă determină să cred că sacrificiul lui atinsese limita suportabilului. Eliminând toate celelalte combinații de asocieri senzoriale, a considerat că era mai bine să combine simple imagini de mişcare şi culoare decât să nu facă nimic. Mă înşel, oare? Nu am o idee foarte clară despre munca lui Jay, cu excepția descrierii lui Rudi, dar bănuiesc că părerea lui e destul de părtinitoare.

— Nu tocmai. E adevărat că nu-i „prea îngăduitor” cu Jay, dar asta nu înseamnă că nu-l apreciază!

— Aha! – Howson îşi trecu mâna peste bărbie. Dar, în orice tentativă de asociere a impresiilor muzicale cu cele vizuale, dificultatea principală constă în faptul că aparatura este costisitoare, complicată şi în general necorespunzătoare. Dacă, de pildă, ai avea nevoie de un instrument simplu şi multifuncțional cum este pianul, care conține sau resursele unei orgi de culoare, sau pe cele ale unei biblioteci de microfilme cu capacitate nelimitată…

Clara îl privi uluită.

— Ştii că aproape aceleaşi cuvinte Le-a folosit şi Charma, când mi-a povestit că faimoasa lor colaborare nu mergea bine?

— Nu-i nimic ciudat în asta. Probabil că însuşi Rudi le-a folosit, spuse Howson, ridicându-se de pe scaun. Deocamdată, însă, aş vrea să-l găsim pe Horne. Trebuie să mai aflăm şi alte amănunte despre amicul nostru, ca să ştiu ce tratament să-i aplic.

— Parcă ziceai că eşti în vacanță… îi aminti Clara cu timiditate.

— De curând, un pacient de la spitalul din Ulan Bator m-a întrebat de ce nu-mi folosesc talentele pentru propria mea plăcere, răspunse Howson, cu o nuanță de amărăciune în glas. Asta şi intenționez să fac acum: trebuie însă să recunosc că sper ca Rudi Alef să-mi fie recunoscător. Dar, mai întâi, e necesar să descopăr *ce anume* pot face pentru el. Să mergem!

CAPITOLUL XXIX

Jay şi Charma locuiau întj-un apartament situat la ultimul etaj al unei clădiri vechi, nu departe de Grand Avenue. În întreaga zonă, aerul era încărcat de praf, din cauza deselor demolări. Când Clara şi Howson ajunseră la destinație, cei doi tineri se ciorovăiau de zor pe teme domestice: ea voia să facă ordine, iar el protesta pentru că n-avea chef să-şi mute aparatura din loc. Cei doi musafiri nepoftiți se priviră cu subînțeles, întrebându-se dacă era cazul să-i deranjeze.

Totuşi, în cele din urmă, bătură la uşă şi, spre surprinderea lor, fură primiți cu căldură. Howson observă că între soț şi soție domnea o armonie perfectă, în pofida veşnicelor dispute în care se angajau. Era şi ăsta un mod de conviețuire ca oricare altul, se gândi el, original, ce-i drept, dar funcționând perfect.

Telepatul îşi stăpâni dorința de a-şi aprofunda investigațiile şi le expuse gazdelor motivul vizitei lor. Abia când termină de vorbit realiză că nici Jay şi nici Charma nu-i cunoşteau adevărata identitate şi se grăbi să îndrepte greşeala.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Jay uluit. Deci sunt adevărate poveştile cu binefăcători necunoscuți! Când mă gândesc ce-ar fi pățit bietul Rudi, dacă n-ai fi fost acolo! Îți mulțumim, doctore Howson! Cred că a meritat să-l salvezi... Zi-i mai departe... chiar dacă vorbele dumitale îmi provoacă atâta durere!

— Numele meu este Jerry! zâmbi Howson, vădit uşurat de faptul că Jay nu se încrâncenase la auzul revelației. Am venit aici în dorința de a afla ce ați realizat împreună, dumneata şi

Rudi.

— E simplu. Charma, iubito, n-ai vrea să eliberezi pianul ăla şi să scoţi chestiile alea la care ne-am uitat noi ieri?

Pe o latură a camerei se afla un vechi pian vertical: Howson nici nu-l remarcase până în clipa aceea, din cauza snopului de fire electrice şi a diverselor aparate îngrămădite pe el. Când Charma degajă locul, el observă că nu era un pian obişnuit, ci avea două claviaturi suplimentare: prima comanda o orgă electronică, iar cea de a doua o baterie de benzi magnetice, fiecare având capul său de lectură.

— Acestea sunt efectele speciale, îi explică Jay, dând ocol camerei şi răsucind diferite întrerupătoare. Rudi voia ca totul să fie pus la punct. Şi acum, iată jucăria mea preferată.

Tânărul dezveli o cutie mare de cristal, ce aducea cu un acvariu, pe fundul căreia pâlpâia un lichid luminescent. Pe două laturi ale recipientului strălucea un şir de lumini colorate.

— Stingerea! ordonă Jay.

Şi, de îndată ce Charma închise fereastra, în camera se făcu întuneric. După câteva clipe, obişnuindu-se cu pâlpâirile luminilor spectrale, Howson văzu că fata se aşezase la pian.

— Priviţi bazinul de sticlă! îi îndemnă Jay. Aşa, iubito… unu, doi, trei.

O succesiune de intervale neregulate. Note dezordonate, ţâşnind din claviatura tradiţională, sfârşindu-se într-un sunet vesel, prelung, preluat apoi de una dintre claviaturile suplimentare. Brusc, în interiorul cutiei începură să se formeze o serie de imagini multicolore, corespunzând întrucâtva muzicii. În câteva secunde, ele deveniră mai clare, dobândind cu fiecare acord un contur mai precis.

Privind cu atenţie, Howson avu impresia că distinge viziuni asemănătoare celor pe care le descoperise în mintea lui Rudi. Dar cât de simplu era acest spectacol, în comparaţie cu acele nesfârşite asocieri mentale pline de viaţă!

Curând, muzica se estompă şi imaginile pieriră.

— Cam asta-i tot ce am făcut! spuse Jay, fără entuziasm.

Charma, deschide fereastra!

Când lumina inundă din nou încăperea, tânărul îl privi țintă pe Howson. Fără să se lase rugat, telepatul îi răspunse la întrebarea pe care n-o formulase.

— E o tehnică bună! Numai că e prea limitată, pentru o tratare cu adevărat ambițioasă.

Jay zâmbi încântat.

— Aşa ziceam şi eu. În majoritatea cazurilor, l-am ascultat pe Rudi şi i-am făcut pe plac, pentru că el este un artist autentic, un creator, în vreme ce eu sunt doar un executant. Dar treaba asta ne-a luat mult timp, şi colaborarea noastră, aparent, n-a fost prea fericită. Dacă veniți în cealaltă cameră, o să vă arăt ce-am realizat singur.

Dincolo, Howson descoperi zeci de cutii de cristal, aşezate pe diverse rafturi, unele acoperite de praf, cutii întunecate, fără nimic impresionant. Jay se întinse către o priză şi introduse în ea ştecherul unui cablu prelungitor.

— Iată „focurile mele de artificii ude”, cum insistă să le numească iubita mea soțioară, murmură el. Acesta este ultimul din serie.

Jay ataşă cablul prelungitor la postamentul unui paralelipiped de sticlă mai voluminos. În interiorul lui se aprinse o lumină slabă; la scurtă vreme, lumina deveni mai strălucitoare şi, pornind de la bază, începură să se formeze şiruri-şiruri de bule opalescente. Diferite culori dânțuiau şi se împreunau în voie; apoi apăru un pătrat în culorile curcubeului, care umplu în întregime cutia de sticlă. În cele din urmă, pătratul dispăru şi bulele opalescente îşi reluară dansul.

— Schema nu se repetă, explică tânărul. Seamănă cu un caleidoscop… într-adevăr, cred că asta este cea mai potrivită comparație.

— Arata mult mai bine decât cel pe care l-ai făcut cu Rudi, spuse Howson. În schimb, însă, nu este tot atât de ambițios, iar puterea lui pare mai mică.

Jay mai conecta un paralelipiped, al cărui interior era mai

întunecat: roşu închis, albastru aidoma nopții, violet cu puncte aurii şi albe.

— Totuşi, asta am vrut să obțin, încuviință el, fixându-şi creația. Caut ceva… foarte, foarte simplu. Ambiția mea este să combin mişcarea şi culorile în… ăă, în mod plăcut. Sau neplăcut! Priveşte-l pe ăsta! – apăsă pe un buton, şi un alt recipient se lumină… cu mişcări ezitante, schimbându-şi brusc culoarea, devenind la intervale scurte o mocirlă de un cenuşiu murdar şi măsliniu. Dar, vezi, continuă Jay, *eu ştiu* ce caut, spre deosebire de Rudi, care, uneori, nu părea sigur de propriile-i dorințe. Vreau să spun că, după ce-i urmam instrucțiile cu sfințenie şi pierdeam ore în şir pentru un singur efect, el făcea crize de nervi deoarece rezultatul nu-l mulțumea.

— Nu mă surprinde, răspunse Howson. Impresiile senzoriale ale lui Rudi se întrepătrund atât de mult încât mi se pare aproape imposibil ca el să reuşească să vizualizeze ceva în mod direct şi imediat. Când aude o notă emisă de pianul vostru, o leagă imediat de… în fine, să zicem, de gustul şi mirosul pâinii prăjite, de culoarea cerului pe vreme de furtună şi de mirosul apei stătute, laolaltă cu senzația fizică a amorțirii brațului stâng şi cu un sentiment de nelinişte. Toate aceste asocieri sunt legate, la rândul lor, de alte idei. Rezultatul este un… haos total! Probabil că el nu are capacitatea de a izola fiecare componentă în parte: nu separă culoarea cerului de culoarea apei stătute şi de culoarea pâinii, ci le amestecă, obținând un întreg indivizibil. Dar nimeni, în afară de el, nu poate să le accepte în mod simultan şi nu poate să obțină aceleaşi asocieri mentale…

— Nimeni, în afară de dumneata, interveni Clara.

— Întocmai, încuviință Howson, privind-o fix. În afară de mine, sau de un alt telepat… Jay, care sunt posibilitățile instrumentului pe care l-am văzut adineauri?

— Exceptând limitele naturale, impuse de viteza de reacție şi, bineînțeles, de dimensiunile reduse… este practic inepuizabil. Am lucrat la el mai mult de un an, montându-l şi

demontându-l. Deocamdată este programat numai pentru o anumită secvență, dar poate fi manevrat manual.

— Înțeleg. Atunci, lasă-mă să reflectez o clipă!

Howson închise ochii, făcându-i pe Jay şi pe Charma să creadă că era adâncit în gânduri. În schimb…

Clara! Spune-mi ceva, te rog! De ce te interesa atât de mult Rudi, de vreme ce nu erați prieteni?

Pentru că… Telepatul sesiză o senzație de jenă şi de incertitudine. *Poate pentru că îmi părea rău de el?…*

Fii sinceră cu mine! Era mai mult decât atât, nu-i aşa? Îl găseai atrăgător, nu?

D… da…

În realitate, voiai să-l cunoşti mai bine. Şi te gândiseşi că te-ai putea îndrăgosti de el, nu-i aşa?

Eşti indiscret!

Dar în acel gând nu exista nici urmă de regret sau de furie. Mai degrabă, fata dădea semne că ideea i se părea acceptabilă.

Howson zâmbi, apoi deschise ochii şi se uită la Jay.

— Poți să te ocupi puțin de maşinăria asta? întrebă el. Şi, observând ezitarea celuilalt, se grăbi să adauge: – Uite ce e, intenționez să vă ajut să ieşiți din impas. Sunt de acord cu dumneata… Rudi va deschide un drum. Dacă va găsi ocazia potrivită, va putea crea o nouă metodă de exprimare artistică. Dar pentru asta îi trebuie timp, şi interes din partea publicului, ca să găsească forțele necesare pentru a realiza contopirea viziunilor sale cu sunetele, mirosurile, şi poate şi cu alte senzații mai complexe. Aşadar, în momentul de față, doar speranța l-ar putea ajuta să-şi recapete dorința de a merge mai departe. Şi cred că ştiu cum i-am putea-o oferi…

*

Rudi

Howson simți cum mintea celuilalt se contractă, lăsând apoi loc amintirilor. Curând, tânărul avea să fie complet vindecat. Telepatul descoperea în propria-i conştiința o undă

de invidie în fața normalității funcțiilor fiziologice ale lui Rudi. Dacă el ar fi fost cel rănit, n-ar fi avut nicio şansă să supraviețuiască.

Îl transferaseră pe convalescent într-o cămăruță cu pereți izolați fonic, şi acum erau adunați cu toții acolo: Jay, Charma şi Clara, precum şi o infirmieră, gata să intervină, dacă era cazul. Howson îl abordă din nou, cu blândețe:

Rudi, gândeşte-te la muzica ta!

O cascadă de sunete imaginare se revărsă dintr-odată în mintea tânărului, ca şi cum porțile unui baraj s-ar fi dat deoparte. Howson se luptă să o țină sub control, apoi veni rândul Clarei să intre în acțiune.

Paralelipipedul de sticlă deveni luminos. Palidă ca o fantomă, fata preluă comenzile, în vreme ce telepatul îi sugeră lui Rudi să deschidă ochii. El îl asculta şi văzu…

După o săptămână de experimentări şi de îmbunătățiri, viteza de reacție a recipientului era fenomenală. Jay improvizase noi comenzi, capabile să simplifice mânuirea instrumentului, dar, totodată, înzestrându-l cu o complexitate sporită, apropiindu-l de esența unui pian mecanic. Iar Clara…

În tot acest timp, cât fuseseră împreună, Howson se întrebase de mai multe ori ce anume o ajută pe Clara să citească aproape la perfecție fantasticele proiecții mentale ale lui Rudi, reducându-le la esențial şi convertindu-le în imagini de îndată ce ele apăreau. Să fi fost fata dotată cu o capacitate excepțională, ori el era, fără s-o ştie, un mare instructor telepat?

Pe chipul tânărului. Se întipărise stupoarea. Jay şi Charma, deşi nu puteau auzi muzica dezlănțuită din mintea celorlalți, erau tot atât de uluiți, în vreme ce Howson exulta de fericire.

În paralelipipedul de sticlă luaseră naştere mai mulți munți asimetrici, violacei şi maiestuoşi; vârfurile acestora erau învăluite în ceață, şi o avalanşă bubuia într-o vale înconjurată de zăpadă, în vreme ce ecoul melancolic al unui corn de vânătoare se topea într-o prăbuşire de sute de sunete

muzicale nemaiîntâlnite. Pe neaşteptete, cutia se întunecă; dintr-o adâncitură se ridică un fir de fum, şi Jay se repezi înainte.

Spectacolul se sfârşise.

*

Howson se întoarse spre pat, nutrind speranța că ultimul incident nu-l afectase prea tare pe Rudi. Şi, într-adevăr, convalescentul încerca să se ridice în capul oaselor, cu fața strălucindu-i de fericire. Cu un gând liniştitor, îi întrerupse bâlbâiala incoerentă.

— Nu trebuie să-mi mulțumeşti mie! adăugă el cu glas tare şi-i zâmbi. E normal să fii încântat. A fost o prostie să te gândeşti să renunți, când succesul îți era la îndemână…

— Dar nu era! protestă Rudi. Dacă n-ai fi fost tu… şi Clara, bineînțeles… dar… dar, la dracu', ăsta nu-i succes, dacă trebuie să mă bizui pe tine ca să reuşesc!

— Să te bizui pe mine?! se miră Howson. Aha! Presupun că-ți închipui că… eu aş fi proiectat imaginile pe care le creezi în mintea Clarei, nu-i aşa?

În câteva cuvinte, telepatul îi explică despre ce era vorba în realitate. Rudi primi vestea cu o vădită uşurare, dar se înnegură din nou când o privi pe fată.

— Clara, tu ce părere ai? Doar n-o să-mi fii interpretă la infinit, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mi-ar face plăcere să-ți țin de urât o vreme, răspunse ea cu timiditate. Fireşte, nu pe vecie! Jerry spune că operele pe care le vom realiza împreună ar putea trezi din amorțeală fantezia oamenilor, făcându-i pe toți să înțeleagă ce vrem noi, şi atunci s-ar ivi şansa de a primi o aprobare să lucrezi cu o orchestră întreagă. În plus, vei învăța să te foloseşti singur de acest instrument; Jay l-a făcut atât de simplu, încât mie mi-au trebuit doar câteva ore. Ca să-i înțeleg mecanismul de funcționare. Şi, în cele din urmă…

Invocă mental ajutorul lui Howson, şi acesta nu pregetă să-i răspundă, proiectând direct în mintea tânărului viitorul de

care urma să aibă parte.

Era o sală imensă, cufundată în obscuritate. La un capăt, nişte lumini erau concentrate asupra pupitrelor pentru partituri; se auzeau zgomote de paşi şi de instrumente muzicale care erau acordate. Imobilitatea fu întreruptă de primele note ale compoziţiei lui Rudi. Într-un imens rezervor îşi făcură apariţia imagini pitoreşti, vii, fluide, un fascinant echivalent al muzicii. Reacţia publicului putea fi bănuită: o admiraţie progresivă, aproape palpabilă, alimentând prin mijlocirea entuziasmului noi şiruri de imagini.

Howson întrerupse proiecţia şi văzu că Rudi îşi închisese ochii, strângând cu putere între degete marginea cuverturii. Se ridică în picioare, făcându-le semn tovarăşilor săi să iasă din cameră, şi aceştia se retraseră pe rând, lăsându-l pe convalescent să se bucure în tihnă de viziunea unor ambiţii realizate.

*

Mai târziu, se strânseră tuspatru în apartamentul lui Jay şi al Charmei, sărbătorind succesul în jurul unei sticle cu vin.

— Dumneata… Dumneata n-ai exagerat, nu-i aşa, Jerry? îndrăzni să întrebe Clara după un timp.

— Nu prea mult. Vreau să spun că e posibil ca acea consacrare mondială pe care i-am promis-o să mai întârzie vreo douăzeci de ani. Dar ea va veni, cu siguranţă! Rudi are o calitate unică, un dar nemaiîntâlnit, în felul său, ca al meu sau al tău. Îmi pare rău, prieteni, adăugă el, întorcându-se către Jay şi Charma. Nu vreau să fac pe înfumuratul!

Jay ridică din umeri.

— Nu neg faptul că mi-ar plăcea să posed un talent deosebit, ca voi doi, dar, la dracu’, îmi închipui că asta produce destulă suferinţă. Sunt sigur că voi avea şi eu succes, pe măsura eforturilor mele, fără a „beneficia” însă de frustrările pe care le suportaţi voi…

— Mă bucur că nu iei lucrurile în tragic! spuse Howson gânditor. Şi… ştii, mi-a venit o idee: cred că ai putea să

deschizi un magazin, pentru toate „compozițiile fluide mobile" pe care le vei construi. Trebuie să recunosc că au un farmec aparte... Ce-ai zice dacă le-aş recomanda directorului meu şi l-aş convinge să le folosească în locul tablourilor obişnuite şi al acvariilor cu peşti tropicali întrebuințate la secția de psihiatrie? Sper că n-ai considera asta drept un ultragiu adus artei dumitale...

— Sfinte Dumnezeule, sigur că nu! exclamă Jay, căscând ochii mari. Ce, ai crezut că mă consider... un al doilea Michelangelo? Sunt doar un decorator de interioare, ca să zic aşa, la scară ceva mai mare!

— Iar dacă te-ai crede un geniu, râse Charma, te-aş vindeca rapid de asemenea fumuri! Îți mulțumesc, Jerry! Tocmai renunțasem la ideea de a mai trage oarece foloase de pe urma acelor focuri de artificii ude!

Apoi, privindu-l cu intensitate pe Howson, tânăra nu-şi stăpâni curiozitatea:

— Dar dumneata ce profit ai din toate astea? Nu e drept să nu te alegi cu nimic!

— Eu?! pufni în râs Howson. Eu, practic, câştig cel mai mult. Faptul că dețin aceasta putere de atâta timp, fără să-i fi epuizat toate posibilitățile, nu-mi diminuează bucuria. Înțelegi? Să zicem că Rudi şi-a dat primul spectacol. Cred că pot s-o fac şi eu.

Aşteptase momentul acela de multă vreme. Trebuia să recunoască faptul că îi fusese greu să se stăpânească până atunci. Le cercetă mințile cu multă grijă şi începu să le depene o poveste.

Cum putuse să fie atât de orb? Cum de nu-şi dăduse seama că rezolvarea problemei lui se găsea chiar acolo, la doi paşi?

El, Jerry Howson, precum odinioară Ilse Kronstadt, avea o putere telepatică mult mai mare decât toți ceilalți. Prin urmare, ce rost avea să se închidă, împreună cu partenerii săi, într-un grup catapatic, pentru a împiedica lumea exterioară să-i întrerupă fermecătoarele fantezii? Avea nevoie

doar de un grad de concentrare asemănător cu acela pe care actorii îl obțin, în mod spontan, de la publicul lor.

În plus, realitatea nu era chiar atât de insuportabilă încât să-l împingă să-şi găsească refugiul în evadare. Howson nu dorea decât să fie acceptat, trecând totodată cu buretele peste moştenirea primilor douăzeci de ani, când fusese numai un pitic ce şchiopăta, iar cei din jur îl batjocoriseră. Mai simplu spus, voia ca lumea (aceeaşi lume care odinioară îl privise cu ostilitate) să-l înconjoare cu prietenie.

Şi existau şanse să reuşească.

Evocă o fantezie simplă, un basm, cu imagini, sunete, parfumuri, senzații tactile, emoții… elemente extrase din imensul depozit al experienței sale: descifrarea atâtor minți care se contopiseră cu a lui. Curând, îi readuse treptat la realitate. Fusese doar un simplu test. Fireşte, într-o bună zi, avea să meargă mult mai departe…

Cei trei tineri se dezmeticiră încetul cu încetul şi-l priviră cu ochi scânteietori, iar el înțelese că învinsese.

Şi acum?

Poate era cazul să facă o călătorie în jurul lumii, pentru a dobândi deplina înțelegere a realității pe care o cunoştea deja din visele altora, din coşmaruri şi din fantezii. Să pătrundă în sufletul europenilor, al asiaticilor, al americanilor, al australienilor… întreaga lume i se întindea la picioare…

Howson zâmbi şi-şi mai turnă un pahar cu vin.

CAPITOLUL XXX

Ca de obicei, stadionul era plin până la refuz. Biletele se epuizaseră de îndată ce Gerald Howson anunțase unul din rarele sale spectacole în care „gândea cu voce tare” în fața publicului. Asemenea demonstrații puteau fi numărate pe degete, întrucât telepatul era foarte atent ca munca sa la spitalul din Ulan Bator să nu aibă de suferit. Dar, ori de câte ori se întâmpla să dispună de mai mult timp liber, organiza astfel de reprezentații în oraşele în care existau săli de teatru

sau stadioane suficient de încăpătoare, şi lumea venea să-l aplaude de la mii de mile distanţă. În aproximativ doi ani, Howson îşi cucerise o faimă demnă de invidiat.

În seara aceea, înfruntase cel mai numeros public din cariera sa… aproape cinci mii de persoane. Acum spectatorii se îndreptau către ieşire, în vreme ce el primea inevitabilele felicitări ale celor mai importanţi oaspeţi. Ca întotdeauna, era nevoit să afirme că nu se simţea obosit, explicând chiar că aceste spectacole îl ajutau să se odihnească şi să-şi împrospăteze energia, după o perioadă de muncă asiduă. Niciodată nu se simţea mai proaspăt şi mai fericit ca după rarele apariţii în public.

În seara aceea, făcuse un slalom printre idei: când le vorbise spectatorilor despre munca sa, când le înfăţişase gândurile unor oameni fericiţi din India, Venezuela, Italia şi din multe alte locuri de pe unde îşi adunase materialul. Ajunsese la o adevărată virtuozitate în acest domeniu; adeseori improviza, bazându-se pe reacţiile celor din public, astfel încât cei care erau singuri şi nefericiţi se bucurau că tocmai ei fuseseră aleşi. Iar atunci când printre cei care-l urmăreau se numărau şi diverse persoane al căror cuget era frământat de probleme grave, se străduia să găsească în mulţime şi vreun funcţionar important căruia îi sugera să le rezolve de urgenţă.

Ilse, Ilse! Dacă ai fi descoperit asta, n-ai fi murit atât de copleşită de regrete!

*

— Jerry, îi întrerupse Pandit Singh şirul gândurilor. Jerry, e aici cineva care vrea să te vadă!

Bună, Rudi. Ştiam că eşti pe aproape. Lasă-mă numai să scap de toată lumea asta!

O sugestie tăcută, şi publicul se risipi, iar el fu liber să se apropie de Rudi şi să-i strângă mâna; apoi se întoarse spre Clara, care-l însoţea pe tânărul artist, şi o salută cu afecţiune.

Ce mai faci?

Bine! În curând, ne vom vedea mai des. De luna viitoare încep instruirea la Ulan Bator, ca telepat receptor terapeut.

Minunat!

— Salut, Jerry! spuse Rudi, oarecum stingherit de faptul că nu putea auzi acel dialog mut. Ai fost extraordinar!

— Ştiu, zâmbi telepatul. – Rudi aproape că nu-l mai recunoştea, atât de mult se schimbase Howson, datorită încrederii în sine pe care o dobândise. Când ai de gând să vii după mine, în lumea spectacolului?

— Voi da primul recital peste câteva săptămâni. De fapt, astă-i şi motivul principal al prezenței mele aici: ca să te invit şi să mă asigur că ai să vii. Dacă nu poți, îmi amân debutul. Nici nu-mi închipui să lipseşti de la un asemenea eveniment!

— Felicitări! Fii pe pace, n-o să scap ocazia… numai să n-am vreo urgență!

Rudi îl privi cu coada ochiului pe Pandit Singh şi se îmbujoră uşor.

— Jerry, ştii… am discutat pe îndelete cu doctorul Singh şi am aflat multe lucruri în legătură… ăă… cu neajunsurile tale. Nu cunosc mare lucru despre medicină şi telepatie, dar, după câte se pare, ideea care mi-a încolțit în minte nu este atât de absurdă pe cât credeam eu la început. În fine… doctorul mi-a spus că necazul ți se trage de la o parte a creierului care ar trebui să controleze… repararea şi întreținerea trupului, dar care, la tine, a fost sacrificată în favoarea organului telepatic.

— E ceva adevăr în vorbele tale, murmură Howson, ațintindu-l cu privirea pe Rudi, dar nedorind să-i „citească" mintea. Oricum însă avea un presentiment ciudat.

— Păi, eu cred… că dacă eşti capabil să transferi total gândurile, cu alte cuvinte, mintea altei persoane într-a ta… atunci de ce să nu iei împrumut din creierul *meu* partea necesară, ca să compensezi ceea ce-ți lipseşte? –replica fusese pronunțată dintr-o răsuflare, iar ochii lui Rudi străluceau de încredere şi de nerăbdare. Înțelegi, eu îți datorez totul, chiar şi viața, şi mi-ar face plăcere să-ți dăruiesc ceva în schimb. Ceva la fel de durabil…

Întregul univers începu să se rotească în jurul lui Howson. Telepatul se întoarse spre Pandit Singh, întrebându-l din priviri dacă o asemenea minune ar fi fost posibilă.

— N-am avut timp să mă gândesc la toate aspectele, răspunse Singh. Şi totuşi, nu văd de ce n-am încerca. N-ar fi exclus ca aspectul tău fizic… cum să zic… să capete o oarecare asemănare cu acela al domnului Alef, dar ar exista speranța că ai putea fi operat… Ar fi posibil să mai şi creşti puțin în înălțime… I-am explicat domnului Alef că, mai mult ca sigur, va fi nevoit şi el să zacă pe un pat de spital pe durata întregii perioade, incapabil să facă ceva şi suportând aceleaşi dureri ca şi tine, şi că şansele de reuşită nu se supun rigorilor matematicii…

— Iar eu insist! interveni Rudi, pe un ton ce nu admitea nicio replică.

Howson închise ochii. Fireşte, nu exista decât o unică soluție: să accepte. Dar, în vreme ce murmura cuvinte de mulțumire, deveni conştient de faptul că o asemenea acțiune nu mai era necesară. Fie că operația reuşea sau nu, fie că speranța avea sau nu temei, rezultatul nu mai era atât de important. Şi asta fiindcă exact în clipa în care Rudi se oferise să-l ajute, el, Gerald Howson, îşi găsise împlinirea, încetând să mai fie schilodul bicisnic…

Şfârşit